

ဆရာတော်ကျီ နှစ်(၁၀၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေသည်

ဧတီ (မောင်သိန်းဟန်)

THE CLOISTER AND THE HEARTH

CHARLES READE

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

(ဒုတိယအကြိမ်)

သီဟရတနာစာအုပ် - (၁၂၁)

ဘာသာပြန်စာစဉ်

CHARLES READE

ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်ဝတ္ထု

THE CLOISTER AND THE HEARTH

ဇော်ဂျီ(မောင်သိန်းဟန်)

ဆရာဇော်ဂျီ ၎င်း(၁၀၀)ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၂၇၀၅၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၃၇၀၀၆၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

(ပထမအကြိမ်) ၁၉၄၆ခု၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်
 (ဒုတိယအကြိမ်) ၂၀၀၇ခု၊ ဧပြီလ၊
 သီဟရတနာစာအုပ်တိုက်

အုပ်ရေ

(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းစိုး (မြ-၀၃၉၈၂)

သီဟရတနာစာပေ ၁၀၀ဒီ၊ အင်းလျားလမ်း၊
 ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
 ၁၉၉၊ လမ်း၅၀၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကွန်ပျူတာစာပီ

DREAM CITY

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

THIHA Group

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ကျပ်

ဆရာတော်ဂျီ (၁၉၀၇-၁၉၉၀)

ရောဝတီတိုင်းဖျာပုံမြို့တွင် အဖ ဦးယော၊ အမိ ဒေါ်စိန်ညွန့်တို့မှ ၁၉၀၇ ခု ဧပြီလ ၁၂ ရက် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်း ဦးသိန်းဟန် ဖြစ်သည်။ ဖျာပုံမြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့မှ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၂၉-၃၀) မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၃၆)၊ ဒဗ္ဗလင်တက္ကသိုလ်မှ စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ (၁၉၄၀)တို့ကို ရခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မြန်မာစာနည်းပြ (၁၉၃၀)၊ မြို့မှ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း အထက်တန်းနည်းပြ(၁၉၃၁-၃၄) မန္တလေး ဥပစာကောလိပ် မြန်မာစာ နည်းပြ (၁၉၃၆-၁၉၃၈) တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှူး(၁၉၄၀)၊ ဂျပန်ခေတ် ပညာရေး ဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေးဝန်(၁၉၅၂-၅၈) မြန်မာနိုင်ငံ သမိုင်းကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၅၉)၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် မြန်မာစာပါမောက္ခ (၁၉၆၁)၊ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရေးချုပ်ရေး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ(၁၉၆၅-၁၉၇၅) တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ်မှ ၁၉၆၇ တွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

၁၉၂၃ မှစ၍ ကဗျာများ စရေးသည်။ ထင်ရှားသောစာအုပ်များမှာ မဟာဆန် ချွင်သူ (၁၉၃၄၊ ၁၉၇၀)၊ ဂျရတ်နှင့်မားဂရက် (၁၉၄၁)၊ ပီတောက်ရွှေဝါ ကဗျာများ (၁၉၅၁)၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဋီကာ (၁၉၅၅)၊ ဇော်ဂျီ၏စာ (၁၉၆၀)၊ ဗေဒါလမ်း ကဗျာများ (၁၉၃၆၊ ၁၉၉၇)၊ ရသစာပေနိဒါန်း (၁၉၆၅)၊ ရသစာပေအဖွင့် (၁၉၆၆) [ရသစာပေနိဒါန်းနှင့်အဖွင့် (၁၉၇၆)]၊ နိမ့်ဆရာ စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည့် မိုးကြယ်မိုးထား(၁၉၆၆)၊ လမ်းသစ် (၁၉၆၆)၊ [မိုးကြယ်မိုးထားနှင့် လမ်းသစ်ဝတ္ထုတိုများ (၁၉၇၇)]၊ နင်လားဟဲ့ ချစ်ခုကွ(၁၉၇၉၊ ၁၉၈၄)၊ ကဗျာပေါင်း ချွပ်(၁၉၆၇)၊ ပလေးတိုးနိဒါန်း (၁၉၆၇၊ ၁၉၉၆)၊ ကဗျာပေါင်းချုပ်သစ်(၁၉၇၄)၊ သိန်းနှင့်ကျားဋီကာ(၁၉၈၄)၊ ရှေးခေတ်ပုဂံကဗျာများ(၁၉၈၇)၊ စာပေါင်းချုပ် ပထမ တွဲ(၁၉၉၃)၊ ဒုတိယတွဲ (၁၉၉၄)၊ တတိယတွဲ(၁၉၉၄)၊ စတုတ္ထတွဲ(၁၉၉၅)တို့ ဖြစ်ကြသည်။ "စိတ္တသုခလင်္ကာ ဖြင့် သစ္စဝါဒီဆု(၁၉၂၄)"၊ "သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဋီကာ ဖြင့် စာပေဗိမာန် စာပဒေသာဆု(၁၉၅၅)"၊ "နင်လားဟဲ့ ချစ်ခုကွနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန် ရသစာပေဆု(၁၉၇၉)"၊ ရှေးခေတ် ပုဂံကဗျာများနှင့် အခြားကဗျာများ ဖြင့် အမျိုးသားစာပေကဗျာဆု(၁၉၈၇) ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန် ၊ နိစ္စရောက်သည်။

သီဟရတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁၀၀။ စာရေးဆရာ (၁၀၀) ၏ ၂၀ရာစုမြန်မာဝတ္ထုတို (၁၀၀)
- ၁၀၁။ သုမောင်၏ ပီကင်းမှပေးစာ (Pearl S.Buck-Letter From Beijing)
- ၁၀၂။ မောင်မိုးသူ၏ ကျားကုတ်ကျားခဲ (Ken Follett-EYE OF THE NEEDLE)
- ၁၀၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၀၄။ မင်းလူ၏ အသပြာလှလင်
- ၁၀၅။ ချစ်ဦးညို၏ မှူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
- ၁၀၆။ ခင်မျိုးချစ်၏ စွန်ခွဲရကျွန်မဘဝပါရှင် (Carve her name with pride)
- ၁၀၇။ မောင်မိုးသူ၏ ကြေးစား (Wilbur Smith-The Dark of The Sun)
- ၁၀၈။ မောင်ဝတ္ထု၏ ရင်တွေခုန်နေသည်
- ၁၀၉။ ပြသန်းတင့်၏ ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း
- ၁၁၀။ မောင်ဝံသ၏ ပုကူယားမား သိုးမလေးဒေါ်လီ၊ အီဒီအာမင်နှင့် မျက်မှောက်ကမ္ဘာ့ရေးရာအပြာပြာ
- ၁၁၁။ မောင်မိုးသူ၏ မာဖီးယားနှင့် ပေါ့ပီပန်း (Robert Wilder- Fruit of the poppy)
- ၁၁၂။ ချစ်ဦးညို၏ လောကခံနှင့် လမ်းလျှောက်အတူထွက်ခြင်း
- ၁၁၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၁၄။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ပင်တဂွန် (Juan Bosch-Pentagonism)
- ၁၁၅။ မောင်မိုးသူ၏ သက်စွန့်ဆံဖျား (Jack Higgins-Day of Judgement)
- ၁၁၆။ စိုးသိမ်း၏ အလှည့်အပြောင်း (Sidney Sheldon-The Sands of Time)
- ၁၁၇။ မင်းသုဝဏ်၏ မောင်ခွေးဖိုကဗျာပေါင်းချုပ်
- ၁၁၈။ မောင်မိုးသူ၏ သေနေ့ (Sally-E.V Cunningham)
- ၁၁၉။ ချစ်ဦးညို၏ ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား
- ၁၂၀။ သခင်တင်မြ၏ ဘုံဘဝမှာဖြင့် ထက်ကြပ်မကွာ

ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်ဝတ္ထု

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁၂၂။ ညီပုလေး၏ ဆူးရစ်၊ ပုဗ္ဗမ္မာ၊ ကျားလျှာ၊ ထနောင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၂၃။ မင်းသုဝဏ်၏ ဝိုးသုတော်ဦးမင်း၏ သဘာဝပြကွဒိန်နှင့် အခြားစာများ
- ၁၂၄။ ဒဂုန်တာရာ၏ သုနပရန္တ (သို့) မိကျောင်းစီးသံ
- ၁၂၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ယဉ်ကျေးမှုခရီးသည်
- ၁၂၆။ စကရင်အောင်၏ သူရဲကောင်းတံဆိပ်နီ (Stephen Crane-The Red Badge of Courage)
- ၁၂၇။ မောင်သိန်းဆိုင်၏ ရေနံသာခင်ခင်ကြီး

နိဒါန်း

“ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်” ဝတ္ထုသည် မူရင်းဖြစ်သော (The Cloister and The Hearth) “သခံမ်းချောင်နှင့် ဝီးဖိုဆောင်”ခေါ် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုမှ စာသင်သားများနှင့် သင်လျော်အောင် အချုပ်ထုတ်နှုတ်ထားသောစာဖြစ်သည်။ ထိုစာမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ် မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။ “ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်” ဝတ္ထုသည် မူရင်းဝတ္ထု၏ ပထမပိုင်းသာ ဖြစ်သေးသည်။

ဘာသာပြန်ပုံမှာ တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ အနေအထိုင် အပြုအမူ အသုံးအနှုန်းတို့နှင့် ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်သည် မဟုတ်။ မူလဝတ္ထု၏ အဘော်အတိုင်း တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်ရှုသူ အပေါင်းသည် တိုင်းခြားသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူ အသုံးအနှုန်းတို့ကို ဝတ္ထုဖတ်ရင်းပင် သိနားလည်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ ပထမသော်၊ တိုင်းခြားသားတို့၏ နာမည်၊ နေရပ်၊ ဓလေ့ထုံးစံ စသည်တို့သည် တိုင်းရင်းသားတို့၏ နား၊ မျက်စိဝယ် စိမ်းသလိုလို ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ဖန်များလာလျှင် ယဉ်ပါးသွားစရာ အကြောင်းရှိသည်။ ဥပမာ ဗာရာဏသီ မြဟူဒတ် စသော စကားတို့သည် မြန်မာတို့၏ နား၊ မျက်စိဝယ် ယဉ်ပါးနေပြီး သက်သို့ပင်တည်း။

ဤဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုရာ၌ ရန်ကုန်မြို့-တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဖေမောင်တင် (M.A.B. Litt) သည် တပည့်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အား ဘာသာပြန်ရာ၌ မှန်ကန်ကျနအောင် မြန်မာစကားပြေ ရေးသားရာ၌လည်း ပြေပြစ် ချောမောအောင် နည်းလမ်းကောင်းများကို သင်ကြားပြသ သဖြင့် ဦးဖေမောင်တင် အား များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ဝဇီရုပ္ပိဒ္ဓိဘွဲ့ခံ အငြိမ်းစားရိက္ခာ တော်ရ ပညာဝန်ထောက်မင်း ဦးဖိုးစိန်အားလည်း များစွာကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်တွင် ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါးရှိနေသေးပါ။ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဤဝတ္ထု၏ အရသာကို စာရှုသူတို့ ကောင်းစွာမခံစားရပါ။ ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး၏ အပြစ်ကြောင့်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ အတောင်အလက် မမှီလင့် သေးသော ဘာသာပြန်မှုကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသေးသည်။

မောင်သိန်းဟန်။

၁၃၀၀ - ဝါခေါင်လဆုတ် (၇) ရက်။
၁၉၃၈ - ဩဂုတ်လ (၁၇) ရက်။

CHARLES READE

ချားလ်စ်ရိဒ်၏သမိုင်း

ချားလ်စ်ရိဒ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အော့စဖို့ဒ်သို့ရှင်ရာဒေသ၌ ခရစ်နှစ် ၁၈၁၄ ခုနှစ်၌ ဖွားမြင်သည်။ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ခေတ်၌ ဇာတ်ရေးဆရာ ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်စောခဲ့သော ပညာရှိတစ်ပါးဖြစ်သည်။

၁၈၃၅ခုနှစ်၌ အော့စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် မော်ဒလင်းကျောင်းတိုက်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ၁၈၄၇ ခုနှစ်၌ ဝတ်လုံစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် သူသည် လန်ဒန်မြို့တော်၌သာနေထိုင်၍ ပြဇာတ် ဝတ္ထုတို့ကို ရေးသားသည်။ အကျော်တစောလည်း ဖြစ်လာသည်။ ချားလ်စ်ရိဒ်သည် ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည် သာမက၊ “လောကီထုပ္ပတ်၊ လူတို့ဇာတ်” ကိုလည်း သိနားလည်သော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ အချို့သောစာတို့သည် ယခုတိုင် ကျော်စောထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ၁၈၈၄ခုနှစ်၌ သူကွယ်လွန်သည်။

“ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်” ဝတ္ထုသည် သူရေးသမျှသော စာအပေါင်း တွင်အကောင်းဆုံးသော စာတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းနှင့်တကွ လူ့ဇာတိအဖွဲ့ တို့ပါ ကောင်းမွန်လှသဖြင့် ဝတ္ထုအင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်သော ဝတ္ထုတစ်စောင်ဟု ခေါ်ဆို ထိုက်လှပေသတည်း။

ဂျပန်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

အခန်း-၁

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် မထင်မရှားနေထိုင်သော လူအပေါင်းသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်းပင်လျှင် မြတ်သောစကားကိုဆို၍၊ မြတ်သောအမှုကို ပြုလျက်နေကြ၏။ သူတစ်ပါးအတွက် ကိုယ်ကျိုးကို မငဲ့ကွက်ဘဲ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲကိုလည်း အောင်အည်း သည်းခံလျက် နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူတို့၏အကြောင်းကို မှတ်တမ်း တင်မထားခဲ့သောကြောင့်သာ မသိဘဲနေကြရသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးရာကျော်လောက်က အညကြ အနေအစားနှင့်သာ လူ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ခဲ့သော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ရေးသားပါအံ့။

ထိုအခါကား ခရစ်နှစ် ၁၄၅၀-ကျော်အခါတည်း။ ထိုအခါတွင် ပြင်သစ် နိုင်ငံ၌ တစ်ဆယ့်တစ်ပါးမြောက် လူဝီဘုရင်မင်းပြု၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် စတုတ္ထ မြောက် အက်ဒွါတ်ဘုရင် မင်းပြု၏။ ဟော်လန်နိုင်ငံမှာလည်း "သူတော်စင်" ဘွဲ့ခံ ဖစ်လစ်ဘုရင်မင်းပြုသည်။

ဟော်လန်နိုင်ငံ တာဂျောင်ဟု ခေါ်တွင်သော ဗြိတိသျှတစ်ပြိုင်တွင်ကား ဆင်းရဲသား လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိ၏။ လင်၏အမည်သည် လေီယဖြစ်သည်။ မယား၏အမည်မှာ ကက်လရင်ဖြစ်၏။ ထိုလင်မယားသည် သိုးမွေးထည်၊ ပိုးထည်၊ ချည်ထည်၊ သားရေထည်တို့ကို လက်လီရောင်းချလျက် အသက်မွေး၏။ သားရေ ထည်သည် ထိုခေတ်အခါ၌ အလွန်အရောင်းရကွင်းကျယ်သော အထည်မျိုးဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အလယ်အလတ်တန်းစားလူများသည် ထိုအထည်မျိုးကို နှစ်သက်ကြ သည်။ ထိုအထည်မျိုးသည် အလွန်ခိုင်ခံ့၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ အဝတ်ခံသည်။ ထို့ပြင် တုတ်၊ စားစသော လက်နက်တို့ကို အလွယ်တကူ အသုံးပြုတတ်သော ကာလကြမ်းကြီးတွင် ဓားသွားခတ်ရန်လည်း အသုံးဝင်သည်။

လေီယနှင့် ကက်သရင်မှာ စားနိင်၊ သောက်နိုင်သော အခြေရှိသဖြင့်၊ သားသမီး ကိုးယောက်အတွက်သာ ပူပန်စရာမရှိပါ။ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် နေနိုင်စရာ အကြောင်းရှိ၏။ သူတို့သည် အမြော်အမြင်နှင့်ပြည့်စုံ၍ ကျစ်လျစ်စွာနေထိုင်သော လင်မယားလည်း ဖြစ်သည်။ မိဘတို့၏ဝတ္တရားကိုကျေနပ်သော လင်မယားလည်း ဖြစ်သည်။ ဟော်လန်နိုင်ငံတွင် မိဘတို့၏ ဝတ္တရားကိုမကျေနပ်သော မိဘမျိုးသည် အလွန်ရှားသည်။ ထိုနည်းတူစွာ သားသမီးတို့၏ ဝတ္တရားကို မကျေနပ်သော သားသမီးမျိုးလည်း အလွန်ရှားသည်။

ထို့ကြောင့် စားချိန်၊ သောက်ချိန်တွင် ကျူးအလယ်ရှိ ရဲတိုက်သဖွယ် သစ်သားပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ယူလာသော ပေါင်မုန့်တုံးကို သားသမီးတစ်စုတို့ တစ်ယောက်တစ်စိတ်စီ လုံးဖဲ့ယူလိုက်သဖြင့် ပေါင်မုန့်တုံး ကုန်ချောသွားသည်ကို မြင်သောအခါ ၊ လေီယနှင့်ကက်သရင်သည် တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ် ယောက်ကြည့်လျက် “ဪ ငါတို့နှစ်ယောက် သေသွားလျှင်၊ ဤသား၊ ဤသမီး တို့ကို အဘယ်သူသည် ကျွေးမွေးနိုင်ပါမည်နည်း” ဟုညည်းညူ၏။

ဤကဲ့သို့ မိခင်၊ ဖခင်တို့က ညည်းညူလိုက်သောအခါ သားသမီးအငယ် များသည် အစကနဦးကပင် မိဘကို ရိုသေ၊ ကြောက်ရွံရှင်၊ ရိုလာသောကြောင့်သာ မျက်နှာပိုသတ်ခါ နေကြရသည်။ သူတို့၏စိတ်၌ကား မည်သို့မျှ တုန်လှုပ် ချောက်ချား ခြင်းမရှိကြချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏စိတ်ဝယ် နံနက်စာနှင့်ညစာသည် ထွက်နေနှင့် ဝင်နေကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ပေါ်လာကြလိမ့်မည်။ နေမင်းသည် ကမ္ဘာကို လှည့်ပတ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ပေါင်မုန့်တုံးသည်လည်း အလိုအ လျောက် သူတို့ထံရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရှုရတ်နှင့်ဟားဂရက်ဝတ္ထု

“ကက်သရင် ဤကလေးများ ကြီးပြင်းလာလျှင် ဤစားပွဲခံသည် ဝိုင်းထိုင်ရန် ဆန်မည်မဟုတ်ဘူး”

ကက်သရင်လည်း မိန်းမတို့၏ ဝါသနာအလျောက်၊ တိုင်ပင်သော စကားကို ပြန်မပြောဘဲ၊ လင်ယောက်ျား တွေးတောပူပန်ဟန်ကို ပြန်ကြားလိုသဖြင့် “မတတ်နိုင်ဘူး လေ” ဟုပြော၏။

တစ်နေ့သ၌ တစ်ဆယ်ကိုးနှစ် အရွယ်ရှိ ဒုတိယသားအကြီးသည် မိခင်အနီးသို့လာ၍ ပကတိသဘောထားကို သိနိုင်ရန်မလွယ်ကူသော ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖျိုးနှင့် “မိခင် ကျွန်တော်ကို အစ်စတာဒမ်မြို့ရှိ ကုန်သည်တစ်ဦးထံ ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို နှစ်သက်ပါ၏။ အတွက်အချက်ကိုလည်း နားလည်ပါ၏။ ကုန်သည်များသည် အလွန်ချမ်းသာကြပါသည်။ ဖခင်အား ကူညီ၍ပြောပေးစမ်းပါ” ဟုတောင်းပန်၏။ မိခင်လည်း သား၏စကားကို မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဖြစ်လျက်၊ သားကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းလာသဖြင့်၊ “ငါ၏သား တာဂျောင်မြို့ကို စွန့်တော့မည်လား” ဟုဆို၏။

“တာဂျောင်မြို့သူ မြို့သားများကိုပင် ကျွန်တော်စွန့်နိုင်လျှင် မြို့ကို အဘယ်ကြောင့် မစွန့်နိုင်အံ့နည်း”

“အလို အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေသော မင်းအဖကို မင်း စွန့်သွားတော့မည်လော”

“မိခင်၊ မိခင်နှင့်ပင် ကျွန်တော်ခွဲနိုင်လျှင်၊ ဖခင်နှင့် အဘယ်ကြောင့် မခွဲနိုင်အံ့နည်း”

“အလို မင်းကို ချစ်ခင်သော ညီငယ်၊ ညီမငယ်များကို မင်း စွန့်သွားတော့မည်လော”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက် မရှိသော်လည်း သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ကြစရာ ကျန်ရှိပါသေးသည်”

“လူကလေး ရစ်ကတ်၊ မင်းတကယ်ပြောနေသလော။ အမေသည် လူကလေးကို ဖြစ်တင်၊ မောင်းမဲ ဘူသလော။ အမေသည် လူကလေးကို မတရားသဖြင့် ပြုဘူးပါသလော”

“မပြုဘူးပါ။ အမေ၊ ပြုစေဦး၊ ကျွန်တော်သည်ခံနိုင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အမေ . . .” ဆိုကာ မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ “အခွင့်ကိုသာ ပြုပါအမေ။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပါတော့မည်ဟု ကျွန်တော် သံနှိဗွန်ချဉ်းပါပြီ။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လျော့သွားလျှင်၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက်အတွက်ပင်

အကျွေးရ သက်သာပါလိမ့်မည်” ဟုပြော၏။

“အလို ငါ့သားအား အမေ ဘယ်ကဲ့သို့ ပြောမိဆိုမိပါသနည်း” ဟုဆိုကာ မိခင် ကက်သရင်သည် ငို၏။ ကက်သရင်သည် ရစ်ကတ်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိသည်။ သူ၏သားသည် တည်ကြည်၏။ ငွေကောင်း၏။ နှုတ်နောက်သို့ လက်လိုက်တတ်၏။ ယခုအခါ ထိုသားသည် အတောင်အလက် စုံလင်သဖြင့်၊ ရင်အုပ်မကွာ မွေးကျွေးရာဖြစ်သော အသိုက်ကိုစွန့်၍ ကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာတွင်းဝယ် အတောင်စမ်းပေတော့မည်။

များမကြာခင် ရစ်ကတ်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် အိမ်စတာဒမ် ခြံညို သွားလေ၏။ စိတ်ထဲမှာကား မညှိုးငယ်လှချေ။

ထိုနေ့ညနေတွင် ထမင်းစားပွဲ၌ ပါးစပ်တစ်ပေါက် လျော့နေ၏။ ကက်သရင်သည် ရစ်ကတ် ထိုင်လေ့ရှိသော ကုလားထိုင်ကို ငေးမောကာ ကြည့်လျက် ရှိက်၏။ တိုအခါ လေီသည် စိတ်ဆိုးလျက်၊ “ဟဲ့ ကျွဲကျဲထိုင်ကြ၊ ကျွဲကျဲထိုင်ကြ” ဟုကလေးတို့ကို ငေါက်၏။ ထိုနောက် မျက်နှာကို ကုလားထိုင်၏ ကျောဘက်သို့ တိမ်းလှည့်ကာ ငြိမ်နေ၏။

ရစ်ကတ်အတွက် ခရီးစရိတ် တစ်ပြားမျှ မကုန်ချေ။ သို့ရာတွင် ကုန်သည်ကြီး ဗန်ဒစတေဂင်၏ အိမ်တွင် စားသောက်နေထိုင်၍ အလုပ်သင်ရန် ရစ်ကတ်အား မိမိတို့ မသုံးရက် မစားရက် စုဆောင်းထားသော ကရောင်းဒဂါး တစ်ပြားပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ ဒဂါးအစားရရန် ပင်ပန်းစွာ ရှာရပြန်သည်။

နှစ်နှစ်မျှ ကြာမြင့်သောအခါ ရစ်ကတ်သည် ညီဖြစ်သူ ယာကုတ်အတွက် အိမ်စတာဒမ်ခြံတွင် အလုပ်တစ်ခု ရှာပေး၏။ ထိုအခါ ယာကုတ်လည်း ဇာတိဌာန ဝာရောင်မြို့ကို စွန့်ခွါရပြန်၏။ ထိုနေ့ညနေ ထမင်းစားချိန်တွင် လေီယသည် ယခင် အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသဖြင့်၊ “ကျွဲကျဲ ထိုင်ကြကွဲ၊ ကျွဲကျဲထိုင်ကြ” ဟု တိုးတိုးသက်သာ ပြော၏။ ကက်သရင်လည်း ဤအခါကျမှ သားတစ်ယောက် လျော့သွား ပြန်သည်ကို သတိရလာ၍ “လေီယ၊ ဤစားပွဲခံသည် သေးလိမ့်မည် ငယ်လိမ့်မည်ဟု ယခင်အခါ၌ ရှင်ထင်ခဲ့၏။ ယခုမှို၍ပင် ကြီးနေပြီ” ဟု ပြော၏။ ပြောရင်း ဣန္ဒြေကို မချုပ်တည်းနိုင်သဖြင့်၊ ရှိုက်ကြီးတငင် ငို၏။

“ငါတို့၏ သားကောင်းများသည် ငါတို့အား စွန့်ကုန်ကြပြီ”

“စွန့်သွားသော သားများသာ သားကောင်း မဟုတ်။ ငါတို့၏ သားသမီး အားလုံးသည် သားကောင်း သမီးကောင်းချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဟဲ့ ကလေးတို့၊

ဂျာနယ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

နင်တို့၏အမေ ပြောသောစကားကို မယုံကြည်နှင့်”

“ဪ ရစ်ကတ်နှင့် ယာကုတ်တို့လောက် လိမ္မာသူကို ပြစ်မိပါ” ဟု ဆိုကာ ကက်သရင်သည် ဝိုပြန်၏။

ယာကုတ်အား စရိတ်ပေးလိုက်ရပြန်သောကြောင့်၊ မိဘနှစ်ပါး၏ ငွေစု သေတ္တာငယ်သည် ဟောင်းလောင်းသာ ကျန်ရှိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးသည် သေတ္တာပြည့်လာအောင်၊ ပိုးပရွက်ပမာ အလုပ်လုပ်ရပြန်သည်။ ဟော်လန်နိုင်ငံ၌ ထိုခေတ်အခါတွင် သူဌေးဖြစ် ကြံနိုင်ဖန်နိုင်သော အလုပ်မျိုးသည် အံ့ကစားခြင်း၊ ဖဲကစားခြင်းများသာဖြစ်သည်။ လေီယသည် အလောင်းအစား၌ ဝါသနာပါသူ မဟုတ်။ နှေးနှေးနှင့် ငွေဝင်မှန်သော အလုပ်ဖြင့်သာ ပစ္စည်းရှာဖွေသူ ဖြစ်သည်။ “တစ်ပြားစုက၊ တစ်ပြားရ” ဟူသော စကားပုံသည် မကြားတတ် မဝါတတ်သော လေီယ၏ နှလုံးသွင်းတရားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သုံးနှစ်အတွင်းတွင် စတုတ္ထသား တစ်ယောက်အား အပ်ချုပ်သည်ဦးစီးအလုပ်ဖြင့်၎င်း၊ သမီးအကြီးအား တာကျောင်မြို့ မှာပင် ဝတ်လုံအင်္ကျီချုပ် အလုပ်ဖြင့်၎င်း သူတို့တာဝန် လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရန် အရင်းအနှီးထုတ် ပေးနိုင်ပြန်၏။ ဤသို့လျှင် သားသမီးနှစ်ယောက်ကို နေရာချ ပေးလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ငွေစုသေတ္တာ၌ကား ငွေဟူ၍ တစ်ရွေးသားမျှ မကျန် တက်တက်ပြောင်ရ ပြန်လေသတည်း။

ဪ ကလေး ၄-ယောက် ကျန်ပါသေး၏တကား။ နှစ်ယောက်ကား မစွမ်းမသန်ကြ။ သူတို့၏ ထမင်းကိုမျှ သူတို့ ယူမစားတတ်ကြ။ ကျန်နှစ်ယောက် ကလည်း လုပ်ကိုင်စားချင်စိတ်မရှိ။ အပျင်းထူကြသည်။ ဒုက္ခကြီးလေစွ။

မစွမ်းမသန်သူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သားယောက်ျား ဖြစ်၏။ ဂိုင်း ဟုခေါ်၏။ လူစဉ်မမီ ပုက္ကွဖြစ်၏။ ပေတေတေနှင့် မိုက်လုံးကြီး၏။ ဝန်တိုတတ်၏။ သူပုံပန်းသည် ခေါင်းကြီး လက်တံရှည်နှင့် အရပ်ဆိုး၏။ စကား ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောတတ်၏။ ချမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ပူသည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မိခင်ဘက်ကသာ လိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာ သမီးမိန်းမဖြစ်၏။ “အထွေးကလေးကိတ်” ဟု ခေါ်၏။ ချည်နေသည်။ ချိုင်း၌ တုတ်ထောက်၍ သွားရလာရရာသည်။

လုပ်ကိုင်မစားလိုသူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အထွေးဆုံး ဆင်ဖြူဖြစ်၏။ ဤကလေးသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဖြစ်မြောက်အောင် မပြုတတ်။ ခိုင်းစေလိုက်သောအခါ မော့မော့ငေးငေးနှင့်သာ ပြု၏။ ကစားလုံးကြီး၏။ အခြား တစ်ယောက်မှာ အကြီးဆုံး ကော်နဲလစ် ဖြစ်၏။ ဤကလေးသည် အိမ်မှာသာ

တွယ်ကပ်နေ၏။ အပျင်းထူ၏။ မိဘ၏ အမွေအနှစ်ကိုသာ မျှော်ကိုးနေသူဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာ သားသမီးများအတွက် ပူပန်ရသဖြင့်၊ ခြေတံ ငါတို့၏ မျက်စိနှစ်လုံး မိုတ်သွားပါက၊ သင်းတို့ ပည်သို့နေထိုင်၍ မည်သို့စားသောက် ကြပါမည်နည်း” ဟု ခဏခဏ ညည်းမိကြ၏။ ညည်းရဖန်များသဖြင့်၊ ထိုစကားတို့ သည် သူတို့၏နှုတ်ဖျားဝယ် ထပ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် ခြေတံ ရှင်ကောင်းများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ရှင်ဗာဝင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်၊ သားဖြစ်သူ ဂုဏ်တစ်ယောက် ရှိပါသေး၏တကား” ဟုအားတင်းကာ၊ စိတ်ကို ဖြေကြရလေသတည်း။

အခန်း-၂

ဂျပန်သည်ငယ်စဉ်ကပင် တသီးတခြားနေထိုင်ခဲ့သော သားဖြစ်သော
ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးသည် ဂျပန်အတွက် မပူပန်ကြချေ။ မပူပန်ကြသလောက်လည်း
အားမကိုးကြချေ။ မပူပန်ကြသောအကြောင်းကား။ ဂျပန်သည် လူလားမြောက်
သည်အထိ၊ ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။
ထိုခေတ်အခါတွင် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကျောင်းများသည် ခိုင်ခံ့လာသော ကလေး
တို့အား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တတ်ကြသည်။ အားမကိုးကြသော အကြောင်းကား
မိဘနှစ်ပါးသည် မင်း၊ မှူးမတ်တို့နှင့် အကျွမ်းမဝင်သဖြင့် ဂျပန်မှာ ကျောင်းမြေနှင့်
တကွ ကျောင်းထိုင်ရာထူးကိုရစရာ အခွင့်အလမ်းမရှိ။ ထို့ပြင် ဂျပန်၏ ပညာမှာ
လည်း သေးနပ်သိမ်ငယ်လှသည်။ မည်သည့်ကုန်သည်မျှ သူ့ပညာမျိုးကို အသုံးချ
လိုမည် မဟုတ်။ သူ့ပညာသည် ဗရင်ဂျီဘုန်းကြီးကျောင်းသား ပညာသာလျှင်
ဖြစ်သည်။

ဂျပန်တတ်မြောက်သောပညာမှာ စာဖတ်တတ်ခြင်း လက်ရေးလှ
ကူးတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်သည် ထိုအတတ်တို့၌ ဝါသနာထုံလွန်းလှသဖြင့်
ထမင်းမှန်း၊ ဟင်းမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်အဖို့မှာ
စာဖတ်နေရ စာကူးနေရလျှင် နေသည်ကုန်ခဲ့လှသည်ဟူ၍ မရှိ။ မိုးအချွန်
မြန်လွန်းလှသည်ဟုပင် ထင်သည်။ သူသည် မီးခြစ်သဖွယ်၊ လောင်စာသေတ္တာငယ်

တစ်ခုနှင့် ကန့်ကျောက်ကို အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ပြင် အိမ်နီးချင်းများထံမှ ဖယောင်းတိုင်တို့များကိုတောင်း၍ သိမ်းထားလေ့ရှိသည်။ ညအခါ ထိုဖယောင်းတိုင်မီး နှင့် စာဖတ်လေ့ရှိရာ၊ အလွန်အလုပ်များသော ပြို့ညူကြီးများ အိပ်ရာဝင်ချိန်၌ပင် ထိုင်လေ့ရှိသည်။

အနီးအနားရှိ ဗရင်ဂီဘုန်းကြီးကျောင်းများက ဘုန်းကြီးများသည် ဂျရတ်၏ ဝါသနာကို နှစ်သက်ရာ၊ ဂျရတ်ကိုအားပေးလိုသော သဘောနှင့် လက်ရေးလှ ရေးနည်းကို သင်ပေးကြသည်။ ရက်လအတန်ကြာသော်၊ ဂျရတ်သည် ဆရာများ ထက် လက်စောင်းထက်လာသည်။ ဘုန်းကြီးများက ဝိုင်းဝန်း၍ ချီးမွမ်းသောအခါ ဂျရတ်သည် ရှက်လှသဖြင့်၊ ခေါင်းငုံ့နေလေ့ရှိသည်။ ဂျရတ်သည် သူ၏လက်စွမ်းကို ရိပ်မိ၏။ သို့ရာတွင် လုံ့ဝ စိတ်မချသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်သက်စွာနေဟန်တူသည်။ တစ်နေ့၌ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ပြောသည်မှာ “လူကလေးဂျရတ်၊ မင်းသည် အချီးမွမ်းခံထိုက်သော လှလင်ဖြစ်သည်။ ဆရာက တစ်ထွာပြုလျှင် မင်းက တစ်တောင်မြင်တတ်သည်။ မင်း၏လက်ချောင်းတို့သည် ပျော့ပျောင်းသော်လည်း ဖြည့်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသည် ပန်းချီဆေးရေးအတတ်ကို သင်သင့်လှသည်။ သစ်ခက်၊ သစ်နွယ်ပုံမဲ့သောစာခွေသည် အကျိုးထူးသင့်သလောက် မထူး။ စာက လည်း အသိပညာပေးမည်။ ဆေးရောင်ပုံကလည်း မျက်စိပသာအဖြစ်အောင် ဖန်တီး ပေးမည်ဆိုလျှင်၊ အလွန်ကောင်းပေမည်။ ထိုထက်မက လွန်တော်မူပြီးသော ရှင် ကောင်း ရှင်မြတ်တို့၏ ပုံတော်များကိုပါ ဆေးနှင့်ရေးခြယ်ထားမည်ဆိုပါလျှင်၊ အဘယ်ပြောဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ မင်း ဆေးရေးအတတ်ကို မသင်ချင်ဘူးလား။”

ယင်းကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးက မေးမြန်းသောအခါ ဂျရတ်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေး မိ၏။ ယခင်အခါ၌ သူသည် ဆေးရောင်စုံခြယ်သော အတတ်ကို စမ်းသပ်ခဲ့ဖူး ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အထမမြောက်ခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ဘုန်းကြီးလည်း ဤအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နောက်ထပ် မမေးတော့ချေ။

မကြာမီ ဆေးရေးအတတ်၌ ဝါသနာပါသူတစ်ဦး တာကျောင်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလူကား ဒတ်ချ်နိုင်ငံတွင် ကျော်စောသော ပန်းချီညီနောင်နှစ်ဦး၏ နှမ ဗင်ဒိုက် ဖြစ်သည်။ မောင်များ အနိစ္စရောက်ပြီးနောက် ဗင်ဒိုက်သည် ဇာတိဌာန တာကျောင်မြို့သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်မြို့၏ ဆင်ခြေခြံအရပ်၌ အိမ်တစ်ဆောင် ဝယ်ယူနေထိုင်သတည်း။

ကာလအတန် ညောင်းသော်၊ ဗင်ဒိုက်သည် ဂျရတ်၏ အကြောင်းကို ကြား၍ ဂျရတ်၏လက်ရာကို မြင်သည်။ ဗင်ဒိုက်လည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်သဖြင့်၊

ဂျာနယ်နှင့်စာစုရက်စွဲ

ဂျာနယ်အား အိမ်သို့ပို့ပေးခဲ့ရန် အခေခံမိန်းမ ရိုက်ဟောနီကို စေလွှတ်၏။

တွေ့ခဲ့သည့် မှုမစွဲ၍ ဝင်အိုက်သည် ဂျာနယ်နှင့် မိတ်ဆွေအရင်းအချာ ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ တာဂျောင်မြို့တွင် ယနေ့အထိ ဆေးရေး အတတ်၌ ဝိသနာဝါသနာမရှိဘဲ မဆုံးမိဘူးသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ပထမသော် ဝင်အိုက်၏ အပြုအမူသည် ဂျာနယ်ကို အားပေးရာမရောက်၊ ရွတ်ချရာပင်ရောက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ဂျာနယ် ရောက်လာတိုင်း ဝင်အိုက် သည် ပန်းချီကားများကို ထုတ်ပြလေ့ရှိရာ၊ မြင်ရသောဂျာနယ်သည် စိတ်အား ဖျက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝင်အိုက်လောက်မျှ ရေးချယ်နိုင်ပါသည် လောဟု တွေးတော ကြောက်ရွံ့လာ၏။ သို့ရာတွင် "စိတ်မပျက်ပါနှင့်၊ သင့်မှာ အစွမ်းအစရှိသည်။ ကြိုးစားပါ" ဟု ဂျာနယ်အား ဝင်အိုက်က အားပေးစကားပြော၏။

ယခုအခါ ဝင်အိုက် ရိုက်ဟောနီတို့သည် ဂျာနယ်အား လက်အိတ်ကို အတွင်းအပြင်လှန်လှောနိုင်သကဲ့သို့ ပြုပြင်နိုင်ကြပြီ။ ယခင်အခါ ပန်းချီဆေးရေး အတတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဘုန်းကြီးများမေးစဉ် ဂျာနယ်သည် အဖြေမှန် မပေးဘဲ လွှဲဖယ်ပြောခဲ့၏။ ယခုပူ ထိုမိန်းမနှစ်ဦး ထပ်မံမေးမြန်းသောအခါ အဖြေမှန်ကို ပေးသည်။

"ထုကလေး ဂျာနယ်၊ သင်အဘယ်ကြောင့် ဆေးရေးအတတ်ကို မသင် ဝါသနာပါသနည်း။"

"ကျွန်တော် ဆေးရေးအတတ်ကို သင်လိုပါ၏။ သို့သော်လည်း ဆေး ရောင်နံ့ဝယ်ရန် ကျွန်တော်မှာ ငွေကြေးမရှိ၊ ရွှေဆေး၊ အပြာရောင်ဆေး၊ အနီ ရောင်ဆေးတို့သည် အတွန်အနီလိုထိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပေါ့ပါးနှင့် ဝယ်၍ရသော ခဲနှင့်သာ ကျေနပ်ရပါသည်။ အပျောက်လည်း ကျွန်တော် မပြောဝံ့။ ခြေသော်လည်း ဝယ်ပေးမည် မဟုတ်ပါ။"

ထိုအခါ ဝင်အိုက်သည် ဂျာနယ်အလိုရှိသော ဆေးများနှင့် ဆေးချယ် ရေးသားရန် သားရေဖြူတစ်ချပ်ကို ပေး၏။ ဂျာနယ်၏စိတ်ဝယ် ဝင်အိုက်အား ကြည့်၍သလိုလိုလည်း ဖြစ်၏။ ဝမ်းလည်း ပြောက်သည်။ ထိုနောက် အိမ်အပြန်တွင် ရိုက်ဟောနီက ဖယောင်းတိုင်တို့များကို ပေးပြန်ရာ၊ ဂျာနယ်သည် ရိုက်ဟောနီအား နှစ်မိတော့မည်လောက် ဝမ်းပြောက်ပြန်သည်။ စင်စစ်ပန်းချီညာ၌ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ထိုက်စားဝါသနာပါသော ဂျာနယ်ကဲ့သို့သော သူအစို့မှာ ပေးလိုက် တမ်းလိုက်သော ဆေး သားရေဖြူ စသောဝတ္ထုဒါနထက်၊ အားပေးလို ကြည်နာလို သော စေတနာ ဒါနက ထူးကဲ၍ မြတ်လေစွတကား။ ဂျာနယ်သည် ကျေးဇူး

ရှင်ရှင်ဖြစ်သော ဘုန်းကြီးများအား ကျေးဇူးဆပ်လိုသဖြင့် ကျောင်းရှိ အကောင်းဆုံး သော စာမူနှစ်စောင်ကို ကောင်းမွန်သေသပ်စွာ ရေးကူးပေးလိုက်သည်။

ဟော်လန်ပြည်ရှင် “သူတော်စင်” ဘွဲ့ခံ ဖစ်လစ်ဘုရင်သည် အတတ် မျိုးစုံတတ်သော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်၏။ စစ်မှုရေးရာ၌ ကျွမ်းကျင်သလောက်၊ ရာဇပရိယာယ်မှာလည်း ပြင်သစ်ဘုရင်မှ တစ်ပါး၊ အလိမ္မာဆုံး ဖြစ်သည်။ တော ကစား ကျင်လည်သလောက်လည်း၊ စာပေ၌ ဝိသနာ ထုံတော်မူသည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည်နိုင်ငံတော်တွင် အကောင်းဆုံးသော ပန်းချီကားများအတွက် ဆုလာဘ် ပေးသနားတော်မူမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာထား၏။ ပြိုင်ပွဲဝင်လိုသူတို့သည် ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဆေး ဆီဆေး အပြာရောင်ဆေးများကို အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထိုပြင် မှန်ချပ်ပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ပိုးထည်ပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ နှစ်သက်ရာသတ္တုပေါ်မှာဖြစ်စေ ရေးချယ်နိုင်သည်။ ဆုမှာသုံးမျိုး သုံးစားရှိ၏။ တစ်မျိုးမှာ မှန်ချပ်ပေါ်တွင် အကောင်း ဆုံးဆေး ရေးချယ်နိုင်သူအတွက် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးမှာ သားရေဖြူပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး အနားပန်းရေး၍ ဆေးရောင်ချယ်နိုင်သူအတွက် ဖြစ်သည်။ ကျန် တစ်မျိုးမှာ သားရေဖြူပေါ်တွင် အလှဆုံးလက်ရေးလှရေးနိုင်သူ အတွက်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိန်ကြီးတို့အား ပြိုင်ပွဲသို့တင်သော ပန်းချီကားမှ စ၍ ပစ္စည်းအရပ်ရပ်ကို စုဆောင်း ပြီးလျှင်၊ ရော်တာဒမ်မြို့တော်သို့ တင်ပို့ရန် ဆင်ဆိုထားသည်။

တာဂျောင်မြို့ လမ်းတလျှောက်၌၊ မင်းလှလင်တစ်ယောက်သည် ခေါင်းလောင်းတီးခတ်ကာ ပြိုင်ပွဲ၏ သတင်းကို ကြော်ငြာသောအခါ၊ ဗြိတိန်မြို့သား အပေါင်းသည် အံ့ဩကြ၏။ ဂျရတ်မှာမူ ရင်တွင်းဝယ် တဖိုဖို ဖြစ်မိ၏။ ဂျရတ်သည် အမိအဖအား ဆုနှစ်ခုအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်လိုကြောင်း ပြော၏။ မိခင် ဖခင်လည်း သား၏ စကားကိုကြားသောအခါ အသက်ရှူပင် မှားကြရ၏။ ထိုအခိုက်၊ ရယ်မောသံ တစ်သံသည် မီးအိုးပေါက်ကွဲဘိသကဲ့သို့၊ ကြမ်းပြင်မှ မြည်လာ၏။ ဂျရတ်သည် အသံမြည်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ရယ်မောသူ ငပုကွဂိုင်းကိုမြင်၏။ ဂိုင်းသည် သွားတစ်တန်းလုံးပေါ်အောင် ပါးစပ်ကိုဟလျက်၊ ခြင်္သေ့ဟိန်းသကဲ့သို့ရယ်၏။ ဂျရတ်၏ မျက်နှာလည်း နီမြန်းသွားလေသတည်း။

ကျွန်ကလေးများလည်း တိုးတိုးကြိတ်ရယ်ကြရာ၊ ဂျရတ်ပို၍ စိတ်ဆိုး၏။ နမငယ် ကိတ်သည် ဂျရတ်၏ဖြစ်ပုံကို မြင်ရသောအခါ ပါးများနီမြန်းလာ၍ သာယာသောအသံနှင့် “နှင်တို့ အဘယ်ကြောင့် ရယ်ကြသနည်း။ ဂျရတ်သည် ငါတို့၏ အစ်ကို ဖြစ်သောကြောင့် နှင်တို့ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်ကြသလော။ အစ်ကို ဂျရတ်၊ သူတို့အား ဂရုမစိုက်ပါနှင့်။ အစ်ကိုကြီးစားလျှင်၊ အဘယ်ကြောင့်

ဤဆုလောက်ကို မရနိုင်အံ့နည်း။ များစွာသော သူတို့သည် အစ်ကိုအား ခိုးမွမ်းကြ၏။ အစ်ကိုကြီးစားပါ။ အမေနှင့် ကျွန်မ၊ အစ်ကိုအတွက် ဆုတောင်းပေးပါမည်” ဟု ပြော၏။

“အေး၊ ငါဝမ်းမြောက်၏။ ငါကြီးစားမည်။ ငါ၏နမ၊ ငါ့အတွက် ဆုတောင်းပါ။ အမေကလည်း ဆေးနှင့်သားရေဖြူကို ဝယ်ပေးပါ”

“အေး ဝယ်ပေးမည်။ မည်မျှကုန်ကျမည်နည်း”

“ကရောင်းဒဂါးနှစ်ပြားသာ ကုန်ကျပါမည်အမေ”

ထိုအခါ အိမ်ရှင်မ မိခင်သည် ထိတ်လန့်ကာ ပြောသည်မှာ “မည်မျှ ကုန်ကျမည်နည်း။ နှစ်ပြားလော၊ များလှချေတကား။ လေးပဲနီ ပေးလျှင်၊ ပြောင်းဆဲ တစ်တောင်းပြည့်ပြည့်ကြီး ရနိုင်၏။ ကရောင်း ဒဂါးနှစ်ပြား ပေးလျှင်မူကား တစ်အိမ် သားလုံး တစ်လကုန် စားနိုင်သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ရသည်မှာ အဖိုးကြီးလှချေတကား” ထိုအခါ ကိတ်က ကြားဝင်၍ “ဝယ်ပေးလိုက်ပါ အမေ” ဟု တောင်းပန်၏။

ဂူရတ်သည် စိတ်ပျက်၍ ပင့်သက်ရှုကာ၊ “အို ကိတ် နင် တောင်းပန် သော်လည်း အချည်းနီးသာ ဖြစ်မည်။ ငါ့ပြိုင်ပွဲကို မဝင်ဘဲ၊ အားလျှော့လိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဗင်အိုက်ထံသို့သွား၍ တောင်းရန်ဖြစ်သည်။ ဗင်အိုက် ထံ၌ တောင်းလျှင် ငါကေန် ရနိုင်၏။ သို့သော်လည်း ငါအလွန်ရှက်သည်။”

“ဟဲ့ လူကလေး အဘယ်ကြောင့် သူများထံသို့သွား၍ မျက်နှာအောက်ချ ကာ တောင်းရမည်နည်း။ ဗင်အိုက်ကလည်း အဘယ်ကြောင့် ပေးရ ကမ်းရ မည်နည်း။ ငါ အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးသည်။ ငါအမေကပေးမည်” ဟုဆို၍ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ကိတ်သည် ပြုံးလိုက်၏။ မကြာခင် မိခင်သည် ပြန်ထွက် လာ၍ ကြင်နာသော အမူအရာနှင့် “ငါ့သားဤဒဂါးနှစ်ပြားကို ယူလော့။ သူများထံသို့ သွား၍ မတောင်းပါနှင့်။ ရှက်စရာကောင်းသည်” ဟုဆိုပြီးလျှင်၊ ဒဂါးနှစ်ပြားကို ဂူရတ်၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်၏။

ဂူရတ်သည် လက်တွင်းသို့ ရောက်လာသော ဒဂါးနှစ်ပြားကို ကြည့်ကာ တွေဝေနေ၏။ မိခင်အား သနားခြင်းပင်တည်း။ တစ်ဖန် မိခင် စုဆောင်းထားသော ခွေးနီးစာကို မသုံးရက်သဖြင့်၊ “အမေ၊ တစ်ပြားရလျှင်လုံလောက်ပါပြီ။ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ လက်ထဲတွင် ကျွန်တော် ယခင်က ရေးပေးထားသော လက်ရေးလှ စာချုပ်တစ်ခုရှိပါသည်။ ဤစာချုပ်ကို ဆရာများထံမှ ပြန်အလှူခံ၍ ပြိုင်ပွဲကို သွင်းပါမည်။ ဤစာချုပ်သည် ကျွန်တော် လက်စွမ်းကုန် ရေးထားသော စာချုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာချုပ်ထက် ကောင်းအောင်ကျွန်တော် မရေးနိုင်တော့ပြီ။

ဤစာချုပ်ကို ရလျှင် နောက်ထပ်များစွာ ဝယ်ရန်မလိုပါ။ သားရေဖြူ ခြောက်ချပ်၊ ရွှေဆေး၊ အခြားဆေးများကို ကရောင်ဒဂါးတစ်ပြားနှင့် ဝယ်နိုင်လောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒဂါးတစ်ပြားကို မိခင်ပင် သိမ်းထားပါလော့” ဟုပြန်ပြော၏။

“ငါ့သား၊ ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ မတစ်ပါးစေနှင့်” ဟု သနားတတ်သော မိခင်က ဆိုပြန်၏။ တစ်ဖန် “ပိုနေလျှင်လည်း အပေးသိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အပေးခံသောတ္တာတွင်ရှိ နေရာဟောင်းသို့ ပြန်သွားမည်ဒဂါး မဟုတ်တော့ပါ။ ငါ့သားသည် တစ်နေ့နှင့် ထိုဒဂါးကို အလိုရှိလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ အပေးထုတ်ပေးပါမည်” ဟုပြော၏။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ထုတ်ပေးရှာသည်။ ဆုပေးမည့်အချိန် နီးကပ်လာသောအခါ ဂျရတ်သည် ရော်တာအပ်မြို့တော်သို့သွား၍ ဘုရင်ဖျက်နာတော်ကို ဖူးမြော်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ပြင် ပြိုင်ဘက်တို့၏ ထက်ရာများကိုလည်း ကြည့်ရှုလိုသည်။ မိမိပင် ဆုမရစေကာမူ ပြိုင်ဘက်တို့၏ ဇနီးကို သိနားလည်လိုသည်။ ထိုအခါ ယခင် ကရောင်ဒဂါးသည် မိခင်၏အိတ်တွင်မှ ကြည့်ရှုစွာနှင့်ပင် ထွက်လာလေသတည်း။

အခန်း-၃

တာရှောင်မြို့မှ မထွက်ခင် တစ်ည၌ ဗင်အိုက်သည် ဂျရတ်အား ခေါ်၍ ရော်တာဒမ်မြို့သို့ စာတစ်စောင် ဆောင်ကြဉ်းသွားရန် ပြော၏။ ဂျရတ်သည် လိပ်စာကိုပြင်သောအခါ အံ့ဩမိသည်။ စာကား ရော်တာဒမ်မြို့ စတက်ဟောက် အရပ်ရှိ မာရီမင်းသမီးထံ ဆက်သရန် စာဖြစ်သည်။

ဂျရတ်သည် စာကိုယူခဲ့ပြီးနောက်၊ ဆုပေးပွဲ မကျင်းပမီ တစ်နေ့က ကြိုတင်၍ လွယ်အိတ်ကို လွယ်လျက်၊ သစ်လွင်သော အဝတ်အင်္ကျီကို ဆင်ယင်ကာ၊ ရော်တာဒမ်မြို့သို့ ရှေ့သွားလေ၏။ မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်ကွာသော ခရီးသို့ရောက်သောအခါ၊ ဂျရတ်သည် မောပန်းလာပြီ။ ထို့ပြင် ထိုခရီးမှာပင် သူ့ထက်ပို၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ရှိသော ခရီးသည် နှစ်ဦးကိုတွေ့၏။ တစ်ဦးသည် အဘိုးအို ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ခြေကုန် လက်ပန်းကျကာ၊ လမ်းနံဘေးတွင် ထိုင်နေ၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ ယဉ်ကျေးသော မိန်းမပျို ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုအား ပေးမလျက်နေသည်။ အခြားခရီးသည်များသည် သွားသူသွား၊ လာသူလာနှင့် များပြားလှ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအဘိုးအိုနှင့် ထိုမိန်းမပျိုအား ဂရုစိုက်ကြဟန်မတူ။ ဂျရတ်သည် သူတို့အား ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိရာ၊ သူတို့၏ အခြေကို ခိုက်မိသည်။

ဂရုစိုက်၍ ကြည့်တတ်သူသည် အဝတ်၊ အင်္ကျီကို အကြောင်းပြုရုံမျှ နှင့်ပင် လူ၏ အကဲကို ခတ်နိုင်သည်။ ဂျရုတ်သည် ပင်ကိုယ်ကပင် ဆေးရေးတတ် သူ ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်၊ အင်္ကျီကို မြင်ရုံမျှနှင့် သူတို့၏ အကဲကိုခတ်မိသည်။ အဘိုးအိုသည် အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်ဆင်၍ ဦးခေါင်းတွင် ကတ္တီပါဦးထုပ်ကို ဆောင်းထား သဖြင့် ကြည့်ညိုလေးစားအပ်သော ရုပ်လက္ခဏာ ပေါက်သည်။ ခါးမှ တွဲရရွဲကျ နေသော အိတ်သည် ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း မရှိသည့်အပြင်၊ အဟောင်းဟောင်း အနွမ်းနွမ်း ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ဆင်းရဲဟန်တူသည်။ မိန်းမပျိုသည် ရိုးရိုးနှင့် သင့်တင့်ရုံသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော လည်တိုင်သည် ကြော့ရှင်းလှ၏။ ထိုလည်တိုင်ကို ရွှေချည်ထိုး ဇာနားကွပ် သည်စည်းနှင့် ဆင်ယင် ထားသည်။ ဆောင်းဆင်စားသော ခေါင်းဆောင်းသည် ဂျရုတ်မြင်ဖူးသော ခေါင်း ဆောင်းမျိုးမဟုတ်။ ခေါင်းကို ပတ်ဆင်ရသော အခွေတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအခွေ သည် ငွေနှန်းကြိုးနှင့် ယက်ထားသော ငွေဇာခွေ ဖြစ်သည်။ အခွေတစ်ဝိုက်တွင် ငွေပန်းပွင့်များကို ပွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခေါင်းဆောင်းမျိုးကို ဆောင်းဆင်လိုက် သောအခါ ဦးခေါင်းနှင့် ဆံပင်သည် ပကတိအတိုင်း ထင်ရှားနေသည်။ မိန်းမပျို၏ ဆံပင်သည် ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်၏။ ထိုဆံပင်သည် ငွေဇာခွေ ထဲတွင် လှိုင်းအိန်နှစ်လုံးပမာ နှစ်လိမ့်လိမ့်နေသည်။

အမြင်စူးရှသော ဂျရုတ်သည် ဝတ်ဆင်လာသော အလတ်အင်္ကျီ အဘိုးအို၏ ဖျော့တော့သော အသားအရေ မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးတို့ကို မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျရုတ်သည် သူတို့ကို အတန်ငယ် ကျော်လွန်သွား သော်လည်း တစ်ဖန်ပြန်လှည့်၍ သူတို့ဆီသို့ ဦးစိုက်ကာလာ၏။

“ဖခင်၊ ဖခင်သည် အလွန်မောပန်းနေပြီ”

“လူကလေး၊ မောပန်းလှပါ၏။ ဖခင်မှာ အာဟာရပြတ်နေသည်”

ယင်းကဲ့သို့ အဘိုးအိုက ကြေကွဲနိုင်သော်လည်း မိန်းမပျိုကား မနေတတ် မထိုင်တတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အမေးအမြန်း ခံရသောကြောင့် ရှက်ဟန်တူသည်။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေသည်၍ ယခုကဲ့သို့ အဖေအို ဒုက္ခရောက်ရခြင်းသည် သူ့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ဤမျှဝေးလံသော ခရီးကို အနီးမျှသာဟု ထင်မိသဖြင့်၊ အဖေအိုအား နေမြင့်မှ ထွက်စေခဲ့ကြောင်းပြောပြ၏။ ထို့နောက်၊ အဘိုးအိုက

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ခရီးဝေးသောကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ ဘာကိုမျှ မစားခဲ့ရသောကြောင့်သာဖြစ်သည်”

မိန်းမပျိုလည်း ဖခင်အို၏လည်ကို ယုယစွာပွေလျက်၊ နားဝယ်ကပ်ခါ။

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

“အဖေ သူသည် သူ့စိမ်းဖြစ်ပါသည်။ လူပျို လူရွယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်” ဟုပြော၏။ သို့ရာတွင်၊ ဂျရတ် ထိုစကားကို ကြား၏။ ထို့ကြောင့်၊ လုလင်ကောင်း ဂျရတ်သည် အနီးအနားတွင် သစ်ကိုင်ခြောက်များကိုရှာ၏။ တစ်ဖန် လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ပြီးလျှင်၊ ပေါင်မုန့်များကိုထုတ်၏။ တစ်ဖန် မိခင်ကဂရုစိုက်ခါ ထည့်ပေးလိုက်သော သံဘူးတစ်လုံးနှင့် လောင်စာသေတ္တာငယ်ကို ထုတ်၏။ တစ်ဖန် မီးခတ်၍ ဖယောင်းတိုင်တို့ကို မီးညှိပြီးလျှင်၊ သစ်ကိုင်ခြောက်များနှင့် မီးပွေး၏။ ထို့နောက် သံဘူးကို မီးပေါ်သို့ တင်သည်။

ဂျရတ်သည် မြေပြင်ဝယ် ဝမ်းလျှားမှောက်ကာ မီးမှတ်၏။ မီးမှတ်ရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ မျက်ရည်ယိုစီးနေသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကိုမြင်သည်။ မိန်းမပျိုသည် ဂျရတ်၏ ပြုမူပုံကိုကြည့်ကာ ဣန္ဒြေမပျက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဂျရတ်ရယ်လျက် “သည်မှာစောင့်ကြည့်နေပါ။ မဖိတ်ပါစေနှင့်။ ဘူးကို ထိန်းထားရန် ဝါးညှပ်များ ရှိပါသည်” ဟုဆိုကာ မနီးမဝေးရှိ လယ်ကွင်းဆီသို့ ပြေး၏။

ထိုအခိုက် လူအိုတစ်ယောက် ပေါက်လာ၏။ ထိုသူသည် သစ်လွင်သော ခရမ်းရောင်ကုန်းနီး တပ်ဆင်ထားသော လားတစ်ကောင်ကို စီးလာ၏။ ထိုသူသည် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပုံပေါက်၏။ သူ၏ ခါးပတ်မှ တွဲရဲ့ကုန်နေသော အိတ်သည် ဖောင်းဖောင်းပြည့်ပြည့် ရှိသည့်အပြင် အိတ်လည်စည်းကိုလည်း နူးညံ့သောသားမွှေးနှင့် ကွပ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူအိုသည် တာရှောင်မြို့မှ မြို့သူကြီး ဗင်ဆွီတင် ဖြစ်သည်။ မြို့သူကြီးသည် အိုမင်းပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ၏မျက်နှာသည် ချောင်နေ၏။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် စေနံသူဟု ကျော်စော၏။ ယခုအခါ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တစ်စားပွဲတည်း စားရသောက်ရ ပျော်ရွှင်ရမည့် ဂုဏ်ပကာသနကို တပ်မက်မောသောကြောင့်သာ ဤမျှ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ဤမျှပြုံးချိုသော အမူအရာကိုဆောင်ကာ တာရှောင်မှ ထွက်ခွာလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အားနွဲ့လျက်နေသော အဘိုးအို၊ မီးပုံနားတွင် ဖွင့်ပြသောမျက်နှာနှင့် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုတို့ကို မြင်သောအခါ၊ ပြုံးချိုနေသောသူ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ချင်းပင် အုံ့ပိုင်းသွား၏။

မြို့သူကြီးသည် လားကိုတန်လိုက်ပြီးနောက်၊ “ဟဲ့၊ သင်တို့ မည်သူများနည်း။ အလို၊ ပီတာ မားဂရက်တို့ပါတကား။ သင်တို့ ရုပ်ဖျက်ပြီးလျှင်၊ အဘယ်အမှုကို ပြုနေကြသနည်း” ဟုငေါက်ငမ်းကာ မေးမြန်းလိုက်၏။ ပီတာသည် ဝကားတုံ့ပြန်မည်ဟု လှည့်၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်က ကြားဖြတ်၍ သွက်လက်စွာ ကျွန်မ၏ အဖေသည် အာဟာရပြတ်၍ အားကုန်နေသောကြောင့် အစားအစာကို

နွေးနေပါသည်” ဟုပြော၏။

“သင်တို့သည် ခွန်းစဏ္ဍားကဲ့သို့ လမ်းရိုးမှာ ချွက်ပြုတ်စားနေရသလော” ဟုဆိုကာ၊ ဗြိသ္မာကြီးသည် မိမိလက်ကို အိတ်တွင်းသို့ သွင်း၏။ သွင်းသော လက်လည်း မတော်တဆ ဒဏ်ကြီးများ တွယ်ကပ်ပါလာမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အလား တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ မည်သူ ပေါက်လာဦးမည်နည်း။ အလို ဂျရတ်ပါ ယင်တကာ။ ဂျရတ်သည် ကောက်ရိုးတံ နှစ်တံကို ကိုင်ဆောင်ကာ မီးဖို အနီးသို့လာ၍ ထိုင်၏။ ဗြိသ္မာကြီးလည်း ဂျရတ်ကို မြင်သောအခါ ထိတ်လန့်၍ ဂျရတ်ကိုပင် စိမ်းစိမ်းကြည့် လျက် အိတ်တွင်းမှလက်ကို နှုတ်ယူ၏။ “ငါ ကူညီပေးကမ်းဖို့ လိုမည်မထင်၊ ကူညီပေးကမ်းမည့်သူ ရှိပေသည်” ဟုဆိုကာ လားကို နှေးနှေးနှင့်သွားရင်း၊ မားဂရက်ကို သေကာသော မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်၏။ ဂျရတ်ကိုလည်း ရန်မှလိုသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၏။ ဗြိသ္မာကြီး၏ အမူအရာသည် အကဲခတ်ရန် ခက်ခဲသော အမူအရာများတည်း။

မားဂရက်သည် ထိုအမူအရာတို့၏ သဘောကို သိတန်သလောက် သိသဖြင့်၊ သူ၏ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါမိ၏။ ဂျရတ်လည်း အတန်ကြာ အံ့ဩ ငေးမောနေပြီးမှ “မောင်ကြီးတို့ သောက်မည့်စွတ်ပြုတ်ကို သူ မသောက်ရသော ကြောင့်၊ မျက်နှာသုန်မှုန်သွားသည် ထင်ပါသည်” ဟုဆို၏။

ဂျရတ် ယင်းသို့ အစိပျယ်ကောက်၍ ပြောလိုက်သောအခါ၊ မားဂရက် သည် စိတ်သက်သာရာရ၍ ဂျရတ်ကို ပြုံးချိုသောမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၏။

ဗင်ဆွီတင်သည် ခရီးကို ဆက်လက်၍ သွားရင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လျက်နေသည်။ ခါးတွင် ငွေအိတ်တွဲရ၍ ပါလာပါလျက်၊ ဗင်ဆွီတင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွ။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ ယခု သူ စိုင်းနှင့်လာသော လား၊ သူစီးလာသော ကုန်းနီး၊ သူဆောင်လာသော ငွေအိတ်တွင်းက ငွေထက်ဝက်တို့သည် သူ၏ ပစ္စည်းမဟုတ်၊ ညှိုးငယ်နေသော အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျို၏ ပစ္စည်းများသာတည်း။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ပစ္စည်းမှန်းမသိကြ။ ဗင်ဆွီတင် တစ်ယောက်တည်းသာသိ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ဗင်ဆွီတင်သည် စိတ်ထဲတွင် ကင်းမြီး ကောက်တစ်ကောင် မွေးပြုထားမိသကဲ့သို့ နာကျင်လျက်နေသည်။ ထိုကင်းမြီး ကောက်ကား သားအဖနှစ်ယောက်အပေါ်၌ မတရားပြုခဲ့ဖူးသော ဒုစရိုက်မှုပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗင်ဆွီတင်သည် နောင်တ သံဝေဂမဖြစ်။ နောင်တ သံဝေဂ

မဖြစ်သောကြောင့်လည်း ထိုဒုစရိုက်မှုသည် သူ့အား အမြတ်ဆင်းရဲနေအောင် ပြုထားသည့်အပြင် အသစ်အသစ်သော ဒုစရိုက်မှုတို့ကိုလည်း ပွားများစေအောင် သွေးဆောင်နေသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က၊ ဗင်ဆွီတင်သည် အလွန်ရှိသား ဖြစ်၏။ တည်ကြည်သောစိတ်ထားလည်းရှိသည်။ ထို့နောက် ဗင်ဆွီတင်သည် အမှုတစ်ခုကို ရက်စက်စွာ ပြုမိမှားသည်။ ထိုအမှုကို မည်သူမျှ သိဟန်မတူ။ ယနေ့ ဗင်ဆွီတင်သည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော မားဂရက်နှင့် သူ့ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့၏အနီးတွင် ပျိုဖျစ်သန်စွမ်းခြင်း၊ စွန်စားလိုခြင်း၊ ပညာကြီးခြင်း တည်းဟူသော နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့ ရံစောင်း၊ စောင့်ရှောက်နေကြသည်ကို သူ၏စိတ် မျက်စိဝယ် မြင်လိုက်မိသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နတ်ဆိုး ပါပတို့သည် သူ့ကိုပူးကပ်ကာ ကျိန်ဆဲနေကြလေပြီတည်း။

အခန်း-၄

“စွတ်ပြုတ်သည် အနည်းငယ် ပူပါသည်” ဟု ဂျရတ်ကပြော၏။
“ပူလျှင် ပါးစပ်ထဲသို့ရောက်အောင် မည်သို့ပြုရမည်နည်း” ဟု အဘိုးအိုက
မေး၏။

“အဖေ၊ လုလင်ပျိုသည် ကောက်ရိုးတံကို ယူလာပါသည်” ဆိုကာ၊
မားဂရက်သည် ပြုံးနေ၏။

“အေး၊ ကောင်းပေ၏။ သို့ရာတွင် ငါ၏ အရိုးအဆစ်တို့တောင်
တင်းနေသည်။ ထို့ပြင် တိုသောကြံကောက်ရိုးတံနှင့် ကုန်း၍သောက်လျှင် မီးငွေ့
ဟပ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လုလင်ပျို ဉာဏ်သွားလုပါပေသည်” ဟုအဘိုးအိုက
ဆိုပြန်၏။

အခက်အခဲတွေ့နေသော အဘိုးအို ၊ ဤကဲ့သို့ညည်းတွား နေသောအခါ
ဂျရတ်သည် ထိုအခက်အခဲကို ရှင်းလင်းလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် သူသည် သူ၏
ရင်အုပ်ပေါ်၌ရှိသော ကြိုးထုံးကိုဖြေ၍ ဦးထုပ်ကိုချွတ်၏။ တစ်ဖန်ဦးထုပ်အတွင်းရှိ
ထောင်နှစ်ခု၌ ခဲတစ်လုံးစီထည့်၏။ တစ်ဖန် အင်္ကျီအမြီးဖျားကို လက်၌ပတ်ရစ်ပြီး
လျှင်၊ မီးငွေ့တို့ကို သံဘူးမှ ပုတ်ခတ်၏။ ထို့နောက် သံဘူးကို ခဲနှစ်လုံးအကြားတွင်
တင်၍ အဘိုးအို၏ မေးအောက်သို့ ဦးထုပ်ကိုချီမကာ တင်ပေးသည်။ အဘိုးအို
လည်း တုန်ရိုသောလက်နှင့် ကောက်ရိုးတံကို သံဘူးထဲသို့နှစ်သွင်းကာ စုတ်
သောက်၏။ ကြည့်လော့၊ ဖျော့တော့ ညှိုးငယ်နေသော အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည်

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ကြည်လင်သည်ထက် ကြည်လင်လာရာ နောက်ဆုံး၌ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်ပင် ဖြစ်လာလေသတည်း။

“သာဓုမောင်၊ သာဓု သာဓု၊ အရသာ အလွန်ထူးပါပေသည်။ ဤဟင်းလျာကား နှုတ်မြိန်စေ၍ အားအင်ပြည့်တင်းလွယ်သော ဟင်းလျာမျိုးဖြစ်၏။ အားနည်းသောသူကို ကျွေးမွေးရသောအကျိုးကြောင့် ဖော်နည်းကိုကြံစည်သော အမျိုးသားကို ငါကောင်းချီးပေးပါ၏။ စီမံပေးလိုက်သော လူကလေးမိခင်ကိုလည်း ငါကောင်းချီးပေးပါ၏။ ဆောင်ကြဉ်းလာသော လူကလေးကိုလည်း ငါကောင်းချီးပေးပါ၏။ ဟဲ့ သမီး ပြည်းကြည့်စမ်း။ သမီးသောက်နေစဉ်၊ ငါသည်ဤဟင်းလျာမျိုး၏ အကြောင်း ဖော်နည်းစပ်နည်းနှင့်တကွ အကျိုးအာနိသင်တို့ကို ကျွမ်းကျင်မှာ ပီရိသည်အတိုင်း။ လူကလေးအား ပြောပြနေမည်။ လူကလေး၊ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် ဤဟင်းလျာမျိုး၏ အကျိုးအာနိသင်ကို မသိခဲ့ကြချေ။ ငါတို့၏ကာလမှာသာ...”

“ဖေဖေ အို ဖေဖေ”

“မစိုးရိမ်ပါနှင့်သမီး။ ဖေဖေအတိုင်းမြဲ၍သာ ပြောပါတော့မည်။ ဤဟင်းလျာကို ဖော်စပ်သောနည်းသည် ရှေးရှေးကာလကပင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးသမားအခေါ်ခဲသော လူမိုက်တို့သည် ကြက်စွတ်ပြုတ်ကိုသာ အစာကောင်းဟု ထင်မှတ်ကာ၊ ကြက်စွတ်ပြုတ်ကိုသာ ပေးတတ်ကြသည်။ ငါတို့၏ကာလ၌ ပေါ်ပေါက်သော ဖော်စပ်နည်းကား.....”

“အေးကုန်ပါလိမ့်မည် ဖေဖေ” ဟုဆို၍ မားဂရက်သည် ဦးထုပ်ကို အေးမကာ ကိုင်ပေးပြန်သဖြင့်၊ အဘိုးအိုသည် ကောက်ရိုးတံကို သံဘူးတွင်းသို့ နှစ်ပြန်၏။

မားဂရက်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်သဖြင့်၊ အဘိုးအိုသည် ကာလပေါ်ဖော်စပ်နည်းကို ပြောခွင့်မရဘဲနေ၏။ ထိုအခိုက် ဂျရုတ်သည် မားဂရက်အား အကယ်၍သာ သူ၏ မိခင်သည် ဤမျှလောက် ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသော အဘိုးအို၏ ဆုတောင်းစကားများကို ကြားသိပါက၊ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

“ဟုတ်ပါ၏” ဟု မားဂရက်ကဆို၏။ “သို့ရာတွင် သူ့သားမသောက်ဘဲ၊ သူ့စာစပ်ပါးကိုသာ အကုန်အသောက်ခိုင်းနေသည်ကို မြင်လျှင် သူ့ရွှင်လန်းမည်မဟုတ်ပါ။ အလို၊ ကောက်ရိုးတံနှစ်ချောင်းသာ ယူခဲ့ပါသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်ချောင်းသာယူခဲ့ပါ၏။ နှမ သောက်ပြီးသောအခါ ထိုကောက်ရိုးတံကို မောင်ကြီးအား ပေးပါ”

မားဂရက်သည် ပြုံးလည်းပြုံး၏။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။

“အာဏာနှင့် ခိုင်းစေနိုင်သည့်အရေးတွင် တောင်းပန်သော စကားကို မဆိုပါနှင့်၊ ရှင်။ ဤကောက်ရိုးတံသည် ကျွန်မ၏ ပစ္စည်းမဟုတ်ပါ။ မောင်ကြီး ကိုယ်တိုင် လယ်တောမှ ခုတ်ဖြတ်ယူလာသောကြောင့်၊ မောင်ကြီး၏ ပစ္စည်းသာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု မားဂရက်က ပြန်ပြော၏။

“မောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ခုတ်ဖြတ်ယူလာသောကြောင့် မောင်ကြီး၏ ပစ္စည်း သည်ကားမှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နမ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိပြီးသဖြင့် နမ၏ပစ္စည်း ဖြစ်ပါပြီ”

“ဪ၊ သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လျှင်၊ ကျွန်မကပင် မောင်ကြီးအား ပြန်၍ ချေးငှားပါဦးမည်။ ဟောကြည့်၊ မောင်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိပြန်သောကြောင့်၊ မောင်ကြီး၏ ပစ္စည်းပင် ဖြစ်ပြန်ပါပြီ”

“မောင်ကြီး၏ ပစ္စည်းဟု မဆိုနိုင်ပါ။ နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းဟုသာ ဆိုနိုင်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ပိုင်းစီ ဝေယူရပါမည်”

“ကောင်းပါပြီ။ မောင်ကြီးမှာ ဓားပါ ပါသလား”

“မောင်ကြီးသည် ဓားနှင့် မဖြတ်လိုပါ။ နိမိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မောင်ကြီး၏ သွားနှင့်သာ ကိုက်ဖြတ်ပါမည်။ နမ တစ်ပိုင်းယူပါ။ မောင်ကြီး တစ်ပိုင်းယူပါမည်။ နမသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်ကြီးပေးလိုက်သော ကောက်ရိုးပိုင်းကို မီးဖုတ်လိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါ၏။”

“မောင်ကြီးသည် ကျွန်မ၏ သဘောထားကို မသိသေးပါ။ ကျွန်မသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမဆို အလဟဿ မဖြုန်းတတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဤကောက် ရိုးပိုင်းကို ဆံထိုးပြုလုပ်ပါမည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ တစ်ခုခုပြုလုပ်ပါမည်။”

ယင်းသို့ မားဂရက်သည် စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သောအခါ၊ သုံးခွန်း သောစကားအရာ၌ အစိမ်းသက်သက်မျှသာ ဖြစ်သေးသော ဂျရတ်သည် ဘယ်စ ကားကို ဆက်ရမည်မသိ၊ ငေးမောကာသာ နေရလေ၏။ ထိုအခိုက် အဘိုးအိုသည် စားသောက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသဖြင့် ခရီးဆက်လက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျရတ်သည် ဒုတိယအကြိမ် အခက်အခဲတွေ့ရပြန်၏။ ခါတိုင်း တွင် ဖြတ်လတ်လျှင်ဖြန်လေ့ရှိသော ဂျရတ်သည် ယခုအခါ မိခင်ထုံးပေးလိုက်သော ကြီးကို ပြန်၍မထုံးမနှောင်တတ်ခြင်းပင်တည်း။ မားဂရက်သည် ဂျရတ် မထုံးတတ် ထုံးတတ်နှင့် ထုံးနှောင်နေသည်ကို တိတ်တိတ်ခိုးမျက်စိနှင့် ကြည့်မိရာ မြင်သဖြင့်၊ ဂျရတ်အား ကူညီပေးရန်သွား၏။ မားဂရက်ကဲ့သို့သော အပျိုဘော်ဝင်စ မိန်းကလေး များသည် အရက်ကြီးတတ်၍ လူတဖက်သားကိုလည်း ကြင်နာတတ်ကြသည်။

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဤမျှမကသေး။ စွာလည်းစွာတတ်၍ စိတ်နှလုံးလည်း ကောင်းတတ်ကြသည်။ ဤသဘောတို့သည် တစ်လှည့်စီပင်တည်း။ သူက ပိတ်၍ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်၊ ဂျရုတ် မျက်စိမျက်နှာမလှဖြစ်နေသည်ကို မားဂရက်သည် ရိပ်မိခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မားဂရက်သည် ဂျရုတ်၏ အနီးသို့ကပ်မှန်းမသိ ကပ်သွားပြီး နေကန်၊ များမကြာခင် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော မားဂရက်၏ဆံထုံးသည် ဂျရုတ်၏ ရင်ခွင်ဆီသို့ ညွတ်ယိုင်သွားလေသည်။ ညွတ်ယိုင်နေသော ထိုဆံထုံးက ဂျရုတ်၏ မျက်စိအာရုံကို နှစ်သိမ့်နေခိုက်၊ ဖြူဖွေးပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းတို့သည် ဂျရုတ်နှင့် ရန်သူပမာ ခေါင်းမာစွာတင်းခံနေသောကြီးစကို ကိုင်တွယ်ချည်နှောင်ပေးလေသည်။ မကြာခင် ဂျရုတ်၏ရင်ခွင်ဝယ် လှပသောကြီးထုံးသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေသတည်း။

ဤအခါတွင်းတွင် နှလုံးသွင်း ဖင်ကြယ်စွာထားသော ဂျရုတ်သည် ပိတ်၏ အဟုန်ကြောင့်၊ တကိုယ်လုံးတုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား၏။ ထိုပြင်ထူးခြားသော စေတနာ အပြည့်ရှိသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကိုလည်း စိတ်အာရုံတွင် မှန်ရီမှန်နွားမြင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ မားဂရက်သည် ကြိုးချည်နှောင်လျက်ပင် ရိုနေသေးရာ၊ ဂျရုတ်သည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရာဖြစ်သော ထိုအာရုံတို့ကို လေးမြင်စွာ ခံစားလျက်နေရလေသည်။ မားဂရက်၏ အပြုအမူများသည် စင်စစ် အကယ်သဘောနှင့် အချိန်ဆွဲ၍ ပြုမူသော အပြုအမူမျိုးမဟုတ်။ ပျိုရွယ်သူ မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ အလှအပ တန်ဆာဆင်မှုတွင် အချိန်ကို ဂရုမပြုလိုဘဲ၊ သပ်ယပ်စွာဆင်ယင်လိုသော ဆန္ဒကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့လျှင် ဖြူဖွေးပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းတို့သည် ကြီးထုံးဖြစ်အောင် ချည်နှောင်ပြီးစီးလေ၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက် ကျေနပ်ဟန်မတူသေး။ သူ၏လက်ချောင်းတို့သည် ဂျရုတ်၏ ရင်ခွင်ဝယ် တဝဲလည်လည် နေပြန်၏။ တစ်ဖန်ကြိုးထုံးရှိရာသို့ တပတ်လှည့်လာပြန်၏။ တစ်ဖန် “ကောင်းကောင်းနေ၊ ယခုချည်နှောင်ပေးထားသလိုနေ” ဟုထုတ်ဖော်ပြောသည့်ပမာ၊ သူ၏လက်ချောင်းတို့သည် ကြိုးထုံးကိုအုပ်ခါ ဖိကာ ယုယပြန်သတည်း။

“ယခင်ကြိုးထုံး အတိုင်းပင် မဟုတ်လား” ဆိုကာ၊ မားဂရက်သည် နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်လျက်၊ သူ၏လက်ရာကိုအဝေးမှ ချိန်ဆကာကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဂျရုတ်၏ သဘောကို သိလိုဟန်နှင့် ဂျရုတ်အား မော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ လေးမြတ်သော မေတ္တာစေတနာနှင့် ကြည့်နေသော ဂျရုတ်၏ မျက်လုံးနှင့် အဝေးသား ဆုံမိလေ၏။ မားဂရက်လည်း ရှက်သဖြင့် ချွန်ချွင်းပင် မျက်လွှာချလိုက်

လေသည်။

မားကရက်၏ စိတ်သည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ တုန်လှုပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မားကရက်သည် မျက်လွှာချလျက်ပင်၊ နောက်သို့ဆုတ်ခွါ၍ ဖခင်၏ နံဘေးတဖက်၌ နိုင်ကာ၊ ဖခင်၏ လက်ရုံးကို ကိုင်မိလေသည်။ ဂျရတ်လည်း မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်မိသောကြောင့် ရှက်ကြောက်ထိတ်လန့်ကာ၊ အဘိုးအို၏ လက်ရုံး တဖက်ကို ကိုင်မိပြန်၏။ ယင်းသို့ဖြင့် ပညာကြီးသူ လူအို၏ နံဘေးနှစ်ဖက်ဝယ် ပျိုနုနယ်သော သတ္တဝါငယ်နှစ်ဦးသည် မျက်လွှာချကာ၊ တွေဝေကာနှင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်လျက် နေကြလေသတည်း။

အခန်း-၅

ယခုအခါ ခရီးသည်သုံးဦးသည် ရော်တာဒမ်မြို့တော်တွင်းသို့ ဝင်မိကြပြီး ဂျရတ်သည် မြို့တော်သို့ ယခုတစ်ခေါက်သာပင်ရောက်ဖူးသူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ပီတာကပင် စတက်ဟောက် ရပ်ကွင်းသို့သွားရာလမ်းကို ဂျရတ်အား ညွှန်ကြားရ၏။ ပီတာတို့မှာလည်း မြို့တွင်းရှိ ဆွေဖျိုးတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ သွားကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ မြို့တံခါးကို ဝင်စကပင် ဂျရတ်နှင့် လမ်းခွဲကြရသည်။ ဂျရတ်လည်း မိတ်ဆွေနှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်၊ မြို့တွင်းသို့ဝင်၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးသည် ကြက်ပုံမကျ စည်ကားလှသည်။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်မှာ မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ရှာဘဲ၊ ကမ္ဘာ့ရခရီးကျယ်တွင် ယောင်လည်လည် သွားနေသူကဲ့သို့ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလျှက်နေ၏။ ငါ့မှာ လောကဝတ်ပညာမျှ မရှိယောင်တကာ။ ပီတာတို့၏ အမျိုးအမည်နေရပ်ဒေသ တို့ကိုမျှမမေးမိလေတကားဟု တွေးတောဝမ်းနည်းနေသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင်ကပင် အရှက်လွန်လှချေသည်။ စင်စစ်သော် ငါသည် သူတို့၏ အကြောင်းကို မေးသင့်၏။ သူတို့၏ အပြောအဆို အမှုအရာတို့ကို ထောက်သော်၊ သူတို့သည် ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားမဟုတ်နိုင်။ ငါ သူတို့ကို ပြန်တွေ့နိုင်ပါဦးမည်လော။ အို ဤလောကသည် မှန်တီးစရာကောင်း၏။ ငါတွေ့ရာသူတို့သည် ပညာကြီးခြင်း၊ သီလရှိခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပေသည်။

ထိုသူတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရပါသော်လည်း၊ ယခုကွေ့ကွင်းရပြန်၏။ ငါ့မှာ ထိုသူတို့နှင့် ဆက်ဆံရန် အကြောင်းမပါသောကြောင့်သာ၊ ဤသို့ဖြစ်ရချေ၏တကား။” ဟု ဂျရတ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း မြည်တွန်၏။

ယင်းသို့လျှင် ဂျရတ်သည် အဆွေကြီးဆွေလျက်၊ မိမိသွားရာလမ်းကိုပင် သတိမမူနိုင်သဖြင့် လမ်းပျောက်လေသတည်း။ သို့ရာတွင် အတန်ငယ် လျှောက်မိသောအခါ၊ ဂျရတ်သည် တစုတရုံးသွားလျက်နေသော လူတစ်စုနှင့် ဆုံမိသဖြင့် ထိုလူစုနှင့် အတူလိုက်သွား၏။ ဂျရတ်၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုလူစုသည် စတက်ဟောက်ရပ်ကွက်သို့ သွားနေသည်ဟု မှတ်ထင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူစုသည် စတက်ဟောက်ရပ်ကွက်သို့ မရောက်ဘဲ၊ ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါကျမှ ဂျရတ်သည် ထိုလူစု၏ ဆန္ဒကို ရိပ်မိသည်။

ကွင်းပြင်ထဲတွင် ကစားပွဲတစ်ခု ကင်းပနေ၏။ ကစားမျိုး ခုံလင်လှသည်။ အချို့ နပန်းလုံး၏။ အချို့ လေးအတတ်ကို ပြ၏။ အချို့ ဂျမ်းထိုး၏။ အချို့ လုံကစား၏။ အချို့ လက်လှည့်၊ မျက်လှည့်အတတ်ကို ပြ၏။ အကအခုန်ဘက်တွင် မိန်းမများလည်း ပါဝင်ကခုန်ကြလေသည်။ ပရိသတ်အပေါင်းလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပျော်မြူးနေကြသည်။ ဝက်ဝံပြွဲတစ်ခုတွင် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်သည် အုန်းပင်စိုက်လိုက်၊ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ သခင်အား ခါးကုန်းကာ အရိုအသေပေးလိုက်နှင့် နေသည်။ ယုန်ငယ်တစ်ကောင်သည် ပလုတ်တုတ်တစ်လုံးကို တီးပြနေသည်။ ကြက်မကြီးတစ်ကောင်သည် ဝါးလုံးတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဟန်ပန်ထုတ်ကာ လမ်းလျှောက်ပြနေသည်။

ဂျရတ်သည် ထိုအပျော်မျိုးခုံတို့ကို ကြည့်ကာ ရယ်မော၏။ သို့သော်လည်း စိတ်မကြည်လင်လှ။ ထိုအခိုက် ပြည့်ရှင်မင်းသည် မြို့ဝန်၊ မြို့ချုပ်၊ ပြင်ပွဲဝင်ပညာသည် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့အား စားပွဲကြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးရန် စတက်ဟောက်ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်တော်ကို ကြွသွားတော်မူကြောင်း ပြောကြဆိုကြသံကို ဂျရတ်ကြားလေသည်။ သို့ကြားသောအခါကျမှသာ၊ ဂျရတ်ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာ၍ ပြည့်ရှင်မင်း၏ စားပွဲသို့တက်ရောက်ရန် သတိရလာသည်။

ဂျရတ်သည် လမ်းကိုမေး၍ အိမ်တော်သို့ အရောက်သွား၏။ အိမ်တော်ရဲတိုက်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၊ ဝင်ခွင့်ကို ချက်ချင်းမရနိုင်သဖြင့်၊ တံခါးတစ်ပေါက်မှ တစ်ပေါက်သို့ကူးပြောင်းကာ ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ နောက်ဆုံး၌ တံခါးမကြီးသို့ ရောက်၏။ တံခါးမကြီးကို စစ်သားများ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည့်အပြင်၊ ရွှေချည်ကွပ်အင်္ကျီ၊ ရွှေစလွယ်တို့ကို ဆင်ယင်ထားသော တံခါးပုဂံကိုယ်တိုင်လည်း

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု၊
ပီမံကွပ်ကဲလျက်နေသည်။

တံခါးမကိုဝင်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသောလူထုသည် ကြီးမားလှ၏။ တံခါးမှူးလည်း တစ်ယောက်စီ ဝင်ခွင့်ပြုနေသည်။ ဂျရတ်သည် တံခါးမှူးအနီးသို့ ရောက်အောင် တိုးဝှေ့သွား၏။ တံခါးဝနှင့် လူလေးယောက်စာလောက် ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂျရတ်သည် လူနှစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်သဖြင့် အတိုင်းမသိဝမ်းပြောက်လေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကား ပီတာနှင့် မားဂရက်တို့ပင်တည်း။ မားဂရက်သည် ပီတာ၏လက်ရုံးကို ပိုတွယ်နေ၏။ ပီတာကား တံခါးမှူးကို ဝင်ခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်နေသည်။

“အို တံခါးမှူး၊ ဤမြို့က မြို့ချုပ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုသူ ပြည်ရှင်မင်း၏ စားပွဲမှာ ရှိပါသည်။”

“မြို့ချုပ်အရာရှိနှင့် ညီအစ်ကို တော်စပ်သည်ဆိုခြင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘာဆိုင်သနည်း”

“ခက်လိုက်ပါတီ၊ တံခါးမှူး၊ တံခါးမှူး အခွင့်မပေးလိုလျှင်၊ ဤစာကို သူထံသို့ ပို့ပေးပါ။ သူထွက်လာပါလိမ့်မည်”

“အလို ကျွန်ုပ်ကို သင်ဘာမှတ်ထင်သနည်း။ ကျွန်ုပ် စာဆက်သသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ် တံခါးကိုသာ မှူးသည်”

တံခါးမှူးသည် နောက်ထပ် အတောင်းပန်မခံလိုသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ “မဆိုင်သူပြန်၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ပညာသည်နှင့် သူ့အဖွဲ့သားများကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုသည်” ဟု ဟစ်၏။

“အို ပြိုင်ပွဲဝင်ပညာသည်နှင့် သူ့အဖွဲ့သားများကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုသလား။ မဆိုင်သူ မဝင်ရဘူးလား” ဟု ပီတာက ဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ လူစုထဲက အသံတစ်ခုသည် “အတိုးအိုကြီး၊ မဆိုင်သူမဝင်ရဟု ပြောလိုက်ပြီမဟုတ်လား။” ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်မည့်လမ်းဖယ်” ဟုအော်၏။ မားဂရက်လည်း တောင်းပန်လိုသဖြင့် နောက်သို့လှည့်၍ “သည်းခံကြပါရိုင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခန့်ဝေးက ညှော်သည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှာလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလေးတော်စပ်သူ မြို့ချုပ်မင်း၏ အစေခံများသည် လူသစ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မသိပါ။ မသိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား အိမ်၌ တည်းခိုခွင့် မပေးပါ။ မပေးသဖြင့် ဦးလေးရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်ရှင်” ဟု ပြောသည်။

လူစုကြီးသည် အသံကွဲကြီးနှင့် ရယ်မောပြန်၏။ မားဂရက်လည်း ထိတ်

လန်ကာ၊ ကျွဲသွား၏။ ထိုအခိုက်လက်တစ်ခုသည် မားဂရက်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကုသိုလ် အကျိုးဆက်ပေးလား မသိ၊ အထိအကိုင်ခံလိုက် ရသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ မားဂရက်သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်၍ လှည့်ကြည့်၏။ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သူကား ဂျရတ်ပင်တည်း။ မားဂရက်လည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ရှာဘဲ ဂျရတ်အား သနားစဖွယ် စကားလှမ်းပြော၏။

“ဟော၊ တွေ့ပြီ။ သူရည်းစားကို သူပြန်တွေ့ပြီ” ဟု ကိုယ်ချင်းစာနည်း သော လူ့ပြောင်တစ်ဦးကဆိုရာ၊ လူထုကြီးသည် တသောသောရယ်မောပြန်၏။

မားဂရက်သည် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီးလျှင်၊ ဖိသတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြော၏။ သူ၏မျက်လုံးတို့သည် မျက်ရည်ပြည့်၍ မာန်ရောင် တောက်ပနေ၏။ “ရှင်တို့၊ အလွန်တရာ ရိုင်းစိုင်းသောသူများဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ ရည်းစားမရှိ။ ရှင်တို့ကဲ့သို့သော လူရိုင်းစိုင်းများနေသောမြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိ။ ဤသူသည် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့သော မိန်းမသားနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ကို စောင့်ရှောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်” ဟုဆို၏။

လူထုကြီးလည်း မီးကိုရေနှင့် သတ်လိုက်သည့်ပမာ၊ ငြိမ်သက်သွား၏။ မိမိတို့ မိုက်မဲသောကြောင့်သာ၊ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အပြောအဆိုကို ခံရသည်မှာ ခံသင့်ပေ၏ဟု တွေးတောကာ၊ ငြိမ်သက်နေခြင်းပင်တည်း။ သို့ငြိမ်သက်နေခိုက်၊ ဂျရတ်သည် တံခါးဖျူးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခွင့် ရလေ၏။

“တံခါးဖျူး၊ ကျွန်တော်ပြိုင်ပွဲဝင် ပညာသည် တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်”

‘တံခါးဖျူးလည်း ဂျရတ်အား မသင်္ကာသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ကာ၊ “မင်းနာမည်ကိုပြော” ဟုဆို၏။

“ကျွန်တော်နာမည် ဂျရတ်၊ ကျွန်တော်အဖေ၏နာမည် လေယာဆန်” စကားကျယ်ကျယ် လောင်လောင်နှင့် ငြင်းခုံတတ်သော တံခါးဖျူးလည်း နာမည်စာရင်းကို သေချာစွာဖတ်၍။

“အေး အေး၊ ဂျရတ်လေယာဆန် ဝင်စေ”

“ဤလူနှစ်ဦးလည်း ကျွန်တော်အဖွဲ့သားဖြစ်သည်။ ဤနှစ်ဦးနှင့် အတူဝင် ပါမည်”

“သူတို့ မင်းအဖွဲ့သား မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မင်းအရင်ရောက်နေသူများ သာဖြစ်သည်”

“သူတို့ မင်းအဖွဲ့သား မဟုတ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို ဝင်ခွင့်မပေးလျှင်၊ ကျွန်တော်လည်း မဝင်ချင်ပါ”

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

“အလို၊ မဝင်ချင်လျှင် နေပါလား”

“ကျွန်ုပ် မနေ၊ အတင်းဝင်မည်”

“ဝင်စမ်းလေ”

“ကိုင်း လာကြ၊ ဝင်မည်”

ဂျရတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင်၏။ ဝင်ရင်း လမ်းတစ်လမ်းလုံး တုန်လှုပ်သွားမတတ် ဟစ်၏။

“ဟော်လန်သခင် ပြည့်ရှင်ဘုရား”

“ဟေ့အကောင်၊ မင်းရှူးသလား”

“အရှင့် အိမ်တော်ကျွန်တစ်ပါး အာဇာနည်ကို ဖိဆန်နေပါသည်”

“ဟေ့ အကောင် တိတ်၊ တိတ်လိုက်”

“အရှင့် ပြိုင်ပွဲဝင် တစ်ဦးကို ဝင်ခွင့်မပြုဘဲထားပါသည် ဘုရား”

“အမလေး၊ ငါသေပါတော့မည်၊ ငါသေပါတော့မည်”

တံခါးမှူးလည်း ထိတ်လန့်လာသဖြင့်၊ ဂျရတ်၏ အသံကို အုပ်မိအောင် ရင်ကိုပင့်ကာ၊ အသံကုန်ဟစ်ရှာသည်မှာ “ဟဲ့ တံခါးလုလင် လှူမှိုက်များ၊ ဂျရတ်နှင့် သူ့အဖွဲ့သားများဝင်ရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့လား” တစ်ဖန် ဂျရတ်ကို ကြည့် လျှက် “အာဂ လူယုတ်မာကလေး” ဟု တိုးတိုးရှေ့ရွတ်လိုက်သည်။

မှော်အတတ်နှင့် ဖွင့်လိုက်သည်ပမာ၊ တံခါးကြီးဖွင့်လာ၏။ ဂျရတ်၊ ပီတာ၊ မားဂရက်တို့လည်း စစ်အောင်သူကဲ့သို့ စီတန်းဝင်သွားကြလေသတည်း။

အခန်း-၆

ညွှန်သည်လှည့်သည် တင့်တယ်ခန်းနားစွာ ဆင်ယင်ထားသော အိမ်တော် ရင်ပြင်သို့ ရောက်ကြ၏။ ရင်ပြင်ဝယ် စားပွဲခုံများခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲခုံများပေါ်၌ ပန်းကန်ကြီး ပန်းကန်ငယ်များနှင့်တကွ မွှေးကြိုင်သော ဟင်းလျာများကို တည်ထားသည်။ ရောက်လာသော ပရိသတ်အပေါင်းလည်း သစ်လွင်ပြောင်လက်သော အဝတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ အဆင်သင့် ထိုင်နေကြပြီ။ သူတို့၏ အထက် ဝယ် ရွှေကြိုး၊ ငွေကြိုး၊ နီလာပိုးကြိုးတို့ကို မျက်နှာကြက်သဖွယ် ဆွဲတန်းထား၏။ ထိုကြိုးများတွင် စိမ်းစိုသော သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်တို့ကို ဆွဲဆင်ထားပြန်သည်။ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်တို့အကြားတွင်လည်း ရွှေသီး၊ ငွေသီးတို့ကို သီးထားပြန်ရာ၊ ထိုအသီးတို့သည် ရွက်အုပ် ရွက်ကြားမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသော မျက်လုံး လှလှတို့နှင့်ပင် တူလေသည်။

ဤအခင်းအကျင်းကို မြင်သောအခါ၊ ဂျရတ်တို့ လူစုသည် ငေးမောနေမိ၏။ ထိုအခိုက် ဘုရင်မင်းမြတ်အားဦးခိုက်ရန် တီးတိုးသံများကိုကြားသဖြင့်၊ ဂျရတ်တို့သည် မနီးမဝေးရှိ စင်မြင့်တစ်ခုဆီသို့ ကြည့်ကြ၏။ စင်မြင့်ပေါ်၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ညွှန်သည်များအား ညွှန်ဝတ်ပြုကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သနေ၏။ ဂျရတ်၊ ပီတာတို့သည် ကိုင်းညွတ်ကာ အရှိအသေပြုလိုက်၏။ မားဂရက်လည်း နန်းတွင်းသူပမာ၊ ဒူးကိုကွေးညွတ်ကာ အရှိအသေပြုသည်။ ထို့နောက် ပြည့်ရှင်မင်းသည် ဂျရတ်တို့ကို နေရာချပေးရန် အိမ်တော်ကျွန်းတို့အား အချက်ပေးလိုက်၏။ အိမ်တော်ကျွန်းများလည်း ဂျရတ်တို့ရှိရာသို့လာ၍ ရိုသေကိုင်းညွတ်ကာ နေရာချပေးပြီးနောက်၊

စွတ်ပြုတ်အပြည့်ထည့်ထားသော ငွေဖလား။ သပျစ်ရည်အပြည့်ထည့်ထားသော
ရောင်ပုံကျောက်သလင်းခွက်တို့ကို ယူလာကြသည်။

ပီတာသည် ဆာလောင်သဖြင့်၊ သောက်ဟန်ပြင်၏။ ထိုအခါ အနောင်
အရက်ကင်း၍ စိတ်အေးချမ်းသာရပြီဖြစ်သော မားဂရက်က “နေပါဦး၊ ဖေဖေ၊
ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါဦး” ဟုဆို၏။

“အေး အေး၊ လူကလေးသည် နတ်ကောင်း၊ နတ်မြတ်ကဲ့သို့ ငါတို့ကို
စောင့်မပေသည်။ လူကလေးအား ကျေးဇူးတင်ပါ၏”

ဂူရတ်သည် ရှက်သဖြင့်၊ မျှက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထား၏။

“နမတို့ သောက်ပြီးလျှင် မောင်ကြီးအားပြောပါ။ မောင်ကြီးလည်း ဆာလု
ပါပြီ။ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့်၊ မောင်ကြီးတို့သုံးယောက် ယခုကဲ့သို့
ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရသည်။ ယခု မည်သူဝမ်းအသာဆုံး ဖြစ်သည်ကို မောင်ကြီး
သိပါ၏”

“ကျွန်မလားရှင်”

“ဟုတ်မည်မထင်ပါ”

“ဖေဖေလား”

“မဟုတ်သေးပါ”

“မည်သူလဲ၊ ကျွန်မ မပြောတတ်တော့ပါ”

မားဂရက်သည် ရွှင်ပြနေ၏။ စွတ်ပြုတ်တိုသောက်ရာ၊ စွတ်ပြုတ်ကုန်
သွားသတည်း။ ငါးဟင်း ပန်းကန်တို့ ရောက်လာ၏။ ငါးဟင်းနှင့်အတူ ဗန်ဒါစေ့
ထည့်ကြော်သော ပုစွန်မုန့်ချပ်၊ ဗန်ဒါစေ့ပြုပ်သော နို့မလိုင်ခဲတို့လည်း ပါလာသည်။
ထို့နောက် ပေါင်မုန့်မံ၍ကြော်သော အသားမုန့်ချပ်တို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနောက်
ဝက်ကောင်လုံးကြော် ရောက်လာသည်။ ဝက်ကောင်လုံးကြော်၏အနံ့သည် နတ်
ဩဇာကဲ့သို့ သင်းနေ၏။ ရွှေချည်ထိုးအင်္ကျီနှင့် အိမ်တော်ကျွန်နစ်ယောက်လည်း
ကော့ကျွန်တို့၏ သစ္စာစေတနာအတိုင်း၊ မျှက်နှာကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ထားကာ ဂူရတ်တို့
အရှေ့သို့ ဝက်ကောင်လုံးကြော်ကိုချလာ၏။ ပီတာအဘိုးအိုသည် အတိုင်းမသိ
ဝမ်းသာလှသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။ မားဂရက်လည်း
မရှုပ် မမြင်ဝံ့သူကဲ့သို့၊ မျှက်နှာကို တိမ်းဖယ်လိုက်၏။ နှုတ်ကလည်း အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့ပြည်တမ်း၍ လက်တစ်ဖက်သည်လည်း ဂူရတ်၏ပခုံးဆီသို့ ရောက်သွား
ကာ ဂူရတ်ကို ဆိတ်မိ၏။ ဂူရတ်လည်း မားဂရက်၏ အဆိတ်ကိုခံရသဖြင့်
ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်ကာ အနီးရှိ ညှော်သည်တော်တို့အား ပျက်လုံးပြု ပျက်ခံပြုနှင့်

ကြည့်မိ၏။ သူတို့၏ ဖြစ်ပျက်ပုံကို မြင်သောညွှန်သည်တို့လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးလက်တို့ကာ ပြုံးကြသည်။

ဝက်ကောင်လုံးကြော် စားပြီးသောအခါ သစ်သီးမျိုးစုံ ရောက်လာပြန်၏။ အပြီးသတ်တွင် ယိုမျိုးစုံ ရောက်လာ၏။ ယိုမျိုးစုံ စားပြီးသောအခါ စားပွဲကိစ္စ ပြီးဆုံးလေသတည်း။

စားပွဲကြီး အလွန်မြိုင်ဆိုင်လှသဖြင့်၊ ညွှန်သည်အချို့မှာ စားပွဲမသိမ်းခင်ကပင် ဝအီးနေ၏။ ဂျရတ်လည်း မာရီမင်းသမီးထံ ဆက်သရန် စာကိုသတိရလာသဖြင့်၊ အိမ်တော်ကျွန်တစ်ယောက်အား တီးတိုးပေးပြန်၏။ အိမ်တော်ကျွန်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဆက်သခွင့်မရနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပရိသတ်ထဲမှာရှိသော ရံရွှေတော်တစ်ပါးပါးအား စာလွှာပေးအပ်လိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြ၍၊ ဂျရတ်ထံမှ စာလွှာကို ယူသွား၏။

စင်စစ်မှာ ပီတာ၊ မားဂရက်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏စားပွဲ၌ ဝင်ခွင့်ရန် မဟုတ်။ ဆွေမျိုးကို တွေ့ရန်သာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပီတာသည် သဘောရှိ ဝလင်စွာ စားပြီးလေပြီ။ တစ်ဖန် ခရီးကလည်းပန်းနေသဖြင့်၊ ဆွေမျိုးကို သတိမရနိုင်ဘဲ အိပ်မောကျလေ၏။ မားဂရက်ကလည်း ဖခင်အား သတိမပေး။ မပေးသော အကြောင်းအရင်းမှာလည်း ဤသို့တည်း။

စားသောက်နေစဉ်၊ ပီတာ၏ ညီဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မြို့ချုပ်အရာရှိသည် ပီတာ၏နောက် မနီးမဝေး၌ရှိ၏။ မားဂရက် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မြှည့်တမ်းလိုက်စဉ် သူ ပီတာနှင့် မားဂရက်ကို မြင်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ရာထူးဂုဏ်သိမ်းကို ငဲ့ကွက်ရသူ ဖြစ်သောကြောင့် မခေါ်သေးဘဲ၊ အခါကို စောင့်နေ၏။ မားဂရက်၏ အင်္ကျီသည် အရိုးခံမျှသာ ဖြစ်၍ ပီတာ၏ အင်္ကျီရှည်ကလည်း အမွှာမွှာကျလှမတတ် စုတ်ပြတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ဆွေမျိုးဟော်စပ်သူ မြို့ချုပ်သည် “နေစောင်းသောအခါမှ ငါ သူတို့ထံသွား၍နှုတ်ဆက်မည်။ နောက်အိမ်သို့ ခေါ်သွားမည်။ ယခုအခါ ဤအတိုင်းနေလျှင် ကောင်းမည်” ဟု တစ်ကိုယ်တည်းပြော၍ နေခဲ့လေသည်။

ဂျရတ်၊ မားဂရက်တို့သည် ကျွေးသမျှ အကုန်မစားနိုင်၊ တဝက်ကပင် ရပ်စဲခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ထိုသူနှစ်ဦး စိတ်ကူးခန်းဝင်နေကြပြီ။ ထူးခြားချက် တစ်ခုမှာ၊ ဂျရတ်၊ မားဂရက်တို့သည် အခြားစုံတွဲများထက်၊ အလှအယဉ်၏ အရသာကို ပိုမိုခံစားနိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် ရောင်စုံ အဆင်တန်ဆာတို့ကို ကြည့်လိုက်၊ တူရိယာသံကို နားထောင်လိုက်၊ မွှေကြိုင်သောအနံ့ကို ရှုရှိုက်လိုက်နှင့်

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ပီတိဖြစ်နေကြ၏။

မားဂရက်သည် ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှီလျက်၊ မျက်စိကို မှေးမှေးထားကာ၊
“ဪ ဂျမဝအောင်လှပသော နေရာပါပေတကား။ နေရောင်ခြည်ကလည်း မွှေးပါ
၏။ အရိပ်ကလည်း အေးမြပါ၏။ အဝတ်အင်္ကျီတို့၏ အရောင်ကလည်း စုံပါ၏။
စောင်းသံကလည်း နွဲ့ပါ၏။ ရေပန်းသံကလည်း သာယာပါ၏။ မြင်ရသော မျက်နှာ
အပေါင်းကလည်း ရွှင်ရွှင်ပြပြဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးခေါ်လာသောကြောင့်သာ၊
ကျွန်မတို့ ဤနေရာသို့ ရောက်လာကြရပါပေသည်ရှင်” ဟုဆို၏။

ဂျရတ်သည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော၊ ငိုနေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏
မျက်လုံးတို့ကား ဆိတ်ဆိတ်မနေ၊ အထွေထွေပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ မားဂရက်
လည်း ရိပ်မိသဖြင့်၊ ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ “မောင်ကြီး မပြောပါနှင့်ဦးလေ။
ကျွန်မ ရေပန်းသံကို နားထောင်ပါရစေ။ ဪ မောင်ကြီး၊ ဘယ်ပြင်ပွဲကို ဝင်ထားပါ
သနည်း”

ဂျရတ်သည် အားလုံးစုံ ပြောပြ၏။

“ဝမ်းသာလှပါသည် ရှင်။ မောင်ကြီး အနည်းဆုံးဆုတစ်ခုကို အသနားခံ
ရပါလိမ့်မည်”

“ဘယ်ဆုကို အသနားခံရမည်နည်း။ နှမသည် မောင်ကြီး၏ လက်ရာကို
မြင်ဖူးပါသလား”

“မမြင်ဘူးပါ။ သို့သော်လည်း မောင်ကြီး ဆုတစ်ခုကို ရပါလိမ့်မည်”

“မောင်ကြီးလည်း ရမည်ဟု ထင်၏။ သို့ရာတွင် မောင်ကြီးရမည်ဟု
နှမ ဘယ်ကြောင့် ပြောသနည်း”

“မောင်ကြီး၊ ကျွန်မ၏ ဖခင်ကို စောင့်ရှောက်ကြင်နာခဲ့သောကြောင့်ပါ”
မိန်းမတို့ဘာဝ မဆီမဆိုင် တွေးတတ်ပုံကို စဉ်းစားမိသဖြင့်၊ ဂျရတ်
ပြန်၍ သို့ရာတွင် အချိုးမွမ်းခံရသည်ကို ရှက်သဖြင့်၊ တိတ်ဆိတ်စွာ နေလိုက်၏။

“မောင်ကြီး မပြောပါနှင့်ဦးလေ။ ကျွန်မပင် ပြောပါဦးမည်။ ဤလောကမှာ
ဒုစရိုက် အပြည့်ရှိသည်။ လူ့ဘဝသည် ဒုက္ခချည်းသာဖြစ်သည်ဟု အများက
ပြောကြသည်။ ပြောကြသည့်အတိုင်း ဟုတ်ပါမည်လား။ မောင်ကြီး မည်သို့ထင်ပါ
သနည်း”

“ဟုတ်မည် မထင်ပါ။ ပြောရိုးဆိုရိုး ရှိသောကြောင့်သာ ပြောသည်ထင်
ပါ၏”

မောင်ကြီး အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ထင်ပါသနည်း။ မောင်ကြီးသည်

အသက်ငယ်သေးသူသာ ဖြစ်သည်” ဟု မားဂရက်သည် ငေးမောကာဆို၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်၊ သိနိုင်လောက်ပါသည်။ ထို့ပြင် နမတို့နှင့် မောင်ကြီး ကွဲသွားပြီးနောက်၊ နမတို့ကို ထပ်မံတွေ့ရမည်ဟု မောင်ကြီး မထင်ခဲ့ပါ။ ယခုမှ နမ၊ မောင်ကြီးအနားမှာ ရောက်ရှိနေပြီ။ အလို စောင်းဆရာကြီး တို့ တီးမှုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေပြီ။ လောကသည် ဒုစရိုက်အပြည့်ရှိသည်တဲ့။ လူ့ဘဝ လည်း ဒုက္ခတဲ့။ အလကားကြံကြံဖန်ဖန် ပြောခြင်းသာပါ”

ထိုအခိုက် စောင်းသံမြည်လာ၏။ အိမ်တော်ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးလည်း သာယာသောအသံနှင့် ငြိမ်နေလေသတည်း။

“မောင်ကြီးဂျရတ် အလှအပများစွာရှိသည့်အနက်၊ မည်သည့် အလှအပမျိုးကို မောင်ကြီး အနှစ်ခြိုက်ဆုံးနည်း”

“အလို နမ မောင်ကြီး၏ နာမည်ကိုသိနေပါတကား။ ဘယ်နည်းနှင့် မောင်ကြီး၏နာမည်ကို သိသနည်း”

“မှော်အတတ်နှင့် သိသည်ရှင့်။ ကျွန်မက စုန်းမကြီးရှင့်”

“အလို နတ်သမီးလောက်လှသူသည် စုန်းမကြီး ဖြစ်နိုင်မည်လား။ သို့ရာတွင် မောင်ကြီး၏နာမည်ကို နမ ဘယ်နည်းနှင့် သိပါသနည်း။ မောင်ကြီး မတွေးတတ်ပါ”

“အလိုက်ပါတီရှင့်။ ဟို တံခါးဝမှာ မောင်ကြီးနာမည်ကို အော်ပြော ခဲ့သည် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေသည်။ ခုတင်က နမ ဘာမေးလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်အလှမျိုးကို အနှစ်သက်ဆုံးလဲဟု မေးသည်မဟုတ်လား။ နမ သည်ဘက်နားကို တိုး၍ထိုင်လျှင် မောင်ကြီး ပြောပြပါမည်”

“သည်ဘက်နားကိုလား”

“ဟုတ်ပါ၏။ သည်ဘက်နားမှာ နေရောင်ခြည်ရှိသဖြင့်၊ နေရောင်ခြည် သည် နမအပေါ်သို့ ကျရောက်ပါလိမ့်မည်။ မောင်ကြီးသည် အလှအပအမျိုးမျိုးကို မြင်ဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် အလှဆုံးကာ ဤငွေဇာခွေအတွင်းရှိ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ဝါထိန်နေသော နမ၏ဆံပင်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျမ်းစာဟောင်းထဲက၊ “သစ်ဆင်း တော်ငွေ ဇာခွေဝယ်၊ စံနေနွဲ့နွဲ့ သီကီလဲသား၊ သီးမဲ့သစ်တော်၊ နှိုင်းသင့်လျော်၏” ဆိုသောစာကို မောင်ကြီး သတိရမိသည်။ မောင်ကြီးသည် စောစောကသာ နမကို တွေ့ရပါမူ၊ မောင်ကြီးရေးဆွဲသောကားတို့သည် ပို၍လှပကြမည်။ မောင်ကြီးလည်း ဘယ်ကိစ္စ၌ မဆိုအောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည်။ အလို၊ ကြည့်စမ်း။

ဂူရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

နမင်းဆံထုံးနောက်မှာ စက်ဝန်းကြီးတောက်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ကောင်းကင်ဘုံ သခင်မကြီးသည် ဤသို့ပင် တင့်တယ်သည်။ သခင်မကြီးကဲ့သို့ တင့်တယ်သော သူ ရေးက မပေါ်ပေါက်သေး။ ယခုမှသာ ကိုယ်တိုင် မြင်ရပေသည်။”

“အို သည်လူ ဘယ်နှယ်လူလဲ၊ မနှိုင်းကောင်းသည်ကို မပြောပါနှင့်ရှင်။ ကျွန်မသည် ဆင်းရဲသေးနပ် ဘာမျှမဟုတ်သော မိန်းကလေးသာဖြစ်ပါ၏။ ကောင်းကင်ဘုံသခင်မကြီးနှင့် မနှိုင်းသင့်ပါ။ မောင်ကြီးသည် ဘုရားကို ကြည်ညို လေးစားတတ်သူဖြစ်သည် ကျွန်မထင်ပါ၏” ဟုဆိုကာ၊ မားဂရက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်၏။

“မောင်ကြီး နှိုင်းပြသည်မှာ မလွန်ပါ။ မောင်ကြီးမှာ မျက်စိရှိပါ၏။ စေတနာ လည်းရှိသည်”

“အို ဂူရတ်”

“စိတ်ဆိုးသလား နမ”

“ကျွန်မစိတ်ဆိုးနေပါသလား”

“မောင်ကြီး နမကို မေတ္တာရှိပါ၏”

“အလို၊ ရှက်စရာ ကောင်းလှသည်ရှင်၊ ဤစကားမျိုး မပြောပါနှင့်” ဟုဆိုကာ၊ မားဂရက် များစွာရှက်နေ၏။

“မတတ်သာသောကြောင့်၊ ဖွင့်ဟ၍ ပြောရပါသည်။ မောင်ကြီး နမကို မေတ္တာရှိ၏။ မောင်ကြီး နမကို မေတ္တာရှိ၏။”

“တိတ်ပါရှင်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကရုဏာထားလျှင်၊ တိတ်ပါတော့ရှင်၊ သူ့စိတ်တစ်ဦးစိတ်ဖျားမှ ဤစကားမျိုးကို ကျွန်မ မကြားလိုပါ။ သို့ရာတွင် မောင်ကြီး ထိုကား သူစိမ်းဟု မခေါ်လိုပါ။ ခေါ်လျှင် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွမ်းရာကျပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ အထင်လွဲခဲ့သည်။ အစကသာ မောင်ကြီး ဤကဲ့သို့ အတင်ရဲတတ်မှန်း သိပါက...။” ဆိုကာ၊ မားဂရက်သည် ရှက်သွေးမွန်နေ၏။ တစ်ဖန် အထိတ်တ ထန်နှင့် ပြောပေါက်ကိရာနေသော သတ္တဝါငယ်ကဲ့သို့ အိမ်မောကျနေသော ဖခင်အား ထုတ်ကြည့်၏။

ဂူရတ်သည် မိမိပြောမိ ဆိုမိသည်ကို တွေးမိသဖြင့်၊ ထိတ်လန့်၍ တောင်းပန်ရှာ၏။

“မောင်ကြီး ပြောမိသမျှကို ကျေပါ။ သို့ရာတွင် နမကိုမြင်လျှင် မည်သူ မဆွဲခင်ဘဲ နေနိုင်အံ့နည်း။”

“ကျေပါ ဆိုလျှင်လည်း ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်

ဆိုသော်၊ မောင်ကြီးမှာ စိတ်ကောင်းရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်ကြီး သစ္စာတစ်ခု ပြုရမည်။ ယနေ့ကစ၍ မောင်ကြီးသည် ဤစကားမျိုးကို မပြောပါဘူးဟု သစ္စာပြုရမည်။”

“ပြုပါမည်။ သို့ရာတွင် နှမ စိတ်ကျေကြောင်း ထင်ရှားအောင် မောင်ကြီး နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါ။ ဤသို့ နှုတ်မဆက်လျှင်၊ နှမစိတ် မကျေသေးဟု မောင်ကြီး ယူဆရပါလိမ့်မည်။”

မားဂရက်သည် အသား ဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ လက်ကိုဖြည်းညင်းစွာ အနည်းငယ် တိုးပေး၏။ မပေးချင် ပေးချင်နှင့် ပေးရဟန် ကိုလည်း ဆောင်သည်။ ဂျရတ်သည် လက်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် အကျဉ်းသားကို ဖမ်း၍ နောင်အိမ်၌ သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ အတန်ကြာသော် မားဂရက်သည် တော်သင့်ပြီဟု ချိန်ဆ၍ ဖြည်းညင်းစွာ ရုန်းမည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်သည် ကိုင်မြဲကိုင်ထား၏။ မားဂရက်လည်း ဂျရတ်၏ အားဘက်သို့သာ လိုက်၍ သည်းသည်းခံနေ၏။ အားမတန်ဘဲ မာန်မလျော့လျှင်၊ အဘယ်မှာ အကျိုး ထူးအံ့နည်း။ မားဂရက်သည် မျက်နှာကို တိမ်းလှည့်ကာ မျက်လွှာချနေသည်။ ဂျရတ်သည် ချစ်စကားမပြောပါဘူးဟု ယခုကဲ့သို့သော သစ္စာမျိုးကို ပေးရသော် လည်း လိုရင်းဆန္ဒကား ပြည့်စုံနေလေပြီ။ ယခုအခါ နှုတ်စကားသည် အရေးမပါလှ။ ငြိမ်သက်စွာနေခြင်းကပင် နှုတ်စကားထက် အဆပေါင်းများစွာ ခရီးရောက်နေသည်။

ဂျရတ် မားဂရက်တို့သည် တစ်ဦး၏လက်ကို တစ်ဦးကိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာ နေကြ၏။ ဂျရတ်၏မျက်လုံးသည် မားဂရက်၏မျက်လုံးလှည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်၏။ ကြင်နာယုယလိုသော စေတနာကိုလည်း ပြနေသည်။ မားဂရက်၏ မျက်လုံးက လည်း မကြာမကြာ ဂျရတ်ဘက်သို့ လှည့်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသနားခံ သည့် လက္ခဏာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှက်ရွံ့သည့် လက္ခဏာတို့ကိုလည်း ပြနေသည်။ အတန်ကြာသော်၊ မျက်ရည်ပေါက်နှစ်ပေါက်သည် မားဂရက်၏ ပါးပေါ်တွင် အကြောင်းမရှိ စီးကျလာ၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်သည် မျက်ရည်ခြောက်သွေ့သည့် တိုင်အောင် ချိန်ပြုသောမျက်နှာပေးနှင့်သာ နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နေကြသည်မှာ များစွာ မကြာလှချေ။

ခေါင်းမွေးဖြူဖြစ်သော အိမ်တော်တဏှာစိုးတစ်ဦးသည် ဂျရတ်အနီးသို့ လာ၍ ရိုသေစွာ နာမည်ကိုမေး၏။ ဂျရတ်လည်း ဖြေကြားလိုက်သည်။

“မာရီထိပ်ထားကလေးက အခစားဝင်ရောက်ရန် သနားတော်မူလိုက် ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။”

ဘလ္လာစို၏ စကားကိုကြားသော အနီးအနားရှိ လူအပေါင်းသည် ဂျရုတ်တို့ လှည့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩသူကလည်း အံ့ဩ၍ အားကျသူကလည်း အားကျသည်။ ဂျရုတ်လည်း အတူလိုက်ပါရန်ထ၏။

မားဂရက်က “မောင်ကြီးကို ပြန်တွေ့နိုင်ပါဦးမည်လား။ ရှင့်” ဟု တိုးတိုးမေးလိုက်၏။ ရှက်လည်း ရှက်သွားသည်။

“မှချ တွေ့ရပါမည် နမ။” တစ်ဖန် နားအနီးသို့ကပ်၍ “ထိပ်ထားကလေးသည် မင်းသမီးပျိုသာ၊ နမမူ မောင်ကြီး၏ ဘုရင်မပေ” ဟု ဆိုထား၏။ တစ်ဖန် အသံကို မြှင့်၍ “ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေပါ။ ကျွန်ုပ် မကြာခင် ပြန်လာပါမည်” ဟု ခြေ၏။

“အေး အေး၊ စောင့်နေမည်” ဟု ပီတာက ဆို၏။ အဘိုးအိုသည် နီးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဂျရုတ်အား လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်ရသည်။

ဂျရုတ်ထသွားလေ၏။ တော်သင့်ရုံသာ ဝတ်ဆင်ထားသော ပီတာနှင့် မားဂရက်သည် ယခုအခါ မင်းသမီးထံသို့ အခစားဝင်ရသူ၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေသဖြင့် အနီးအနားရှိ လူအပေါင်းသည် သူတို့အား အရေးယူကာ ကြည့်ရှုကြ၏။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ မြို့ချုပ်အရာရှိ ဝီလျံ၊ ဂျွန်ဆင်လည်း သူတို့အနီးသို့လာ၍ ဓုတ်တရက်တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ဘူးသည် အမှုအရာမျိုးနှင့် မေးမြန်းစပြု၏။

“ဦးလေး နောက်နားမှာပင် ထိုင်နေသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမြင်ကြရသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်”

“ကျွန်မ ဦးလေးကို မြင်သည်မှာ ကြာပါပြီ”

“မြင်လျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် မခေါ်သနည်း”

“ဦးလေး၏ အရပ်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဦးလေးက စတင်၍ ခေါ်သင့်သည် ယေုတ်ပါလား။ ကျွန်မတို့၏ အရပ်မှာ တွေ့စဉ်၊ ကျွန်မတို့ ဦးလေးကို စတင်၍ ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဦးလေး၏ အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အိမ်က အစေခံသည် ကျွန်မတို့ကို မသိသဖြင့်၊ ဝင်ခွင့်မပေးပါ။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာကြရပါသည်။”

“အစေခံ၊ အလွန်မိုက်လှပါတကား”

“သခင် သဘောကို ကျွန်မမှာ တွေ့တတ်သည်သာ များပါသည်”

ဝီလျံဂျွန်ဆင်သည် မားဂရက်၏ ပါးနပ်ဟန်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ရှက်သွား၏။ ထို့နောက် သူသည် အကယ်ပင် လောကဝတ်ကျေပြန်ကြောင်း ပြလိုသဖြင့်

မားဂရက်တို့အား အိမ်သို့လိုက်ခဲ့ရန် အထပ်ထပ် ခေါ်လေ၏။

“ယုံပါပြီ ငါ့ညီ” ဟု ပီတာက ဆို၏။

မားဂရက်လည်း ထိုအခါ ကျမှသာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းမလိုက်လိုသေးကြောင်း အဆို အတီးကို နားထောင်လိုသေးကြောင်း ပြောပြ၏။ ဆယ်ငါးမိနစ်မျှကြာသော်၊ ပရိတ်သတ်အချို့ ပြန်ကြ၏။ ဂျွန်ဆင်လည်း ထပ်မံခေါ်ပြန်၏။ ထိုအခါ မားဂရက်၏ ဆင်ခြေကို လုံးလုံးသိရလေသည်။

“ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေကို စောင့်ဦးမှဖြစ်မည်။ မစောင့်လျှင် သူ ကျွန်မတို့ကို ရှာနေလိမ့်မည်။ ဦးလေး၏ အိမ်ကို သူမသိပါ။ မြို့ကလည်းကြီးသည်။ သူနှင့် ကျွန်မတို့လူချင်းကွဲသွားကြဖူးသေးသည်”

“မခဲယဉ်းလှပါ။ ငါ့မှာ စားရေးတော်ကြီးတစ်ယောက် ပါလာပါသည်။ သူ့ကို အစောင့်ထားခဲ့မည်။ တူမ၏ ဧည့်သည်လည်း ဦးလေး၏ အိမ်မှာပင် တည်းခိုပါစေ”

“ဦးလေး ဝန်လေး နေပါလိမ့်မည်”

“ဝန်မလေးနိုင်ပါ။ ဦးလေးသည် တူမတို့အား လောကဝတ် ကျွန်ပြန်ကြောင်း ပြချင်လှပါသည်။ တူမတို့ကိုသာမက တူမတို့၏ ဧည့်သည်ကိုပါ ပြုစုချင်ပါသည်။ သူနှင့် ထိပ်ထားကလေးတို့ ပြောသောစကားကိုလည်း ကြားချင်လှပါသည်”

မားဂရက်သည် ဂျရတ်နှင့်အတူ တစ်အိမ်ထဲမှာ တည်းခိုရမည့် အရေးကို တွေးကာ ဝမ်းမြောက်၏။ တစ်ဖန်စိတ်လေးလာပြန်သည်။

“စာရေးတော်ကြီး မေ့လျော့ ပျော်ပါးနေလျှင်၊ ဂျရတ်ကို သူမတွေ့ဘဲ နေလိမ့်မည်”

“မိုးရိမ်ပါနှင့်၊ စာရေးတော်ကြီးသည် ငါထားသည့် နေရာက တစ်ဖဝါးမျှ ခွာဝံ့မည့်သူ မဟုတ်ပါ။ ဟေ့၊ ကလော်တာမင်၊ လာစမ်း”

သက္ကလပ်အညိုကို ဆင်လျက်၊ ခရမ်းရောင် သားရေခြေစွပ် စီးထားသူ လည်း ခြေနစ်လှမ်းနှင့် ဂျွန်ဆင်၏ရော့ပို့ ရောက်လာ၍ မတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ သူ ဝတ်ဆင်ပုံသပ်ရပ်၏။ မျက်နှာလည်း ဣန္ဒြေကြီးလှသဖြင့်၊ ကျောက်ရုပ်နှင့်ပင် တူ၏။ မားဂရက်သည် လှုပ်ပန်းကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာလာ၍ “ယုံပါပြီ ကျွန်မစိတ်ချပါပြီ။ ဦးလေးကသာ သူ့ကို အမိန့်ပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဦးလေးနှင့်အတူ လိုက်မည်” ဟုတိုးတိုး ပြန်ပြော၏။

ဂျွန်ဆင်သည် ကလော်တာမင်အား ဤစားပွဲမှာထိုင်၍ ဂျရတ်ကို စောင့်

ဂျာနယ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ခေါ်ခဲ့ရန် သေချာစွာမှာ၏။ ကလော်တာမင်သည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ။
စားခွဲခွဲဝင်ထိုင်၏။ မားဂရက်၊ ဝိတာ၊ ဂျွန်ဆင်တို့လည်း ထွက်သွားကြလေသတည်း။

“ပေးပေး ခရီးလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဤအချိန်သည် ပေးပေး အိပ်ရာဝင်ချိန်
ဖြစ်သည်” ဟုမားဂရက်သည် လျှောက်လာရင်း ပြည်တမ်း၏။ တစ်လမ်းလုံး
ဤကဲ့သို့သာ စဉ်းစားသွား၏။

ကလော်တာမင်သည် အလုပ်ကို အလုပ်နှင့် တူအောင် လုပ်လိုသည်
ပမာ စားပွဲခုံတွင် ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ထိုင်၏။ အတန်ပင် ကြာသွားသော်လည်း
စိတ်ပျက်ညောင်းညာပုံမပေါ်။ ကလောတာမင်သည် ပျိုရွယ်သူတို့ဘာဝ၊ တာဝန်
ထို အလေးမပူဘဲ၊ အပျော်အရွှင်ဘက်သို့ တိမ်းယိမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု မားဂရက်
သည် တွေး၍ သင်္ကာမကင်းရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဂျွန်ဆင်က သူ၏စာရေးတော်ကြီး
ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးမဟုတ်ကြောင်းပြောပြ၍ ရယ်မောခဲ့သည်။ ရယ်မော ထိုက်စွ
တကာ။

ဂျာနယ် ကြာလွန်းလှလေပြီ။ သခင်နှင့် ဝေးနေပြီဖြစ်သော ကလော်တာ
မင်လည်း၊ သည်းသည်းခံကာ စောင့်ဆိုင်းရင်း၊ ကော်စီကံ စပျစ်ရည်ကို နားကာ၊
နားကာ တစ်ကြိုက်စီသောက်နေ၏။ စပျစ်ရည်သည် အလွန်ပြင်း၏။ ကလော်တာ
မင်ကလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နာရီလောက်ကြာသော်၊ ကလော်
တာမင်သည် အနီးရှိ မိတ်ဆွေအပေါင်းအား ကျန်းမာရွှင်လန်းစေကြောင်း ဆုကောင်း
သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အပြည့်ထည့်ထားသော အရက်ခွက်ကို ကိုင်ပြောကား
ဖတ်ဖတ်ရပ်၍ တစ်ကြိုက်ပြီး တစ်ကြိုက်မော့ချလိုက်၏။ ရေချိန် လွန်သွားလေပြီ။
ထောင်လောက်သော စာရေးတော်ကြီးသည် ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခွက်လက်
စွဲလျက် အတုံးသား လဲလေ၏။ အရက်လည်း ပြေပေါ်တွင်ဖိတ်ကျသဖြင့်၊ မိတ်ဆွေ
များ၏ ခြေတို့သည် စိမ့်ကုန်ကြလေသည်။ မူးနေသူကား ပျက်နာပျက် ဣန္ဒြေကြီး
မြဲတိုင်သာ ဖြစ်သတည်း။

အခန်း-၇

ဘဏ္ဍာထိန်းသည် ဂျရတ်အားလမ်းပြောင်ကလေးများကို ကျော်လွန်ကာ အိမ်တော်တံခါးဝဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ တံခါးဝတွင် လူရွယ်ရွယ်တံခါးပုူးတို့သည် သားမွေးအင်္ကျီ၊ ဇာအင်္ကျီစသော အဝတ်ကောင်းတို့ကို လတ်ဆင်ကာ၊ နန်းလျှာမင်းသမီးငယ်ကို စောင့်ကြပ်ရင်း၊ ဖဲကစားနေကြသည်။ သူတို့၏ အစေအပါးများလည်း အနီးအနားတွင် မီးတုတ်များကိုကိုင်ကာ မီးရောင်ပြနေကြသည်။ ဘဏ္ဍာထိန်းသည် တံခါးပုူးတစ်ယောက်အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ထိုတံခါးပုူးလည်း ရုတ်တရက်ထ၍၊ ဂျရတ်အား စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီးလျှင် အိမ်တော်တွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ တစ်ဖန် ပြန်ထွက်လာ၍၊ ဂျရတ်နှင့် ဘဏ္ဍာထိန်းအား လက်ပြကာ ခေါ်သွား၏။ အဆောင်တော်တစ်ခု၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၊ အခြားတံခါးပုူးသုံးယောက်ကို တွေ့ပြန်သည်။ ထိုတံခါးပုူးတို့လည်း စစ်သားရုပ်ပမာ ကြော့လှစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မင်းညီမင်းသားတို့ တတ်အပ်သော အံကစားမျိုးကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ကစားနေကြသည်။

“သင်တို့ နောက်ကျသွားပြီ။ ဤအချိန်၌ ထိပ်ထားကလေးကို ဖူးမြော်ရန် အခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။”

တစ်ဖန် နောက်တစ်ယောက်က၊ “သင်တို့ ပြန်ကြ။ ထိပ်ထားကလေးသည် အထိန်းတော်ကြီးနှင့်အတူ စက်တော်ဆောင်သို့ ကြွသွားပြီ။ ကစားစရာ

အဆံ့အလင် ပါသွားသည်။ ဟော၊ သုံးပေါက်”

ဂျပန်ပြန်ထွက်ချင်ပြီ။ သို့ရာတွင် ဘဏ္ဍာထိန်းသည် မယုံကြည်သော မျက်နှာနှင့် “ယခုအခစားရောက်လာသော သူငယ်သည် မယ်တော်ဘုရား၏ အမိန့်တော်နှင့် ရောက်လာသူ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့တော်ရောက်ပို့ဖို့ ကောင်းပါသည်” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါကျမှ တံခါးပျံ့တစ်ယောက်သည် မထချင် ထချင်ထ၍ အဆောင်တွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အဆောင်ထဲတွင် နန်းတွင်းသူ ခုနစ်ယောက်သည် ဆက်ရက်ငှက် ရုံးလှမတတ် ဆူညံစွာ စကားပြောနေကြ၏။ နစ်ယောက်မှာ သူများ ဆက်ပို၍ လျှာသွက်ကြသည်။ လျှာသွက်သလောက် “ကြောင်ပုခက်” ခေါ် ကစားရောကို ကစားရာ၌လည်း လက်သွက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ တတွတ်တွတ် ဖြည့်နေသော လျှာတို့သည် စက်ယန္တရားကြီးကို အရှိန်သတ်လိုက်သကဲ့သို့ ရပ်စဲ ငြိမ်ဆိပ်သွားကြလေ၏။ တစ်ဖန် လျှာကြီးအပေါင်းကို စုရုံး တုတ် ဆွဲလိုက်သော ကြီးမကြီးတစ်ချောင်းကပင်၊ မျက်လုံးကြီးများကို လျှော့ပေးလိုက်သည့်ပမာ၊ မျက်လုံးအပေါင်းသည် ဂျပန်ကို ဝိုင်းအုံကြည်ကြပြန်၏။

လက်ဦးတွင် ဂျပန်သည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် နန်းသူခုနစ်ယောက်က မျက်လုံးအမြောက် ပစ်ဖောက်လိုက်ပြန်သောအခါ ဂျပန်သည် မျက်လွှာချ၍ နေရရှာ၏။ တစ်ဖန် အသည်းကြောင်သူတစ်စုသည် ဂျပန် ချက်တတ်မှန်း သိပြန်သောအခါ မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ညှစ်ရယ်ကြပြန်၏။ ထိတ်ထန်၍ ခုန်ဆင်းငုပ်လျှိုးသွားသော ဖားသူငယ်ကို ရေကန်ပေါ်ကနေ၍ ခြောက်လှန့်တတ်သော ယုန်နှင့်ပင် တူလေစွာ အပျိုတော်အုပ်က ငေါက်လိုက်သောအခါမှ နန်းသူတစ်စုသည် အရှက်ကြီးကို တင်းပေးလိုက်သည့်ပမာ၊ ရှက်တော်မူသွားကြလေသတည်း။ အပျိုတော်အုပ်သည် ဂျပန်ကိုခေါ်ပြီးလျှင်၊ ရှေ့ဆောင်ပြုကာ၊ ခန့်ညားသော ခြေလှမ်းနှင့် စက်တော်ဆောင်သို့ သွား၏။ ဂျပန် အလွန်စိတ်ညစ်၏။ အကယ်၍သာ ဤနေရာက လက်လွတ်ထွက်ပြေးနိုင်လျှင်၊ ထွက်ပြေးချင်လှသည်။ “အစေအပါးပင် ဤမျှရှာရေဂုဏ်မောက်ပါမှ၊ မင်းသား မင်းသမီးမှာ အဘယ်သို့ နှိုထိပ်မည်နည်း။ အစေအပါးသည် သခင်၏အမူအရာကို ထုပ်မြုပ်” ဟု တွေးတောကာ၊ ဂျပန် လိုက်ပါသွား၏။ အပျိုတော်အုပ်က အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ရန်ပြောသောအခါမှ၊ အတွေးဆက် ပြတ်သွားလေသည်။ အဆောင်ထဲတွင် နန်းသူခုနစ်ယောက်သည် ဝိုင်းထိုင်၍ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏

အနီးဝယ် အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသမီးငယ်တစ်ပါးသည် စောင်းကြိုးကို စမ်းနေသည်။

နန်းသူသုံးဦး၏ အဝတ်တန်ဆာသည် ရတနာကျောက်ကောင်းတို့ စီချယ်ထားသော်လည်း၊ မောက်မာ ဝင့်ဝါလိုသော အဆင်အပြင်မျိုး မဟုတ်ချေ။ ဂျရတ်ကို ခေါ်ဆောင်လာသော အပျိုတော်အုပ်လည်း ပုဝါအနားလုံးနေသော ဖယ်တော်ကြီးထံသို့ ဦးညွတ်ကာဝင်၍ တိုးတိုးလျှောက်ထားလိုက်၏။ ဖယ်တော်ကြီး သည် ဂျရတ်ရှိရာသို့ ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်၊ လက်ယပ်ခေါ်၏။ ထို့နောက် နေရာမရွှေ့ဘဲ ပုဝါကို အသာချ၍ ဂျရတ် ခစားရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ကြက်သ ရေရှိလှပါပေတကား။ ထို့နောက် ဖယ်တော်ကြီးက၊ “ဖယ်တော်ကြီးနှင့် ဗင်အိုက် သည် အလွန်တရာ ယုယချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူထံက စာလွှာကို ဖတ်ရှုရသောအခါ၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်။ စာလွှာကို ဆောင်ယူလာသူ မောင်လုလင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။ သမီး မာရီ၊ သမီးထံဆက်သလိုက်သော လက်ဆောင်တော်ကို ယခု ခစားနေသော မောင်လုလင် ဆောင်ယူခဲ့သည်” ဟု မိန့်၏။

“မှန်လှပါ၊ မယ်မယ်။ သမီးလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်”

“မှန်ပေသည် သမီး။ ကျေးဇူးကို မမေ့စကောင်းပေ။ မယ်မယ် တို့က လည်း ဆုလာဘ် ပေးသနားတော်မူရမည်”

“ဘယ်လို ဆုလာဘ်မျိုးကို ပေးသနားရလျှင် သင့်လျော်ပါမည်နည်း။ သမီးသည် ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှာမဆို သူ့အား ကူညီပါမည်။ မယ်မယ်”

“ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှာမဆို ကူညီမည် ဆိုသောစကားသည် မဖြစ်နိုင်သော စကားမျိုး ဖြစ်သည်။ သမီး” ဟု မိန့်တော်မူကာ၊ ဖယ်တော် ချာရီလွှိုင်းသည် ဣန္ဒြေနှင့် စံနေတော်မူ၏။

“သည်လိုဆိုလျှင်၊ သူလိုချင်သည်ကို ပြောပါစေ။ ဘာအလို ရှိပါသလဲရှင်”

ဂျရတ်သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတို့၏ အသိုက်အဝန်းတွင် ရောက်ရှိ နေမှန်း သိရသဖြင့် အသံတုန်ရီရီနှင့် လျှောက်ထား၏။

“စာလွှာနှင့် လက်ဆောင်တော်ကို ယူဆောင်လာရသည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်မှာ ဒုက္ခမများပါ။ ထိုကြောင့် ဆုလာဘ်တော်ကို မခံယူထိုက်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အို၊ ရှင်မယ်မယ်၏ စကားကို နာခံရလိမ့်မည်။ မည်သူမဆို မယ်မယ်က မိန့်တော်မူလျှင် နာခံရိသေရသည်”

“မှန်လှပါ။ ရိုသေရပါမည်ဘုရား။ ကျွန်တော် အခစားဝင် ရောက်လာစဉ် တီးရန်ပြင်ပြီးမှ ရပ်တော်မူထားသော ထိပ်ထား၏ စောင်းသံကို သနားတော်မူ ဝိတုရား”

“ဪ ရှင် စောင်းအတတ်မှာ ဝါသနာပါသလား”

“စောင်းညှင်းတူရိယာကို နှစ်သက်ပါသည် ဘုရား။”

မင်းသမီးငယ်လည်း မေးမြန်းလိုသော လက္ခဏာနှင့် မယ်တော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၏။ မယ်တော် ပြုံးပြုံးစံနေသည်ကို မြင်သောအခါ စောင်းကို ခွေကိုင်၍ တေးခဲလိုက်၏။ မင်းသမီးငယ်သည် သက်တော် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှပင် နှိုသေးသော်လည်း ပညာရှင်များနှင့် သင်ကြားထားသောကြောင့် စောင်းအတတ်ကို အောင်စွာ တတ်မြောက်သူဖြစ်၏။ မင်းသမီးငယ်သည် အရွံ့အလန့်မရှိ၊ စောင်းကြိုး များကို လက်ချောင်းတို့နှင့် သိမ်းရုံးခတ်လိုက်ပြီနောက်၊ တီးလိုသော တီးကွက်ကို တီးလေ၏။ လက်သံသည် ဝီသကြည်လင်၏။ တီးလုံးတို့လည်း မျက်တောင်ခတ် နေသော ကြယ်များသဖွယ် မှတ်ထင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် သီဆိုလိုက်သော အသံကား တိုးဆေးတိုးထားသည့်အလား၊ နားဝင်အချို့ဆုံးဖြစ်သည်။ အသံအောင် ထူသည် ဟုမဆိုသာသော်လည်း အသံဩဇာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ ထွင်လွင်ရှိ၏။ သီဆိုရာတွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါမဟုတ်သော်လည်း အထစ်အငေါ့မရှိ ဖာတိ သိမ်မွေ့၏။ အညှအနွဲ့ အခရာ စသော မှန်ဟန်တို့နှင့် သီဆိုတတ်လောက် အောင် အသက်အရွယ်အကြီးသေးသဖြင့်၊ သီဆိုသမျှသည် အဆီးအတားမရှိ၊ နောက်သွန်လိုက်သည်နှင့် တူ၏။ ပါးစပ်အနေအထားသည်လည်း ဖာတိအတိုင်း ထူ၏။ သီချင်းကလည်း အသံကဲ့သို့ပင် သန့်စင်သော အဓိပ္ပါယ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။

မင်းသမီးငယ် သီဆိုနေစဉ် ဂျရတ်သည် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ မင်းသမီး၏ မယ်တော်သည် ဂျရတ်အား သေချာစွာ ရှုစားနေ၏။ အခါတိုင်းတွင် သမီးကို နှိုနှိုသောအခါ နှုတ်စကားနှင့်သာ ချီးမွမ်းကြ၏။ ဂျရတ်ကဲ့သို့ ပါးနီမြန်းလာခြင်း မျက်ရည်ဝဲလာခြင်းများဖြင့် ချီးမွမ်းသူကား မရှိဘူးခဲချေ။ တေးသံ၊ စောင်းသံတို့ ချစ်စသောအခါ မယ်တော်က “အလိုပြည့်သွားပါပြီလား” ဟုမေး၏။

ဂျရတ် လန့်နှိုးသွား၏။ မေးလိုက်သော စကားသံသည် တူရိယာ၏ ခြွေအတ်ကို ဖြတ်လိုက်သည့်အပြင် ထူးမြတ်သော သဒ္ဓါရုံကြောင့် ကောင်းကင်ဝယ် ထွင်ဖွဲ့နေသော စိတ်ကိုလည်း မြေကြီးသို့ မောင်းနှင်ချလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သတည်း။

“ထူးမြတ်လှပါသည် ဘုရား။ ကောင်းကင်ဘုံ အရှင်သခင်များအား

နှစ်သိမ်စေတတ်သော နတ်သား၊ နတ်သမီးတို့၏ သီချင်းသံနှင့်မြခြားမနား တူလှပါသည် ဘုရား”

မယ်တော်ကြီးသည် သမီးအတွက် အားတက်၍ “မယ်တော်လည်း မောင်လုလင်ကဲ့သို့ပင် ယူဆမိသည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သမီးတော်အား ကြင်နာယုယလိုသော မျက်နှာနှင့် ရှုစားကာနေ၏။ ဤကြည့်ခြင်းမျိုးသည် ပုထုဇဉ် သားတို့၏ အမှုအရာအပေါင်းတွင် အမြတ်ဆုံးသော အမှုအရာတစ်ခုပင် တကား။ တစ်ဖန် မယ်တော်ကြီးက ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူပြန်သည်မှာ၊ - “မောင်လုလင် ငယ်၊ မယ်မယ်မိတ်ဆွေ - ဗင်အိုက်၏ ဆန္ဒအတိုင်း မောင်လုလင်ကို ချီးမြှင့်ရပေမည်။ ချစ်ခင်သည့်မိတ်ဆွေသည် မယ်မယ်အား ပထမအကြိမ် အခွင့်တောင်းသည် ဖြစ် သောကြောင့်၊ မယ်မယ်သည် အထူးတလည် ဆောင်ရွက်ပေးမည်။ ယခုမောင် လုလင်သည် သာသနာ့ဝန်ကို ထမ်းရွက်နေပါသလား”

ဂျရတ်သည် ကိုင်းညွတ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်၏။

“မောင်လုလင်သည် ဂိုဏ်းထောက်ဟုတ်ဟန် မတူသေးဘူး၊ အသက် အရွယ် ငယ်ပေသေးသည်”

“မှန်လှပါ၊ အသင်းထောက်ပင် မဟုတ်သေးပါ။ သာမာန်အဖွဲ့ဝင်မျှသာ ဖြစ်ပါသေးသည်၊ ဘုရား”

“သည်လိုဆိုလျှင်၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်သော ရာထူးတို့ကို မြန်မြန် ကျော် လွန်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဝိနည်းကော်အတိုင်း မောင်လုလင်မှာ မင်္ဂလာပရိတ်တော် အခမ်းအနားများကို ဝင်ပြီးလျှင်၊ ကျောင်းထိုင်ရာထူး ခန့်ပေးတော်မူမည်”

“မှန်လှပါ၊ ဘုရား”

“သမီး မာရီ၊ မယ်မယ်သည် ဤဆုကို သနားတော်မူမည်ဟု ကဝိပေး လိုက်ပြီ။ သမီး၊ သတိမြဲစွဲစွာထားပါ”

“မှန်လှပါ၊ မမေ့ပါဘူးမယ်မယ်။ သမီး သတိမြဲစွဲစွာထားပါမည်။ နောင် အခါ သမီး၏ အကြံဉာဏ်များကို နာယူမည်ဆိုလျှင် သူ့အား လိင်ဂြိုဟ် ခံနေတော် မူသော ကိုယ်တော်ကြီးသည် အလွန်တရာ သပွယ်တင်တယ်လှပါသည်။ လိင်ဂြို သို့ သမီးရောက်သွားစဉ် သမီး ဖူးမျှော်ရပါသည်။ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ခမည်းတော် ဘုရားထက်ပင် ခန့်ညားသေးသည်။ ရတနာအပေါင်းစီခြယ်ထားသော သရဖူတော် ကြီးသည် အလွန်မြင့်မားလှသည်။ ဝတ်လုံအင်္ကျီမှာလည်း ရွှေချထားသည်။ အပေါ်ရုံ အင်္ကျီမှာပင် ဆေးရေးရုပ်များ ခြယ်ထားသေးသည်။ လက်အိတ်ကလည်း အလွန် နူးညံ့သည်။ မယ်မယ်မှတစ်ဆင့် ထိုကဲ့သို့သော လက်အိတ်မျိုး ရှိပါသလား။ သူ့လက်အိတ်မှာ

ရုဇာန်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

အလွန်ပွင့်များ ဖောက်ထားသည်။ စိန်ရွှေတို့ကိုလည်း တပ်ဆင်ထားသည်။ ရေမွှေး
ရွတ်လှန်းထားသဖြင့် မွှေးလည်းအလွန်မွှေးသည်။ သမီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ သူလက်
တင်၍ ဆုတောင်းသောအခါ သမီးသည် အမွှေးနံ့ကို ရှုရှိုက်ရပါသည်။ ထို
ထိုက်တော်ကြီးသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးပါပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အိုမင်းလှပြီ။
ထို့ကြောင့် လူတိုင်းကဲ့သို့ပင် အိုပြီးလျှင်၊ သေရမည် မှချဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရှင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်၍ လက်အိတ်ကို”

“အလို၊ သမီး မာရီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးဆိုသည်မှာ၊ အသက်အရွယ်
ကြီးရ၍ သီလသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသောသူနှင့်သာ သင့်လျော်သည်။ မောင်လုလင်မှာ
ထင်သေးသည်”

“မယ်မယ်၊ သူမငယ်ပါတကား”

“အို၊ သမီး၏ အသက်နှင့် နှိုင်းဆလျှင်သာ ကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်”

“ကြီးပါပြီ၊ မယ်မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို ပေးသင့်ပါသည်”

“ထိပ်ထားဘုရား၊ အထင်တော်လွဲနေပါသည်ဘုရား”

“ကာယကံရှင်ကပင် ဝန်ခံနေပြီ သမီး၊ မောင်လုလင်ဦး၊ မယ်မယ်
သမီးက မောင်လုလင်အတွက် အာမခံရဲနေသည်။ ဘယ်အကြောင်းထူးများကြောင့်
၍ အာမခံရဲနေမှန်း မယ်မယ်မသိနိုင် အောင်ဖြစ်သည်”

“မယ်မယ်က သူ့မျက်နှာကို သေချာစွာ မရှုစားသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်” ဟုဆိုကာ၊ ဣန္ဒြေနှင့် စံနေတော်မူသော မယ်တော်အား မျက်လွှာပင်၍
ကြည့်လိုက်၏။

“မယ်မယ် ရှုစားပြီးပါပြီ၊ သမီး၊ မောင်လုလင်ဦး၊ မယ်မယ်မှာ အသက်
အရွယ်ကြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ စေတနာထားရှိသလောက် လောကဝတ်မကျေ
မြို့နိုင်ပါ။ ယခုမယ်မယ် သနားတော်မူမည့် ကျောင်းထိုင်ရာထူးနှင့်ပင် မောင်လုလင်
၏ ထုပ်ငန်းဆောင်တာကို အစပြုရမည် ကျောင်းနေရာသည် မောင်လုလင်၏
ဇာတိရပ်ရွာနှင့် မထေးစေရပါ။ မောင်လုလင်၏ ဇာတိရပ်ရွာကို ဘယ်လိုခေါ်ပါသနည်း”

“တာဂျောင်မြို့ပါ၊ ဘုရား”

“သာသနာ့ဘောင်သို့ တစ်ခါဝင်မိလျှင်၊ လူစည်းစိမ်ကို တစ်သက်လုံး
ရှုန်ရသည်။* မယ်မယ်တွေ့ကြုံဖူးသည်မှာ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်သောသူအချို့
သည် နောင်အခါ နောင်တရတတ်ကြသည်”

* စရင်ဂိုဏ်း - ခရစ်ယာန်ဘာသာအရ လူယောက်ျား လူမိန်းမတို့သည် သာသနာ့ဘောင်
သို့ ဝင်ခံဝင်မိလျှင် သာသနာ့ဘောင်၌ အသက်ထက်ဆုံး မကျရသည်။

ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီလျှင် မယ်တော်ကြီးသည် ဂျရတ်အား သနားကြင်နာ
သောအမူအရာနှိုးနှူစားကာ စံနေတော်မူ၏။ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ မိန့်ပြန်သည်မှာ
“မောင်လုလင်မှာ ပီခင်ရှိသေး၏လား”

“ရှိပါသည်၊ ဘုရား”

“ဝမ်းပြောက်ပါ၏။ မောင်လုလင်အား တာကျောင်မြို့အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သနားတော်မူမည်။ မောင်လုလင် ခစားနေရသည်မှာ
ကြာပြီ။ မောင်လုလင်မှာ မယ်မယ်တို့ထက် အရေးကြီးမည့်ကိစ္စများရှိနေမည်။
ပြန်ပေဦး။ မောင်လုလင်” ဟုဆိုကာ၊ ကတော်တစ်ပါးသို့ လှည့်၍ “ညီမငယ်၊
မောင်လုလင်ကို လက်ပါးစေတစ်ယောက်နှင့် တံခါးဝသို့ ရောက်အောင်ပို့လိုက်ပါဟု
မိန့်တော်မူ၏။ ဂျရတ်သည် မယ်တော်ကြီးနှင့် မင်းသမီးငယ်အား ဦးညွတ်ပြီးနောက်၊
တံခါးဝသို့ ပြန်လာသည်။

အဆောင်တော်တွင်း၌ ရှိနေစဉ်၊ ဂျရတ်၏ စိတ်သည် အပျိုးပျိုးဖြစ်ခဲ့၏။
သူတိုးတက်မည့်အရေးနှင့် သူ့အတွက် ဝမ်းပြောက်မည့် မိဘသားချင်းတို့၏
အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသောအခါ၊ အပျော်ကြီး ပျော်၏။ တစ်ဖန် မားဂရက်အား
တပ်ငြိခဲ့သော မေတ္တာက နှိုးဆော်ပြန်သောအခါ၊ စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းပြန်သည်။
ဪ... မားဂရက်ကို သူ့ စွန့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လော။ နူးညံ့သွယ်ပျောင်းသော
မားဂရက်၏ လက်ချောင်းတို့သည် သူ့လက်တွင်းဝယ် ရှိနေပါသေး၏တကား။
လှပဝိုင်းစက်သော မားဂရက်၏ မျက်လုံးတို့သည်လည်း သူ့မျက်နှာ ရှေ့ဝယ်
ရစ်ဝဲနေပါသေး၏တကား။ မားဂရက်နှင့် ချစ်ရခင်ရ ပျော်ရွှင်ရဦးမည့် ဘဝကြီးလည်း
ရှိပါသေး၏တကား။ ဂျရတ်သည် ပုထုဇဉ်သား ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်သားတို့ဘာဝ
တွယ်တာလို ခင်မင်လို၏။ ထို့ကြောင့် လူဘောင်ကို တစ်သက်လုံး အဆုံးခံမှ၊
သိမ်းပိုက်ရမည်ဖြစ်သော ကျောင်းထိုင်ရာထူးကို သူမလိုချင်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည်
ကျောင်းထိုင်ရာထူး အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမိအဖတို့အား တစ်ခွန်းတစ်ပါးအဖျ
မပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သတည်း။

ထို့နောက် ဂျရတ်တွေးပြန်သည်မှာ၊ “မယ်မယ်ဘုရားသည် ငါ့အား
ကြင်နာတော်မူသည်။ ငါကဲ့သို့သော လူငယ်ကို ကူညီမည်ဆိုလျှင်၊ တက်စွမ်း
သလောက် ကူညီမည့်သူဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် ငါမေတ္တာ
သက်ဝင်နေသည်ကို မယ်မယ် သိစေကာမူ၊ ငါ့အား မကူညီဘဲ နေမည်မဟုတ်။
ငါ့အား သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ရန် အတင်းတိုက်တွန်းမည် မဟုတ်။ အဆောင်တော်
တွင်းမှာ ရှိနေစဉ် ငါ့အား မယုံကြည်နိုင်သောသဘောနှင့်၊ “သာသနာ့ဘောင်ကို

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

တစ်ခါဝင်မိလျှင်၊ လူ့စည်းစိမ်ကို တစ်သက်လုံးစွန့်လွှတ်ရသည်။ နောင်အခါ နောင်တရတတ် ကြသည်” ဟုပင် မိန့်တော်မူလိုက်သေးသည်။ အကယ်၍ ငါသည် သာသနာ့ဘောင်သို့ မဝင်ဘဲနေလျှင်၊ ငါ့အားကျောင်းထိုင်ရာထူးကို ပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် နန်းတော် အိမ်တော်နှင့်သက်ဆိုင်သော ရာထူးတခုခုကိုကား အမှန်သနားတော်မူလိမ့်မည်။

ယင်းသို့မျှော်လင့်စရာကို တွေးမိပြန်ရာ၊ ဂျရုတ် စံဟသက်သာရာ ရလာ၏။ စားပွဲကြီး ကျွေးမွေးရာအခန်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဂျရုတ်သည် သိုက်ပိုသူ လက်ပါးစေအား ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ မားဂရက်ဆီသို့ အားရဝမ်းသာ ပြေးသွား၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက် မရှိတော့ပြီ။ ပီတာလည်း မရှိတော့ပြီ။ သက္ကလပ်ညို ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ဦးသာ စားပွဲခုံအောက်ဝယ် အရက်မူး၍ သူးလိမ့်နေသဖြင့် အချို့က ဝိုင်းဝန်းထူမနေကြသည်။ ဂျရုတ်သည် အရက်မူးနေသော သို့သူ၏ တန်ဖိုးကို မသိရှာ။ ဂျရုတ်သည် “အလှ” ကိုသာရှာဖွေနေသဖြင့်ဖြစ်၏။ “အရပ်ဆိုး” ဘာသာနေလော့။

ဂျရုတ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျယ်ကြီးတွင် မားဂရက်ကို သိုက်လံရှာဖွေ၏။ မတွေ့သဖြင့် အိမ်ဝင်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ အပြင်၌ သူတစ်စုသည် မီးရဟတ်ကြီးနှစ်ခုကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည်။ ဂျရုတ်သည် မားဂရက်၏ အကြောင်းကို မေး၏။

“သင့် အဘိုးအိုနှင့် အပျိုမကို ငါတို့ကြည့်ရန် လာသည်မဟုတ်။ မီးရဟတ်ကိုသာ ငါတို့ကြည့်နေသည်” ဟုပြောလိုက်၏။

ဂျရုတ်သည် မကျေနပ်သေး။ ချက်ချင်းပင် အခြားလူတစ်စုဆီသို့ ခြေ၍မေးပြန်ရာ၊ ဇာတ်ပွဲတပွဲ ပြသနေကြောင်း ထိုဇာတ်ပွဲသို့ လူအမြောက်အမြား သွားကြကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ဂျရုတ်လည်း အားတက်လာ၍ ဇာတ်စင်ရှိရာသို့ ခြေသွား၏။ ပြသနေသောဇာတ်မှာ ကောင်းကင်မှ နတ်သားတစ်စုသည် လူ့ပြည် သို့ဆင်း၍ ဘုရားစကား တရားစကား၊ သြဝါဒစကားများကို ပြောကြားနေသည်။ ဇာတ်ခုံတဖက်၌ သူတော်ကောင်းများ စုရုံးနေကြသည်။ အခြားတစ်ဖက်၌မူ သူယုတ်မာများ စုရုံးနေကြသည်။ ပရိတ်သတ် မပျင်းရိအောင်၊ နတ်မိစ္ဆာတစ်ကောင်သည် နတ်ဘုရင်လုပ်သူအား အဖျက်အဆီးသဖွယ်၊ လေအိတ်နှင့် ပြေး၍၊ ပြေး၍ ရိုက်သည်။ ရိုက်လိုက်တိုင်း ပရိတ်သတ်ကြီးသည် တဝါးဝါးနှင့် ရယ်မောကြလေသည်။

ဂျရုတ်သည် မားဂရက်ကို မတွေ့ပြန်သဖြင့်၊ လမ်းဘက်သို့ လာ၍ ရှာပြန်၏။ မတွေ့ချေ။ နောက်ဆုံး၌ ဂျရုတ်သည် လူပန်း စိတ်နှမ်းဖြစ်လာ၍

အိမ်မောကျလေ၏။ မိုးစင်စင်လင်းမှပင် နိုးလာ၏။ တစ်ဖန် တစ်နေ့လုံး ပြုထဲ၌ ရှာပြန်၏။ တွေ့မည်မှာ ဝေးစွာ သဲလွန်စက်မှုမရ၊ အမောသာ အဖတ်တင်လေသည်။

ရှာ၍မတွေ့လွန်းသောအခါ ဂျရတ်သည် မားဂရက်အား သစ္စာမစောင့်သူ စိတ်ပြောင်းလို၍ ရှောင်တိမ်းနေသူဟု ထင်မိလာ၏။ ဒေါသလည်း ထွက်၍ ဝမ်းလည်းနည်း၏။ စင်စစ်ဂျရတ်အား ကံကောင်းမစသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်သည် ထိုကံကို မုန်း၏။ တတိယနေ့၌ ရှာပြန်၏။ မတွေ့သောအခါ "မြို့တွင်းမှာ ရိုဟန်မတူ၊ ငါနှင့်ကွဲပြားထင်၏။ ငါအိမ်ပြန်တော့မည်" ဟုဆုံးဖြတ်၍ တာဂျောင် သို့ပြန်ရန် ပြင်၏။ အိတ်ထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးကြီးတစ်ဆယ်ငါးပြား ရင်ဘတ်ဝယ် ရွှေတံဆိပ်တစ်ခု၊ ကျောင်းနေရာပေးမည်ဟု ကတိထားပေးသော မင်း၏အမိန့်တော်၊ ထိုအရာသုံးခုလည်း ဂျရတ်နှင့် အတူလိုက်ပါမည်ဖြစ်ရာ၊ ဂျရတ်သည် အိမ်ပြန် မျက်နှာပန်းလှပါပေ၏။ သို့ရာတွင် ခိတ်တွင်းမှာကား လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍ နေလေ သတည်း။

အခန်း-၈

မွန်းတိမ်းသဖြင့်၊ ဇေယျသည် အိမ်ရှေ့ခိုင်းတွင် အလုပ်လုပ် ကိုင်နေ၏။ သာကြီး သားငယ်များလည်း တာရှောင်မြို့ နှိမ့်ကြံ၊ တနယ်တကျေးသို့ ထွက်ကုန် ကြလေပြီ။ ကက်သရင်းနှင့် သမီးအချဉ့်ကလေးသည် ဂျာရတ်အတွက် စိတ်တပျူနှင့် နေခဲ့ရာ၊ ဤနေ့တွင်လာလမ်းသို့ ဆင်း၍ မျှော်ကြသည်။ ထိုကြောင့် ဧည့်ခန်းတွင် လူကွဲ ဂိုင်းတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။

ဂိုင်းသည်လူကောင် သေးသော်လည်း ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံ၍ ကစားဝိသနာ ခံသူ ဖြစ်သည်။ ရူးရူးမိုက်မိုက်လည်းဖြစ်သဖြင့်၊ ဧည့်ခန်းရှိ ထမင်းစားပွဲခုံကို ထက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြှောက်၍ ရမ်းကစားလေ့ရှိ၏။ တစ်ဖန်စားပွဲခုံစွန်းကို သွားနှင့် ညှိတ်မ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင်၊ အပျော်ကြီးပျော်လေ့ရှိ၏။ ဤနေ့ တွင် စားပွဲခုံသည် ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသော သွားနှစ်ခုကြားတွင် အသေ စောင်ကြီးပမာ တန်းလန်းနေပြန်၏။ ဂိုင်းသည်ယင်းသို့ ဆော့ရလျှင်၊ အပျော်ဆုံး တည်း။

ထိုအခိုက် သမီးအချဉ့်ကလေး ကိတ်သည် ရုတ်တရက် ဧည့်ခန်းသို့ ခင်ထောက်ရာ၊ ဆော့နေသော ဂိုင်းကို မိလေ၏။ ကိတ်သည် လန့်၍ ကြက်သေသေ နေ၏။ သို့ရာတွင် ကိတ်သည် အမေသမီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ခွန်အားကြီးသူ ဂိုင်း၏ အစွမ်းကို မခွဲမွမ်းလို၊ အိမ်ပစ္စည်း ကျိုးပဲ့သွားမည်ကိုသာ စိုးရိမ်သဖြင့်၊ "အို ဂိုင်း၊ ကြည့်စမ်း အမေရှိနေမှန်း နင်မသိသလော။ စားပွဲခုံမှာ သွားရာ ထင်ကုန်

တော့မည်” ဟုဆို၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ အမေကိုသွား၍ ပြောချင်လျှင်ပြောချေ။ နင်သည် ဂုန်းမကလေးဖြစ်သည်။ နင် အလွန်ရှုပ်သည်”

“နင် ဘာပြောလိုက်သလဲ။ ငါ့ကို ဂုန်းမကလေးဟု ခေါ်သလား”

“အေး၊ ခေါ်သည်။ နင် ဂုန်းမကလေးဖြစ်သည်” ဟုဆိုကာ ဂိုင်းသည် စားပွဲခုံကို ကိုက်မပြန်၏။

“ငါ့ဂုန်းမကလေးမဟုတ်။ နင် လိမ်ပြောသည်” ဟုဆိုကာ ကိတ် ငိုပါလေ၏။

ထိုအခိုက် မိခင် ဝင်လာ၏။ ဂိုင်းလည်း စားပွဲခုံကို ချွဲကာ၊ စားပွဲခုံအောက် သို့ပင် ဝင်၍ မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေလေ၏။

“ကြည့်စမ်း။ နင်တို့ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ” ဟု အိမ်ရှင်မကြီး အော်လိုက် ၏။ တစ်ဖန် ပါးနပ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း သမီးကိုကြည့်ရာမှ သားဆီသို့ လှမ်းကြည့်၏။ ငပုကွကား စားပွဲခုံအောက်တွင် ပေတေတေမျက်နှာထားနှင့် ကြုံနေ၏။ ထိုအခါ မိခင်သည် ကိတ်ကို “ဂိုင်း ရိုက်လိုက်သလော” ဟုမေး၏။

“ကျွန်မကို သူမရိုက်သေးပါ။ ဂုန်းမကလေးဟု ခေါ်သောကြောင့် ကျွန်မငိုပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဂျရတ်အတွက် ကြောင့်ကြနေခိုက်နှင့် ကြံ့သဖြင့် ငိုမိပါသည်” ဟုကိတ်က ဆို၏။

“ငါ့အတွက် မည်သူမျှ ကြောင့်ကြမနေနှင့်ဟေ့” အသံသည် အိမ်တံခါး ဝခီမှ ဝင်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် ခြေကုန် လက်ပန်းကျ၍ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ သော ဂျရတ်လည်း ယိမ်းထိုးကာ၊ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး အံ့ဩသံ၊ ဝမ်းသာသံ၊ စိုးရိမ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံသွား၏။ လက်ပြောက်ဟန်တို့ဖြင့်လည်း ရှုပ်ထွေးသွား၏။ ဂျရတ်သည် အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ပစ်လှဲလိုက်၏။

ဂျရတ်သည် ရော်တာဒမ်မြို့၌ မားဂရက်ကိုလည်း ရှာဖွေခဲ့ရ၏။ တစ်ဖန် ခရီးဝေးကိုလည်း ခြေကျင်လျှောက်လာပြန်သဖြင့်၊ ကိုယ်လက် နာကျင်နေ၏။ သို့ရာတွင် ပျို့ရွယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ချက်ချင်းပင် ရွှင်လန်းလာ၍ မိသားတစ်စု၏ အလယ်တွင် အခန်းသားထိုင်၏။ ဂျရတ်မှာ ပြောစရာ များစွာပါလာသည်။

“အပေပြိုင်ပွဲဝင် ပစ္စည်းတို့ကို ခင်းကျင်းပြုသောအခန်းသည် အလွန်ကြီး သည်။ ခမ်းလည်း ခမ်းနားသည်။ ဆုပွဲကို ဝင်သူလည်း များပြားသည်။ ပန်းတိမ်ဆရာ များ၏ ရွှေထည်၊ ငွေထည်များကို မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်တော် ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ်လှဲလိုက်ချင်သည်။ လောကမှာ၊ ဤမျှလောက် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပစ္စည်း

ရုတ်တရက်ပေးကုန်တော့

ပေါ့ပေါ့ပေါ့ပေါ့ဟု ကျွန်တော် မထင်မီ ထိုနောက် အဆင်တန်ဆာများ ပုံစံများကလည်း အလွန်ဆန်း ကြယ်ကြသည်။ အလက်ကပညာ ဟူသည် မင်္ဂလာတပီးပင် ဖြစ်လေစွ၊ ထိုနောက် ဂွမ်ပို၊ ဘရတ်ဂျက်ပို၊ လာရောက်ပြိုင်ပွဲဝင်သော ပန်းချီကားတန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပြန်သောအခါ စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ထိုကားများနှင့် ကျွန်တော် ဆော့သောကားများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ရွှေနှင့် ဖွန်လောက် ကွာခြားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် သူတို့အပေါ်မှာ ဝန်တိုစိတ်မထားပါ။ သူတို့၏ ကားများကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာပါသည်။ သူတို့ လက်မြောက်ပုံကိုလဲ ချီးမွမ်းပါသည်။ သူတို့ အလွန်ထူးကဲသော ပညာသည်များပင် ဖြစ်ကြပေ၏။ နောက်တနေ့ လက်ရေးလှ စာချုပ်များအတွက် ဆုပေးရန်အချိန် ကျလာသောအခါ မည်သူ့ကိုအရင်ဆုံး ဆွဲသည်ဟု ထင်ပါသနည်း။

“အစ်ကိုကို ဆွဲသည်” ဟု အချဉ်ကလေးကိတ်က ဆိုလိုက်ရာ၊ အားလုံး ထောင်ပြောင် ရယ်မောကြ၏။

“ရယ်မောကြစရာပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တာကျောင်မြို့ လေယာဆန် နံ့သား ဂျရတ်ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သေ သေနေမိပါ၏။ အတန်ကြာမှ အနီးရှိလူများက တွန်းလွှတ်သဖြင့်၊ ကျွန်တော် မင်းတရားကြီး၏ ခြေရင်းရှိ ကတ္တီပါပုံပေါ်တွင် နူးထောက်လျက် နေမိသည်။ မင်းတရားကြီး မည်သို့ ကျွန်တော်မှသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် ဘာဖြေလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိ။ အတန်ကြာသောအခါ၊ မင်းတရားကြီးသည် သူ၏နံဘေးကို ထက်နှင်ဝမ်းသပ်ပြီးလျှင်၊ ဓားကိုထုတ်၍ ဓားနှင့်ခုတ်လိုက်မည်လားဟု အောက်မေ့ ၏။ သို့ရာတွင် မခုတ်။ ဤ ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ပေးသနားတော်မူလိုက်ပါသည်။

တစ်အိမ်လုံး ဝမ်းသာ၍ အော်ဟစ်ကြ။ ရွှေတံဆိပ်ကိုလည်း အလှ အထက် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ထိုနောက် မင်းတရားကြီးသည် ဤရွှေအင်္ကျီကို ကျွန်တော် မြင်ရုံသာ မြင်ရသည်။ ယခု ကိုင်ဖူးပြီ၊ ကြည့်လော့”

တစ်ဖန် ဝမ်းသာသံများ ညံ့သွားကြပြန်၏။

“အစ်ကိုကြီးတစ်ပြားယူပါ။ ဆင်မြန် တစ်ပြားယူပါ။ ဤ ငတေက ဆေး တစ်ပြားယူ။ ငါ့ ညီမလေး ကိတ်က မစွမ်းမသန်သူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ နှစ်ပြားယူ။ တစ်ပြားကို ကျွန်တော်ယူမည်။ ဆေးသားရေဖြူချပ်တို့ကို ဝယ်လိုပါ သည်။ ကျွန် ကိုးပြားကိုကား ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ရန် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ပစ္စည်းကို အဆုံးခံ၍ နည်းစေသော ကျေးဇူးရှင် မိခင် ယူပါလေ”

ရွှေကို မြင်သောအခါ၊ အားလုံး ဇာတိပေါ်ကုန်ကြ၏။ ကော်နဲလစ်နှင့်
 သင်ပြန်သည် ဒေါက်တာကို လောဘတကြီး လှယူသည်အပြင်၊ နှစ်ပြားရသော
 ကိတ်ကိုလည်း ဝန်တိုသောပျက်နာထားနှင့် ကြည့်ကြ၏။ ဝိုင်းသည် ဒေါက်တာကို
 ကြမ်းပေါ်တွင် လိုမ်း၍လိမ်းသွားသော ဒေါက်တာကိုသို့ ခုန်ပေါက်ကာ လိုက်၏။
 ကိတ်သည် ဂျိမ်းထောက် တုတ်နှစ်ချောင်းကို ချွေးကူး ဂျရတ်၏ လည်ကို ပွေ့ဖက်ရန်
 လက်ကို ဆန့်တန်း၏။ မိခင်ကြီးလည်း ဂါဝန်ပေါ်သို့ တချွင်းချွင်း မြည်ကျလာသော
 ဒေါက်တာကို ကြည့်ကာ၊ အံ့အားသင့်နေပြီးမှ “ဟဲ့၊ ကိတ် ဟဲ့ သမီး။ ဂျရတ်သည်
 ငါ့သား။ ဂျရတ်သည် ငါ့သား။ နင် မကပ်နှင့်။ အို လူကလေး။ အမေ ငါ့သားအား
 ချစ်သင့်သလောက် မချစ်ခဲ့မိပါတကား” ဟု ဆိုလေသတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ မိခင်က ပြောသောအခါ၊ ဂျရတ်သည် မိခင်ဘက်သို့ ညွတ်
 ယိုင်၍ မိခင်၏ ခြေရင်းဝယ် ခူးထောက်ကာ နေမိ၏။ မိခင်လည်း ဂျရတ်၏
 လည်ကို ပွေ့ယူလျက်၊ ဝမ်းမြောက်လွန်း အားကြီးသဖြင့် ပျက်ရည်ကျ၏။

ဖခင်လည်း ဝမ်းမြောက်သဖြင့်၊ “ငါ၏သား၊ တော်ပါပေသည်။ ဤတခါ
 ငါသည် အိမ်နီးချင်းများပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူနိုင်ပြီ။ မင်း၏ရွှေတံဆိပ်ကို ငါ့အား ခဏ
 ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ငါ ဘိုင်စကင် ထံသို့သွား၍ ကြားချင်လှသည်။ ဘိုင်စကင်သည်
 ငါ့ထံသို့လာ၍ သူ့သား အပစ်အခတ်တော်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ဆုရကြောင်း
 ပြော၍ သံဖြူခွက်ဆုနှင့် ကြွားလေ့ရှိသည်” ဟုဆို၏။

“အေး၊ ဟုတ်သည်။ မင်း အဖေအား ရွှေတံဆိပ် ပေးလိုက်ပါ”

“လေီယ၊ ဤဒေါက်တာလည်း ပြလိုက်ဦး။ ထိုနောက်၊ ဤတစ်ပြား သာ
 မဟုတ်၊ အိမ်မှာ တဆယ့်လေးပြား ရှိသေးသည်ဟုလည်းပြော။ ပြောပြီးလျှင်
 ပြန်ယူခဲ့။ “နားထောင်ပါဦး။ အမေ။ ဤဆုများထက် အဖိုးထိုက်သော သတင်းထူး
 တစ်ခုလည်း ပါလာပါသေးသည်” ဟု ပြော၍၊ ဂျရတ်သည် ဝမ်းသာနေသော
 အိမ်သားအားလုံးကို ကြည့်ကာ၊ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေ၏။

“ဤ ဆုများထက်ပင် အဖိုးထိုက်သေးသလား”

ဂျရတ်သည် မယ်တော်ကြီး၏ အဆောင်တော်သို့ ဝင်ရောက် စား
 သည်ကစ၍ အကြောင်းစုံ ပြောပြ၏။ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း ဆူညံသွားကြပြန်
 သတည်း။ “မယ်မယ်ကြီးနှင့် ဗင်အိုက်တို့၊ ဘုန်းကြီး၍ သက်တော်ရာကျော်
 ရည်ကြပါစေ။ ကျောင်းနေရာတစ်ခုကို အသနားခံရမည်ဆိုလျှင်၊ ငါ့သား ကုသိုလ်
 ထူးပေသည်” လေီယ၊ ကျွန်မတို့သည် ဤသားငယ်များအတွက် စိုးရိမ်စရာ
 မလိုတော့ပြီ။ အေးချမ်းစွာနေ၍ အေးချမ်းစွာ ဘဝကူး ကောင်းရပေတော့မည်။

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ကျွန်မတို့ သေသွားလျှင်၊ ဂျရတ်သည် ကျွန်မတို့၏ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်လိမ့်
မည်။ ဪ၊ စိတ်ချမ်းသာကို ရပေပြီ။”

ထိုနေ့မှစ၍ ဂျရတ်သည် အိမ်၌ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ နေရ၏။
နေရာတိုင်း အခါတိုင်း ဂျရတ်၏ စကားအောင်၏။ ဂျရတ်သာ အရေးတယူ
ခံရ၏။ ထို့ကြောင့်၊ ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်မြန်သည် ဂျရတ်အား မနာလို ဝန်တို
ဖြစ်လာကြ၏။ ကျောင်းနေရာကို မြန်မြန်ရ၍၊ ဂျရတ်အိမ်မှ မြန်မြန်ထွက်ခွာ
သွားစေရန်ကိုလည်း ဆုတောင်းကြ၏။ တစ်အိမ်လုံး၏ အချစ်တော်ဖြစ်သော ဂျရတ်
ထွက်ခွာသွားမှသာ၊ သူတို့ များများစားစား သုံးစွဲရမည် ဖြစ်သည်။

ဂျရတ်ကလည်း သူတို့ ဆုတောင်းသည့်အတိုင်း၊ ပြည့်စုံစေချင်လှပြီ။
စာအုပ်မွေးမွေး ပူဆွေးခဲ့ရသော အချစ်ဝေဒနာသည် ငြိမ်းခဲ့၏။ တစ်ဖန် အပိ
အပတ်တို့၏ အမြှောက်အစားကို ခံနေရသဖြင့်၊ ဂျရတ်သည် သူ၏ နောင်ရေးကို
ဆွေးနွေးကာ၊ စိတ်ထားမြင့်နေသည်။ မားဂရက်ကိုလည်း ကျေးဇူးကန်းသော မိန်းမ
မျိုးကလေးဟု ယူဆကာ၊ ပြစ်တင်မှန်းထား၏။ မိန်းမဖျို တစ်ဦးဦးကိုလည်း မေတ္တာ
သံယောဇဉ် မဖြစ်လို။ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်၍ သိမ်းပိုက်ရမည်ဖြစ်သော ကျောင်း
ဆိုင်ရာထူးကိုသာ တောင့်တလျက်နေ၏။

တနေ့သ၌ ဂျရတ်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြန်လာရာ၊ ညီမကလေး
ဇီတ်က ဆီးကြို၍ “အစ်ကို၊ အစ်ကို မရှိခိုက်၊ အစ်ကိုကို မည်သူလာမေးသည်ဟု
ဆင်ပိသနည်း။ ဗြိသ္မာန်ကြီး လာမေးသည်၊ အစ်ကို” ဟုပြော၏။

“ဗင်ဆွိတင်လား။ ဘာကိစ္စကြောင့် လာမေးသလဲ”

“ကျွန်မ မသိပါ။ သူ မေးမြန်းပုံကို ထောက်သဖြင့်၊ အရေးကြီးဟန်
ထူသည်။ သူက အစ်ကိုကို အလွန်တွေ့ချင်သည်ဟု ပြောသည်။”

“အေး၊ သူက ဗြိသ္မာန်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ထံသို့ ငါသွားရပေမည်။ အစ်ကို
သူ့ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သည်။ သူ ထိုကိစ္စကို...။”

“ဘာ၊ ကိစ္စပါလဲ၊ အစ်ကို”

“အို၊ ဘာကိစ္စမျှ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာကိစ္စမျှ မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကို သွားလိုက်ဦးမည်”

အခန်း-၉

မြို့သူကြီး ဗင်ဆွီတင်သည် ပရိယာယ်များသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မေးလိုသော မေးခွန်းကို တည့်တည့်မမေးဘဲ၊ ရေကူးညာတင် စကားကို စလိုက်၏။

“ဟေ့၊ လူကလေး၊ ငါ၏မြို့နယ် မှတ်တမ်းများထဲက စာလုံးများသည် မပီမသကြ။ ထို့ပြင် နှစ်လည်း ကြာလွန်းပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ မင်တွေ မိန်ကုန်ပြီ။ မင်း၊ အသစ်ကူးပေးစမ်းပါ။”

ဂျရတ်သည် ရေးခကို မေးရာ၊ မြို့သူကြီးက၊ “မင်ဘိုး၊ ကလောင်ဘိုး၊ စက္ကူဘိုးကို ပေးမည်” ဟုပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရေးရသည့်အတွက်လည်း ပေးသင့်ပါသေးသည်။ မြို့သူကြီးမင်း၏ စာများကို တစ်နှစ်လုံးကူးမှ ပြီးမည်”

“စာရေးသည့်အလုပ်သည် ပင်ပန်းသလား။ ချွေးထွက်အောင် လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ချွေးမထွက်သော်လည်း၊ အလုပ်သည် အလုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွမ်းကျင်မှလည်း ရေးတတ်ပါသည်။ ချွေးထွက်သည် ဖြစ်စေ၊ မထွက်သည်ဖြစ်စေ လက်မှပညာရပ်အများ ရှိသည့်အနက်၊ စာရေး၊ စာကူးသည့် အလုပ်သည် အခြား အလုပ်များထက်ပို၍ ပိုက်ဆံပေးရသောအလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်မှာ အချိန်ကိုလည်း အကုန်ခံရပါသေးသည်”

“မင်းမှာ ယခုအသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အချိန်ကုန်သည်

ဂျရုတ်နှင့်ဟားဂရုတ်ဝတ္ထု

ဆိုသော်လည်း၊ နှမြောစရာမရှိပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ဗင်ဆွီတင်သည် ထပ်မံ၍
ပြောလိုက်မည့် စကားသည် မည်မျှခရီးရောက်မည်ကို အကဲခတ်လိုသဖြင့်၊
“အချိန်ကုန်သည် ဟု ဆင်ခြေမတက်ပါနှင့်။ မင်းယခုလုပ်နေသော အလုပ်သည်
ထူးပွန်းအလုပ်သာ ဖြစ်သည်။ ရည်းစားထားသည်ဆိုသော အလုပ်သည် လူပွန်း
အလုပ်ပင် မဟုတ်လား။ မင်းသည် ဝတ်ကျောင်းသို့သွား၍ ဘုန်းကြီးများနှင့်
ဝတ်တက်သော်လည်း၊ မင်း၏စိတ်ကား အဘိုးအို ပီတာ၏သမီးဖြစ်သော
ဆံပင်ဝါဝါနှင့် မိန်းမပျိုဆီသို့သာ ရောက်နေသည်”

“ဘယ်က ပီတာလဲ၊ ကျွန်တော် မသိပါ”

ယင်းသို့ ဂျရုတ်က ငြင်းကွယ်ရာ၊ ဗြိညူကြီးသည် သူ့အား လက်စားချေရန်
ဆင်လုံး ထုတ်နေသည်ဟု သင်္ကာမကင်း ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း၊ တိုး၍ သင်္ကာမကင်း
ထားသဖြင့်၊ ဟစ်အော် ပြောဆိုပြန်၏။

“ဟေ့ ဂျရုတ်၊ မင်းသည် လူညာကလေးဖြစ်သည်။ ရောတာဒမ်ဗြိညူ
သွားစဉ်က၊ မင်းကောင်မလေးနှင့် တွဲနေသည်ကို ငါမမြင်ဘူး မှတ်သလား”

“ဪ သူတို့လား”

“မနေ့ကပင် မင်းကို ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာမှာ ငါမြင်လိုက်သေးသည်”

“ကျွန်တော်ကိုလား”

“အေး၊ မင်းကို၊ ပီတာ၏ အိမ်မှာ”

“ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်မှာလား”

“အေး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကို မြင်ခဲ့သည်”

ဗြိညူကြီးသည် သံလွန်စရအောင် မိမိကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်သည့် အဟန်
နှင့် ဂျရုတ်အား အစ်ထုတ်နေခြင်းပင်တည်း။ သို့ရာတွင် မိမိထင်တိုင်း မပေါက်သဖြင့်
အံ့ဩနေမိ၏။ ဂျရုတ်လည်း အသားဆတ် ဆတ်တုန်လာကာ၊ အသံတုန်တုန်နီနီနှင့်
ပြန်ပြော၏။

“ဗြိညူကြီးမင်း လူမှားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်သို့
ကျွန်တော် မရောက်သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ။ ဗြိညူကြီးမင်း ပြောသောသူများကိုလည်း
ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမည်။ ဗြိညူကြီးမင်းသည် ကျွန်တော်၏အချိန်ကို
ဓမ္မထားသော်လည်း၊ ကျွန်တော်အတွက်မှာကား အလွန်အဖိုးတန်ပါသည်”

ဂျရုတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထသွား၏။ မျက်စိ၊ မျက်နှာလည်း
အေးအေးလျှမ်းနေ၏။ ဗင်ဆွီတင်သည် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် ကုလားထိုင်ပေသို့
အိမ်ထဲထိုက်ပြီးလျှင်၊ “ဤကောင်ကလေးငါ့ကို နည်းနည်းမျှ ကြောက်ဟန်မတူ။

အလုံးစုံ မသိသော်လည်း၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုကား သူ့သိလိမ့်မည်”
ဟုတွေးတောနေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ရုတ်တရက်ထ၍ ကျွန်ယုံ တစ်ယောက်
ကို ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား၏။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ မင်းမြင်၏လား။ သူ့နောက်သို့လိုက်၍ ချောင်းရမည်။
မင်း နောက်ကလိုက်နေမှန်းကိုလည်း သူမသိစေနှင့်။ ဤကောင်ကလေးသည်
ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း အလွန်ပါးနပ်သည်။ တစ်နေ့လုံး မျက်ခြေမပြတ်လိုက်၍
သူဘာလုပ်သည်၊ ဘယ်သွားသည်တို့ကို မှတ်ခဲ့”

ညချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ယုံလည်း ပြန်လာ၏။

“ဟေ့၊ ပြောစမ်း”

“ပြလိုက်သော သူငယ်သည် ဆယ်ပင်ဗာရှင်ရွာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်
သွားပါသည်။”

ဗင်ဆွီတင်လည်း ပင့်သက်ရှု၍ ညည်းညူလိုက်၏။

“ထိုနောက်၊ မှော်ဆရာကြီး ပီတာ၏ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားပါသည်”

အခန်း-၁၀

ဆယ်ပင်စာကျင့်ရွာတွင် ဂျရတ်သည် ပီတာ၏အိမ်တွင် ရှာဖွေရာ တွေ့၏။
တံဆိပ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် လက်ချုပ်အပ်တစ်စင်းနှင့် အလုပ်လုပ်နေ၏။
သူ့အနားတွင် လူသန်မာတစ်ယောက်သည် လေးကိုထောက်မှီကာ စကားပြောနေ၏။
ဂျရတ်သည်လေးသမားကို မြင်သောအခါ စိတ်ထဲတွင် မခံချိဖြစ်မိ၏။ သို့ရာတွင်
ထိုလေးသမားကား အသက် ငါးဆယ်ကျော်ပေပြီ။ ဂျရတ်သည် ထိုလေးသမားအား
ဆေးပွဲတစ်ပွဲ၌ မြင်ဖူး၏။ ထိုလေးပွဲ၌ စက်ကွင်းကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်သော ထိုသူ၏
ထက်စွမ်းကိုလည်း သတိရလာသည်။

ချက်ချင်းပင် ဂျရတ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ မားဂရက် မော့ကြည့်
ထိုက်ရာ အံ့သြ၍ အဝတ်လက်မှ လွတ်ကျ၏။ မျက်နှာလည်း ဖြူရော်ပြီးမှ
တစ်ဖန် နှိပ်နှိပ်လာ၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်သည် တုန်လှုပ်သောစိတ်ကို ထိန်းသိမ်း
ထိုက်၏။ အကယ်၍သာ မားဂရက်သည် ကာယိန္တရမပျက်ပါမူ ဤကဲ့သို့ ဟန်လုပ်
ထိပ်မည် မဟုတ်။

“အလို၊ ဂျရတ်ပါတကား။ အဘယ်ကြောင်းကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်
လာပါသနည်း”

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

“ဘယ်နားမှာနည်း။ သူ ဘယ်လို ဝတ်ဆင်ထားပါသနည်း။”

“မောင်ကြီး သေသေချာချာ သတိမထားမိပါ။ သို့ရာတွင် သူ့အင်္ကျီ အညိုရောင် ဖြစ်ပါသည်။”

မားဂရက်သည် စိတ်ပြေ၍ ရွှင်လန်းလာ၏။ သို့ရာတွင် မယုံသေးသည့် ဟန်နှင့် စစ်ဆေးပြန်ရာ၊ ဂျရတ်သည် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောသည်။ တိမ်ပုတ် တိမ်ခဲများ ကင်းစင်သွားကြလေပြီတကား။ ယခုအခါ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် အထင်လွဲ ချွံသာ အခဲမကျေခဲမှန်းကို သိရှိပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ အမျိုးမျိုးသော ချစ်ခင်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ယုယခြင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံသော မယ်ဘွဲ့၊ မောင်ဘွဲ့တို့ကို ဇာတ်လုန့်ဖွဲ့ဆို ကြလေ၏။ မယ် ကလည်းမရွှင်ပြဲ၊ မောင် ကလည်းမရွှင်ပြဲ။ ယခုမှပင် ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် ရွှင်ပြနိုင်ကြသတည်း။

ရွှင်ပြနေရင်း ဂျရတ်သည် စားပွဲခုံထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ကျမ်းစာဟောင်း တစ်စောင်ကို မြင်ရာ၊ ဝမ်းသာအားရနှင့် ငှက်စွန်သုတ် လိုက်သည့်ပမာ၊ ဆွဲယူလိုက် ၏။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်မကိုင်မိမီ၊ ဖြူဖွေးသော မားဂရက်၏ လက်ချောင်းတို့သည် ဖွင့်ထားသော စာမျက်နှာကို ဖိအုပ်ထား၏။ နီမြန်းနေသော မျက်နှာကလည်း အပေါ်က မိုးနေသည်။

“နမ မားဂရက်၊ လွှတ်လိုက်ပါ။ နမ မည်သည့်စာ ဖတ်နေသည်ကို မောင်ကြီး သိချင်ပါသည်။ မောင်ကြီးလည်း ဖတ်ကြည့်ချင်ပါသည်။ နောင်အခါ မောင်ကြီး၏ စိတ်နှင့် နမ၏စိတ်သည် ဤစာထဲမှာ ဆုံတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မည်။ လွှတ်ပါ နမ။ မလွှတ်ဖူးလား။ မလွှတ်လျှင် မောင်ကြီးနမ်းရှုပ်လိုက်မည်” ယင်းသို့ပြောကာ ဂျရတ်သည် ဖိအုပ်ထားသော လက်ချောင်းတို့ကို နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ရုက်စရာကောင်း လှသဖြင့် လက်ချောင်းတို့လည်း ဆုတ်ဖယ်သွားရ၏။ ကြည့်လော့၊ သူဖိအုပ်ထား သောစာကား “သစ်ဆင်း ဘော်ငွေ၊ ဇာအခွေဝယ်၊ စံနေနွဲ့နွဲ့၊ သီဂီ လဲသား၊ သီမဲ့သစ်တော်၊ နိုင်းသင့်လျော်၏” ဟူသော စာပင်တည်း။

“ကျွန်မသည် ဤစာပိုဒ်ကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ယခု မှပင် တွေ့ပါသည်။ တွေ့ပြန်သောအခါမှာလည်း လူမိသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆက်သည်”

“မိစရာ မလိုပါနမ။ အားလုံး ဦးထုပ်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းလျက်ပင် ရှိပါ သည်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ၏ဦးထုပ်ကို တင့်တယ်သည်ဟု အများက ပြောကြ သည်”

“ဦးထုပ် တင်တယ်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဦးထုပ်က နမ၏ အလှဆုံးကို ဖုံးကွယ်ထားသည်”

“မလှပါဘူးရှင်၊ အရုပ်ဆိုးပါ”

“ရော်တာဒမ်မြို့မှာ တွေ့စဉ်က၊ အလွန် လှရှာပါသည်”

“ထိုအခါများကမူ အားလုံးလှကြပါသည်။” ဟုဆိုကာ၊ မားဂရက်သည် သက်မကြီးချလိုက်၏။

ထိုအခိုက် အဘိုးအိုပီတာ ရောက်လာ၍၊ ဂျရတ်အား ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ဝင်ပြီးလျှင်၊ ညစာစားပြီးမှ ပြန်ရန်ပြော၏။ မားဂရက်လည်း အိမ်နောက်ခန်းသို့ ဝင်သွား၏။ ဂျရတ်နှင့် ပီတာလည်း စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ အတန်ကြာသော် မားဂရက်သည် ငွေတခွေကိုဆောင်းကာ ပေါ်လာ၏။ မျက်နှာကို မဖော်တဖန်ထားကာ၊ ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့် ဂျရတ်အား တစ်ချက်မျှ ကြည့်၏။ ကြည့်ပြီးမှ ဖခင်နှင့် ရည်းစားအနီးတွင် သွားချေ လာလှည့်ပြုကာ စားသောက်ဖွယ်တို့ကို တည်ခင်း၏။ မားဂရက်သည် ဤနေ့တွင် ရွှင်ရောင်ပျော်ရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝါလှပနေ သတည်း။

ညနေ အေးလာသောအခါ ဂျရတ်သည် မားဂရက်အား အိမ်ပြင်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ချော့မော့ခေါ်၏။ မားဂရက်လည်း “မလိုက်ချင်ပါဘူး” ဟုဆိုကာ လိုက်သွား၏။ အပြင်သို့ရောက်သောအခါ၊ ဂျရတ်သည် တာဂျောင်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် လက်တွဲကာ၊ လူးလာတုံခေါက်လျှောက် နေကြ၏။ ဂျရတ်ပြန်ခါနီးသောအခါ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် နောင်အခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်မမှားရန် စိတ်မဆိုးရန် သစ္စာဆို၍၊ ချစ်သူတို့ဘဝ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဂျရတ်သည် တာဂျောင်မြို့သို့ ငှက်ပျံသကဲ့သို့ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာ သွားလေသတည်း။

ထိုနေ့မှစ၍ ဂျရတ်သည် နေအေးလာသောအခါတိုင်း၊ မားဂရက်ထံသို့ သွား၍၊ အချစ်ခန်းဖွင့်ခဲ့ရာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဝ၏ မေတ္တာသည် ရင့်သန်လာ၏။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိမှသာ ရွှင်ပြိုင်၍၊ ကျန်အချိန်တွင် နောက်ထပ်တွေ့ရဦးမည့် အရေးကိုသာ စိတ်စော၍၊ နာရီကိုလက်ချိုး ရေတွက်ကာ၊ စိတ်အဆင်းရဲခံနေရသည်ဟု ထင်ကြ လေသတည်း။ ထို့နောက်။

တစ်နေ့သို့ နံနက်ခင်းသည် ကြည်လင်လှ၏။ တာရှောင်မြို့၏ လမ်းတစ်
 လျှောက်သည်လည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ထူးခြားလှ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌
 မပြင်စဖူးသော ကတ္တီပါအင်္ကျီရောင်တို့သည် တလက်လက် တောက်ပနေကြ၏။
 သိုးဦးထုပ် ငှက်မွေးတို့သည်လည်း ကည်ညံ့ ပြည်နေကြ၏။ ထို့ပြင် လမ်းတစ်
 လျှောက်ရှိ ပြတင်းပေါက်များတွင်လည်း အံ့ဩသော မျက်နှာတို့သည် အစီအရီ
 ပြုနေကြ၏။ ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးသည် တာရှောင်မြို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌
 တောကစားလိုသဖြင့် တာရှောင်မြို့တွင်းသို့ တပ်ဝင်းအင်းအကျင်းနှင့် ဝင်လာသော
 ကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

သံအမတ်ကြီးမှာ သူ၏ ရံရွှေတော်များအပြင်၊ ဘာဂန်ဒီ မြို့စားကြီးက
 ဆွေအစေအပါး ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာဂန်ဒီ မြို့စားကြီး၏ ဂွမ်းသမားသည်
 သံအမတ်၏ ရှေ့က မြင်းစီး၍ သွား၏။ ဂွမ်းသမား မြင်းစီးသွားဟန်သည် တည်ကြည်
 ခန့်ညားလွန်းနေသောကြောင့် သံအမတ်၏ အရာရှိ ကြီးငယ်တို့၏ အမှုအရာသည်
 ကြော့ကြော့လွင်လွင် ရွှင်ပြသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်နှင့် တူနေ၏။ သို့ရာ
 တစ်လမ်းလုံး ဣန္ဒြေကြီးနှင့် သွားသည်မဟုတ်။ မကြာခဏပင် အပျော်တော်ဆက်
 သော သဘောနှင့် မြင်းပေါ်မှ လှိမ့်ချတတ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ သံအမတ်ကြီးသည်
 မရယ်မောဘဲ မနေနိုင်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်သည်။ မြင်းပေါ်သို့
 ပြန်တက်သောအခါ၌လည်း အပျော်တော်ဆက်သော သဘောနှင့်ပင် မြင်းငြိးကို

ဆွဲကိုင်၍ တက်ပြလေ့ရှိသည်။ ဤသို့လျှင် ဂျွန်သမားသည် တစ်လမ်းလုံး အပျော်
တော်ဆက်၍ သွားလေသည်။

စီတန်းသွားသော တပ်ဝင်းအခင်းအကျင်း၏ အဆုံးနားမှာ၊ အထူး
အဆန်းတစ်ခု ပါသေးသည်။ ထိုတခုကား မြို့စားကြီး၏ ကျားသစ်ပင်တည်း။
မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော မြင်းကို စီးလာ၏။ ထိုမုဆိုး၏
နောက်ဝယ် သေတ္တာတစ်လုံးကို ကြီးနှင့်ခိုင်ခံ့စွာ ချည်နှောင်ထားသည်။ ထိုသေတ္တာ
ပေါ်၌ ကျားသစ်ပင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ ကျားသစ်ကို မုဆိုး၏ ခါးမုနေ၍
သံကြိုးနှင့် တည်းနှောင်ထားသည်။ မြို့သူ မြို့သားအပေါင်းသည် ပြောက်ကျားသော
ကျားသစ်ရေကို ချီးမွမ်းကြ၏။ အနီးသို့တိုး၍လည်းကြည့်ကြ၏။ တစ်ယောက်၊
နှစ်ယောက်ကမူ ကျားသစ်၏ ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်ကြည့်မည်ယောင်ယောင် အမြီးကို
ဆွဲကိုင် ကြည့်မည်ယောင်ယောင် ပြု၏။ ထိုအခါ မုဆိုးက ကြောက်ဖွယ်ကောင်း
သော အသံနှင့် အော်၏။

“သတိထားနေကြနော်။ အန်တွပ်မြို့မှာ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ကို
ပြေမှုန်နှင့် ပက်ကစားမိသောကြောင့်၊ ထိုသူ မြို့စားကြီး၏ လက်တွင်းတွင်
ပြေမှုန်ဖြစ်သွားရသည်”

အခင်းအကျင်း၏ အဆုံးစွန်၌ ဘီလူးသဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းသော
မြို့စားကြီး၏ကျွန် လူမြင့်တစ်ယောက်ပါသည်။ ထိုလူသည် ခုနစ်ပေ လေးလက်မ
မြင့်၏။ သို့ရာတွင် အခြားလူမြင့်များကဲ့သို့ပင် သူ၏အသံသည် မြွေသံပမာ၊ သံကြောင်
သံသေးပျံသာ ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် ဝါကြွားတတ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူဝါကြွား
တတ်မှန်သူမသိ။ သူမှာ သံကြောင် သံသေးရှိနေမှန်းလည်း သူမသိ။ စီတန်းသွားရင်း
သူသည် ပြတင်းခုံပေါ်မှ မျှော်ကြည့်နေသော ငပုကွ ရိုင်းကို ရုတ်တရက် မြင်၏။
အသွားရပ်တန့်ပြီးလျှင်၊ အသံကြောင်နှင့် ငပုကွ ရိုင်းအား လှမ်းသရော်၏။

“ဟေ့ ညီကလေး။ ငါမင်းကို ကံကောင်း၍သာ မြင်မိတော့သည်။ ကံ
မကောင်းက ငါ မင်းကိုမမြင်ဘဲ ကျော်သွားမိလိမ့်မည်”

“သင့်ကိုကား ငါထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရ၏” ဟု ငပုကွ ရိုင်းက ခံကြီးသံ
သံအောနှင့် ပြန်ပြော၏။

“ငါ့ညီ၊ နောင်ကြီး၏ ပခုံးပေါ်သို့ တက်ပါ” ဟုလူမြင့်သည် သံကြောင်
သံသေးနှင့်ခေါ်၍ ငပုကွကို ချီမရန် ဆိတ်ပခုံးရိုးပမာဏရှိသော လက်သီးကို
ကမ်းပို့၏။

“ငါ သင့်ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်လျှင်၊ သင့်ကို ထိုးမိကြိတ်မိလိမ့်မည်” ဟု

ဇူရတ်နှင့်မားကရက်ဝတ္ထု
ဝိုင်းက ပြန်ဟိန်းလိုက်၏။

လူမြင့်သည် လူပု စိတ်တိုတတ်မှန်းကို သိ၏။ ဘေးလူအပေါင်းက
လည်းဝိုင်း၍ ရယ်မောကြရာ၊ အားတက်လာပြီးလျှင် ဝိုင်းကို မခံခိုအောင်ကျီစယ်၏။
လူမြင့်သည် သူကျီစယ်ပုံ ကောင်းသောကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်ဟု ထင်၏။
အသံနှစ်သံ အဆင်မပြေသောကြောင့်သာ ရယ်မောကြသည်ဟု သူမတွေးမိ။
အသံနှစ်သံကလည်း ရယ်မောစရာပင် ကောင်း၏။ ကြီးမားသော ကိုယ်ကာယမှ
သံကြောင့် သံသေးမြည်၏။ သေးငယ်သော ကိုယ်ကာယမှ ခုံးသံ သံအောမြည်
သည်။ ဥပမာလျှင် တောင်ကြီးက စုတ်ထိုးဟန်၊ တောင်ပိုငယ်က ဟိန်းဟောက်
ဟန်နှင့်ပင် တူ၏။

ယင်းသို့ အပြန်အလှန် ကျီစယ်နေသော သံသေး၊ သံအော စုံတွဲသည်
ထူးဆန်းစွာ ပြီးဆုံးသွားရသည်။ ပြီးဆုံးပုံမှာ အကျီစယ်ခံရသော ဝိုင်းသည် သည်း
မခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးလာ၏။ နဂိုကပင် အကြောက်အခွံမရှိသူ ဖြစ်သဖြင့်
ဝိုင်းသည် လူမြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ လည်ကိုခွစီးလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်နှင့်
ဆံပင်ကို ဆုတ်ဆွဲ၍ အခြားတစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကိုကုတ်ဖဲ့၏။ ပထမသော်
လူမြင့်သည် ရယ်မောနေ၏။ သို့ရာတွင် အထိုးအသတ် အကုတ်အပဲ့ပြင်းလွန်း
လှသဖြင့်၊ မရယ်မောနိုင်ရှာတော့ဘဲ၊ ဒေါသထွက်လာ၏။

“အီး ဟီး၊ အားဟား၊ အိုး ဟိုး၊ ရှင်ကြီး၊ ရှင်ကောင်းတို့ ကယ်တော်
မူကြပါဦး။ သည်သရဲကလေး၏ လည်ပင်းကို ညှစ်မိတော့မည်။ ညှစ်လိုလည်း
မဖြစ်ပါကလား။ ဟဲ့ သရဲကလေး၊ ငါနှင့်ခေါင်းကို နံရံမှာ ရိုက်ခွဲလိုက်မည်” ဟု
လူမြင့်သည်ဟစ်အော်၍ နံရံဆီသို့ တဟုန်တည်း ပြေးသွား၏။ ဝိုင်းလည်း
အန္တရာယ်ကို မြင်သဖြင့်၊ ပြတင်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ တံခါးခံကို
ဖမ်း၍တွယ်၏။ ထိုနောက် လူမြင့်ဦးခေါင်း နံရံကိုတဟုန်တည်း တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဝိုင်းသည် ပေါ့ပါးသောကိုယ်နှင့် ပြတင်းဆီသို့ ကျော်လွှား
ကာ တက်လိုက်၏။ ပရိတ်သတ်သည် အာဇာနည်ကလေး၏ စွမ်းရည်ကို မြင်ရာ၊
ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာ ရယ်မောကြပြန်၏။ လူမြင့်လည်း စိတ်ဆိုးလာသဖြင့် ရယ်မော
နေသူ နှစ်ယောက်ကို အားစမ်းသံချောင်းနှစ်ချောင်းကို ကိုင်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်
တစ်ယောက်စီ ဖမ်းကိုင်၍ ခေါင်းနှစ်ခုကို ဆွဲဆောင်၏။ ခါလည်းခါ၏။ ထိုနောက်
ချီပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ၏ လူပျားနောက်သို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်
ထမ်းသွားသည်။

ထိုနေ့ မွန်းတိမ်းချိန်တွင် ကက်သရင်နှင့် သမီးကိတ်သည် ပြောဆို

နေကြ၏။ ဂျရတ်သည် သားကောင်း သားမြတ်ဖြစ်၏။ ဂျရတ်သည် ကျောင်းထိုင်ရာထူးကို ရလိမ့်မည်။ ရလျှင် တစ်မိသားစုလုံး ချောင်ချီလာမည်။ တစ်မိသားစုလုံး ကြီးပွားလာမည် စသော အကြောင်းများပင်တည်း။

သူတို့၏ လိုဘအတိုင်း၊ ကံကောင်းကလည်း ထောက်မပေး၏။ ဂျရတ်သည် မြို့စားကတော် ချာရိုလွိုင်းက ပေးသနားမည်ဖြစ်သော ရာထူးကိုရမည်။ ထိုအခါ ရာထူးရသော ဂျရတ်ကို သူတို့မှီလိုနိုင်မည်။ ဤမျှသာမကသေး။ မိသားစုတစ်စုတွင် သားတစ်ယောက်က သူတော် သူမြတ်ဘဝနှင့် နေသည်ဆိုသော ဂုဏ်ကိုလည်း သူတို့ ရရှိဦးမည်။ ဤသို့ တွေး၍ သူတို့ဝမ်းသာကြသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်က ကိတ်အား ဝမ်းသာအားရာနှင့် ပြောသည်မှာ။ “ဂျရတ်ကျောင်းထိုင်ရာထူးကိုရလျှင် သူကော်နဲလစ်ကိုလည်း လက်ထပ်ပေးလိမ့်မည်။ ဆင်ဖြူကိုလည်း လက်ထပ်ပေးလိမ့်မည်။ ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်ဖြူသည် အိမ်ရှင်မကောင်းများကို ရနိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ငါတို့ သေသွားလျှင်လည်း ဂျရတ်သည် ငါ့သမီးနှင့် ဂိုင်းကို ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိမ့်မည်”

“အို မိခင် သေစကားကို မပြောပါနှင့်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ၏။ သည်အကြောင်းကို ကြားရလျှင် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါ၏။ သည်အကြောင်းကို မတွေးပါနှင့်။ မိခင် သည်နေ့ကျွန်မတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ ကြပါစို့။ ကျွန်မ ယခုစိတ်မညစ်တော့ပါ။ နည်းနည်းမျှ စိတ်မညစ်တော့ပါ။ ယနေ့ ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ အလွန်ပျော်ရွှင်ပါသည်။ စိတ်လည်း ကြည်လင်ပါသည်အမေ။ ကျွန်မ အမေ့အား စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်ပါသည်။ အမေ နှုတ်လုပ်ပါ၏လား။”

“သမီး၊ အမေ နှုတ်လုပ်ပါ၏။ သမီးလည်း အသိပင် ဖြစ်သည်”

“သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ အမေ့အားပြုစရာ တစ်ခုရှိသည်။ သည်အရာသည် အလွန် လှပ၏။ သည်အရာနှင့် တူသည်ကို အမေ မြင်ဘူးမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ပြသည်ဟုလည်း ဂျရတ် မသိပါစေနှင့်။ ဂျရတ်က တစ်နေ့မျှသာ သည်အရာကိုပြပြီး ကျွန်မတို့ကို အံ့အားသင့်သွားစေချင်သည် ထင်ပါ၏။ သူ့ဂုဏ်သိမ်းထားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတရံ သူ့အရပ်တပါးသို့ ယူသွားတတ်ပါသည်။”

ကိတ်သည် ဂျိုင်းထောက်တုတ်ကို ကောက်ယူ၍ ထောက်တပ်ပြီးလျှင်၊ နေရာမှ ဖြည်းညှင်းစွာထသွားသည်။ မိခင်သည် အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ နေရာမှာ ကျန်ရစ်သည်။ မကြာမီ ကိတ်သည် အဝတ်နှင့် ရစ်ပတ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ယူလာသည်။ ထို့နောက် ဖြေရှင်း၍ ပြ၏။ ထိုအရာကား ခရစ်တော်၏ မယ်တော်ကြီး ရုပ်ပုံ ဖြစ်သည်။ ပုံထဲတွင် မယ်တော်ကြီးသည် တန်ဆာပလာအစုံနှင့် ဖြစ်သည်။

ဇနတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဝင်းဝင်းပပ တင့်တယ်လှသော ဆံပင်ပေါ်တွင် သရဖူကို ဆောင်းဆင်ထားသည်။ ဆံပင်တို့ကလည်း ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် နွဲ့နှောင်းစွာ ပြေကျနေသည်။ ကက်သရင်သည် ထိုရုပ်ပုံတော်ကို မြင်လိုက်သောအခါ လက်ဦးတွင် ထိတ်လန့်သွား၏။ “အလို၊ သည်ပုံသည် ကောင်းကင်ဘုံက သခင်မကြီးပါတကား။ သည်ပုံတော်နှင့် တူသူကို အမေ ယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပါဘူး။” ဟုပြောလိုက်၏။

“မျက်လုံးတော်ကို ကြည့်ပါ အမေ။ ကောင်းကင်ဘုံကို မျှော်ကြည့်နေဟန်သည် အလွန်ကြက်သရေ ရှိလှပါပေသည်။ လူသား စင်စစ်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ကောင်းကင်ဘုံသူ ဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။ လှပသောသူ၏ ဆံပင်တို့ကလည်း ရွှေရောင်တောက်နေပါသည် အမေ။”

“အမေ့သား၊ အလွန်လက်မြောက်ပါတကား။ ကွယ်လွန်ပြီးသော အရှင်မြတ်တို့ပုံကို တကယ် အသက်ရှင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင် သစ်သားပေါ်မှာ ရေးဆွဲနိုင်သည့် သားမျိုးကို မွေးရသည်မှာ၊ မွေးကျော့ဝှေးနှပ်ပေသည် သမီး။”

ယင်းကဲ့သို့ သားအမိနှစ်ယောက် အံ့ဩ၍ မဆုံးသေးခင်ပင် တံခါးဝမှ မကြားစဖူးသော အသံတသံကို ကြားကြရ၏။ ဝက်သိမ်းရန် ပင်မလိုသော်လည်း မိန်းမတို့ဓမ္မတာ ရုပ်ပုံကို ဝက်သိမ်းလိုက်၏။ မကြာခင် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မလာမရောက်စဖူးသော သူတစ်ယောက်သည် အခန်းပတ်လည်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျက်ဝင်လာသည်။ ထိုသူကား မြို့သူကြီး ဗင်ဆွီတင်ပင် ဖြစ်သည်။

မိခင်နှင့် သမီးနှစ်ဦးစလုံး ဗင်ဆွီတင်အား အံ့ဩငေးမောကာ ကြည့်နေမိကြ၏။ တစ်ဖန် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက်မှ “အလို၊ မြို့သူကြီးမင်းပါတကား။” ဟု ခေါ်ဝင်ကြသည်။ မြို့သူကြီးကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေး၊ မြို့သူကြီးမင်းဖြစ်သည်။ ဟိုယခင် လာစဉ်တုန်းက ငါသင်တို့၏ ရန်သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေတော့၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ လူဟူသမျှသည် မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးကို ကြည့်တတ်သူချည်းဖြစ်သည်။ လေီယကလည်း သူ့အကျိုးကို သူကြည့်သည်။ ငါကလည်း ငါ့အကျိုးကို ငါကြည့်သည်။ ထိုအခါ မသင့်မတင့် ဖြစ်ရသည်။ ယခင်တခေါက်က ငါ့ဆိုးလျှင်၊ ယခုတခေါက် ငါစိတ်ကောင်းထားသည်။ ယနေ့လာခဲ့သည့် ကိစ္စမှာ၊ ငါ့ကိုယ်ကျိုး အတွက်မဟုတ်။ သင်တို့၏ အကျိုးအတွက် သာ ဖြစ်သည်။”

မိခင်နှင့် သမီးသည် မယုံကြည်သော မျက်နှာနှင့် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက်ကြည့်ပြန်၏။ သူတို့သည် မြို့သူကြီး၏ သဘောကိုကောင်းကောင်း သိသူများဖြစ်သည်။

“သင်၏သား ဂျုရတ်အကြောင်းကို ငါပြောလို၍ လာခဲ့သည်”

“ဪ အခမပေးဘဲ သူ့ကို တစ်မြို့လုံးအတွက် ခိုင်းချင်သော ကြောင့်လား။ သည်အကြောင်းကို ဂျုရတ်က ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြီးပါပြီ”

“သည်အတွက် ယဟုတ်ပါ။ သင်၏သား သူ့ပျက် သူ့သွေး တို့၏ လက်ထဲ သို့ ကျရောက်နေကြောင်းကို ပြောလို၍လာသည်။”

“အလို၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်နှလုံး မချမ်းသာအောင် မပြုပါနှင့်ရှင်။ ပြောစရာရှိလျှင် ယခုပြောပါ၊ မြန်မြန်ပြောပါ။ ရှင် မာယာမဆင်နိုင်ခင် မြန်မြန်ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်မ ရှင့်အကြောင်းကို သိပြီးသားပါ”

ဗင်ဆွီတင်၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ဖြူယော်သွား၏။ လာစဉ်က ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်တွင် မုန်းတီးသော စိတ်လည်း တိုးပွားလာ၏။ အံ့ကိုကြိတ်ပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာ မြန်ပြောလိုက်သည်မှာ “နင့်သားသည် ပီတာ၏ သမီး ဆံပင်နီနီ မားဂရက်နှင့်ချည်း တွဲနေသည်။ နွားမကြီးသည် နွားသူငယ်ကို ချစ်ခင်သလို၊ နင့်သားလည်း မားဂရက်ကို ချစ်ခင်နေသည်”

မိခင်နှင့် သမီးလည်း ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ မြို့သူကြီးမှာ ငေးနေရ၏။

“ဘာလဲ နင်တို့လည်း သည်အကြောင်းကို သိသလား”

“အို၊ သည်အကြောင်းကို ဂျုရတ်နှင့် မသိသူများကိုပင် ပြောပြချေ ဂျုရတ်သည် မည်သည့် မိန်းမကိုမှ မချစ်ဘူး”

“အခြား မိန်းမကို သူမချစ်ဘူးဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်၏။ သည်မိန်းမကိုကား။ သူ့အသက်လောက် ချစ်သည်။ နင်တို့ စောစောကကြိုတင်၍ ခွဲလျှင်ခွဲ၊ မခွဲလျှင် သူ သည်မိန်းမကိုယူလိမ့်မည်”

“ဟဲ့၊ သမီးရဲ့ အမေနေ၍ မပြောင့်တော့ဘူး။ အမေလည်း ငယ်ရာက ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ငယ်ရွယ်သူတို့ မိုက်မှားတတ်မှန်းကို အမေသိ သည်။ အို၊ အမေ့ ရင်သွေးရယ်၊ ချက်ချင်းပင် အမေစိတ်မကောင်း ဖြစ်လာရသည်။ ဟဲ့ သမီး ကိတ် ကြားရသည့် သတင်းမှန်နေမည်လား”

ကိတ်က စိတ်အား ထက်သန်စွာပြန်ပြောသည်မှာ “မဟုတ်နိုင်ပါဘူး အမေ၊ ဂျုရတ်သည် မိန်းမပျိုကို ချစ်ကြိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်၊ ယောက်ျားပျိုတိုင်း မိန်းမပျိုကို ချစ်ကြိုက်တတ်သည်။ ယောက်ျားသည်

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဒီအကြောင်းပြင်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ချစ်ကြိုက်တတ်သည်ကို ကျွန်မ မတွေးတတ်
အောင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဂျရတ်သည် သည်မိန်းမပျိုကို ချစ်ကြိုက်လျှင်
ကျွန်မတို့ကို သူ့ပြောပြမည်။ သူ့လိမ်ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ရှင်စိတ်ကောင်းရှိ
သည့်သူ မဟုတ်ဘူး။ အမေ သည်လိမ်ယူဆပါမိန့်။ ဂျရတ်သည် ကာမဂုဏ်သားတို့
ချစ်ကြိုက်တတ်သလို ချစ်ကြိုက်မည့် လူစားမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မေတ္တာကို အရှင်မြတ်
များနှင့်တကွ ကောင်းကင်ဘုံ သခင်မတို့ အတွက်သာ ရည်စူးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။
ထဲ ရှင် ကျွန်မ ရှင်အား ရုပ်ပုံတော်တစ်ခုကို ပြမည်။ ဟောကြည့် သူ့စိတ်မှာ
ကာမဂုဏ်သားတို့၏ သဘော ငြိစွန်းနေလျှင် သည်လိပ်လှပတင့်တယ်သော ကောင်း
ထင်ဘုံ သခင်မကြီး၏ပုံကို ရေးဆွဲနိုင်ပါမည်လား။ မငြိစွန်းသောကြောင့်သာ
သည်ကဲ့သို့ ရေးဆွဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်၊ သေသေချာချာ ကြည့်”

သို့ပြော၍ ကိတ်သည် ရုပ်ပုံတော်ကို ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ပြန်၏။ ဗင်ဆွီ
တင်၏ မျက်လုံးသည် ပျိုးသွား၏။ ပါးစပ်လည်း ဟသွား၏။ ပါးစပ်ဟလျှက်နှင့်ပင်
ဗင်ဆွီတင်သည် ရုပ်ပုံကိုကြည့်လိုက်၊ ကက်သရင်နှင့် ကိတ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့်
နေ၏။ ထိုနောက် လွက်ခနဲ ပြောလိုက်သည်မှာ၊

“ဟဲ့၊ သည်ရုပ်ပုံသည် သူ့ရုပ်ပုံ ဖြစ်သည်”

“ရှင်၊ သည်ရုပ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မချီးမွမ်းမိဘူးလား။ ကျွန်မတို့ကို လာပြီး
ခြောက်လှန့်သည့်အပြစ်ကို ကျွန်မတို့က ခွင့်လွှတ်ပါသည်” ဟုကိတ်က ဆို၏။

ဗင်ဆွီတင်သည် ကိတ် ပြောသောစကားကို နားမလည်နိုင်သဖြင့်၊ “အို
ဦးသည် အရူးတောထဲမှာ ရောက်နေပါတကား။ ယခုပင် ကောင်မလေး၏ ရုပ်ပုံကို
ထိုအားပြသည်။ သည်ပုံကို သူ့ရေးဆွဲသည်ဟုလည်း ပြောသေးသည်။ သည်လို
ပြောရက်သားနှင့် ဂျရတ်နှင့် ကောင်မလေး ချစ်ကြိုက်မနေဘူးဟု ငြင်းနေသေး
သလား။ ဟေ့ ကက်သရင် ပန်းချီဆရာတို့သည် သူတို့၏ ချစ်ရည်းစားများ၏
ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲလေ့ရှိသည်” ဟုဆို၏။

ကိတ်သည် ထိတ်လန့်သွားပြန်၍ ပြောပြန်သည်မှာ၊ “အို သည်ရုပ်ပုံ
သည် သူပုံလား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးရှင်။ ဤပုံသည် မယ်တော်သခင်မကြီးပုံသာ
ဖြစ်သည်”

“မဟုတ်ဘူး။ မားဂရက်ပုံသာ ဖြစ်သည်”

“ရှင်၊ မျက်စိကန်းနေသလား။ ကြည့်ပါလား။ သည်ပုံသည် ကောင်းကင်
ဘုံက ဘုရင်မကြီးပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာက ကောင်မလေး”

“ရှင်၊ တိတ္ထိဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ သည်အရာသည် သရဖူတော် မဟုတ်လား။”

“ဟဲ့ အခိုက်၊ သည်ဆံပင်နီနီကိုလည်း ကြည့်ဦး။ သခင်မကြီးသည် ဆံပင်နီနီနှင့်လား။ ကမ္ဘာမပေါ်ထွန်းခင် နှစ်ပေါင်းတသောင်းကပင် သခင်မကြီးသည် သူနှစ်သက်တော်မူသော အရောင်ကို သူ့ရွေးချယ်တော်မူနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အနီရောင်ကိုသာ သူနှစ်သက်တော်မူမည်လား။”

ထိုအခိုက်၊ မျက်နှာတစ်ခုသည် သိလိုသော အမှုအရာနှင့် တံခါးဝသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမျက်နှာရှင်ကား အိမ်နီးချင်း၊ ဗိုင်စကင် ဖြစ်သည်။

ဗိုင်စကင်က တိုးတိုးသက်သာ မေးသည်မှာ၊ “အိမ်နီးချင်းတို့၊ ဘာဖြစ်နေပါသလဲ။ သင်တို့၏ အသံကို လမ်းမကပင် ကြားရသည်။ ဘာဖြစ်နေပါသလဲ။”

“အလို ဗိုင်စကင်ပါလား။ လာစမ်းပါဦးရှင်။ ဟောသည်မှာ သူ့ကြီးမင်းက ဂူရုတ်၏ အကြောင်းမကောင်းပြောနေပါသည်။”

ဗင်ဆွီတင်က ငေါက်လိုက်သည်မှာ၊ “ဟဲ့ တိတ်စမ်း၊ ဗိုင်စကင်ရောက်လာ သဖြင့် သင့်တော်လှပြီ။ သည်ကောင်မလေး၏ အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်း သိသည်။ သူ့ကိုပင် သူတို့သားအဖသည် မှော်အတတ်နှင့် ဆေးကုဖူးသေးသည်။”

“ဘာ သည်ကောင်မလေး ရုန်းမလား။”

“အေး သည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေကို မှော်ဆရာကြီးဟု အများကပင် ခေါ်နေကြသည်။ ငါပြောပြမည်။ တစ်ခါတုန်းက သည်ကောင်မလေး၏ ဖခင်သည် ဗိုင်စကင် ဝမ်းနာရောဂါကို မှော်အတတ်နှင့် ကုပေးဖူးသည်။ ဟေ့ ဗိုင်စကင်၊ သည်ရုပ်ပုံကို ကြည့်စမ်း။ ဘယ်သူနှင့်တူသလဲ။ ဟဲ့ မိန်းမတွေ တိတ်တိတ်နေကြစမ်း။ ဗိုင်စကင် သူ ဘယ်သူလဲ။”

“ပြောပါမည်” ဟု ဗိုင်စကင် ဆို၏။ ထို့နောက် ဗိုင်စတင်၏ မျက်လုံးတို့သည် ရုပ်ပုံ၌စူးစိုက်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဟ” ဟုမြို့သူကြီးသည် ဒေါနှင့် ငေါက်လိုက် ပြန်၏။

ဗိုင်စကင်သည် ပြု၍ “အို မြို့သူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင်လည်း အသိသားနှင့် ကျွန်တော်ကို မေးနေပြန်ပါပြီ။ သို့သော်လည်း အဘယ်ကြောင့် သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ သရဖူဆောင်းဆင်ပုံကို ရေးဆွဲထားရသလဲ။ သူ သရဖူဆောင်းသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပါတကား။”

“ဟေ့ အကောင် မင်းပေးစပ်ကြီးကို ဖွင့်ပြီ။ သည်ကောင်မလေး၏ နံမည်ကို ပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလား။ နံမည်ကို ငါတို့ကြားချင်နေသည်။ ငါတို့ကို မင်းနှုတ်သံနှင့်

ဇရာတံနှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု
ကျေးဇူးပြုစမ်းပါ”

“သူကြီးမင်းရဲ့ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်အနက်၊ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ သည့်ထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးပြုနိုင်ပါသည်။ တကယ် လူပကတိနှင့် မတူလားဗျာ။ ကြည့်စမ်းပါ”

“မိုက်သည့်အကောင်၊ ဟေ့ အကောင် နံမည်ကို ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလား။ လူမိုက်ရဲ့ လူအရဲ့”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်သေးသလဲဗျာ”

ထိုအခါ ကိတ်က ပြောသည်မှာ၊ “ဦးရီးရဲ့ ကျွန်မတို့ကို သနားသဖြင့် နံမည်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ သည်ပုံသည် မားဂရက်ပုံလား”

“မိန်းကလေးရဲ့ မှန်ပေါ်မှာ ထင်လာသည့်အရိပ်က လွဲချင်လျှင် လွဲလိမ့်ဦးမည်။ သူပုံကား လွဲမည်မဟုတ်”

“အို၊ သည်ပုံသည် မားဂရက်ပုံလား”

“အေးလေ၊ သူ့အပြင် ဘယ်သူ ရှိနိုင်ဦးမည်လဲ”

“မေးစကား မင်းဘာကြောင့် သည်လိုတည်တည့်မပြောသလဲ” ဟု ဧင်ဆွီတင်သည် ခေါ်နှင့်ငေါက်၏။

“သူကြီးမင်းရဲ့ တည့်တည့်ပြောနိုင်သလောက် ကျွန်တော် ပြောပါသည်” ဟု ဝိုင်စကင်က ပြန်ဆို၏။

ထို့နောက်၊ ဗြိသျှကြီးနှင့် ဝိုင်စကင်သည် မပြောဘူး ပြောသည် ဟု အပြန်အလှန်ငြင်းခုံ ခေါ်သထွက်နေကြ၏။ ကက်သရင်နှင့်သမီးကိတ် တို့ကား ဂါဝန်စကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်တင်၍၊ ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြင့် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ အတန်ကြာသော် လေယသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် အံ့ဩနေမိ၏။ ကက်သရင်သည် သူ၏ မျက်နှာကို ဂါဝန်စနှင့် နှုတ်အုပ်ထားသော်လည်း လေယ၏ ခြေသံကို မှတ်မိ၏။

ကက်သရင်သည် ရိုက်ငိုရင်း ပြောသည်မှာ၊ “ဝိုင်စကင်၊ ကျွန်မ၏ ယောက်ျား ပြန်လာပါပြီ။ သူ့ကိုသာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ ပြောပါရစေနင့်တော့”

လေယ၏ မျက်နှာသည် ဖြူရော်သွား၏။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ မေးပြော ခေါ်ထုခြင်းမျှ မပြုခဲ့သော ဗြိသျှကြီးနှင့်တကွ ငိုကြွေးနေသော မယားနှင့် သမီးတို့ကို မြင်သောအခါ၊ လေယသည် ဒုက္ခတွေ့လေပြီဟု တွေး၍ကြောက်လန့်လာ၏။ ဆို့ကြောင့် “အို၊ ရစ်ကတ်တို့၊ ရာကွတ်တို့” ဟုပြည်တမ်း၏။

မြို့သူကြီးက “ဘာဖြစ်သလဲ မည်သူ့မျှ သေသည် မဟုတ်ပါဘူး၊ လေီယ” ဟုဆို၏။

“သူ့ကြီးမင်းကို ဘုရားသခင် မစတော်မူပါစေ။ ယခုမှ ရင်တွင်းမှ တစ်ဆင့် နေသည်တို့ လျှောကျသွားပါတော့သည်။ ယခု ဘာဖြစ်နေပါသလဲ”

ဗင်ဆွီတင်သည် ကက်သရင်တို့အား ပြောပြသည်အတိုင်း လေီယအား ပြန်ပြော၏။ သက်သေအဖြစ်နှင့် ရုပ်ပုံကိုလည်း ပြ၏။

လေီယသည် ဤအခါကျမှ သက်သာရာရ၍ ပြောသည်မှာ ဪ သည်အကြောင်းလား။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကြောင့် အော်ဟစ် ဝိုင်းကြွေးနေကြပါသလဲ။ အကြောင်းကား စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သေသည့်အရေး နှာဖွားမကျန်း ဖြစ်သည့်အရေး မဟုတ်သေးပါဘဲကား။ လူငယ် ဆိုသည်မှာ လူငယ် လိုပင် ပြုကျင့်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် လူငယ်တို့၌ ချစ်သည် ကြိုက်သည် ဆိုသည် ရောဂါမျိုးသည် မကြာခင် ပျောက်သွားတတ်သည်။ သည်အရာမျိုးသည် အပေါ်ရ လောက်မျှသာ ဖြစ်သည်”

သို့ရာတွင် ဗင်ဆွီတင်က မားဂရက်သည် ဣန္ဒြေစောင့်စည်း တတ်သော မိန်းမပျိုဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ရန် မကြံရွယ်ပါက၊ ယခုကဲ့သို့ ရင်းနှီးစွာ နေမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြပြန်၏။ ထိုအခါ လေီယသည် မျှက်မှောင်ကုတ်လာ၏။

“သူတို့ လက်ထပ်ကြမည်လား။ သည်လိုဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ် နိုင်ဘူး” လေီယသည် တင်းမာစွာပြော၏။ တစ်ဖန် ဆက်ပြန်သည်မှာ “ငါ တားမြစ်မည်။ အတင်းအကျပ် ပြုသင့်လျှင်လည်း ပြုလိမ့်မည်။ ဟိုယခင် သူ လည်ပင်းကို ဖြတ်မည့် လက်ကို တားသကဲ့သို့ ငါတားမည်။ ဂျွန်ကိုစတင် သူ့သားကို နှိပ်ကွပ်သလို နှိပ်ကွပ်ရမည်”

“ဘယ်လို နှိပ်ကွပ်ပါသလဲ၊ လေီ” ဟုကက်သရင်သည် ဂါဝန်စကို ချက်ချင်းချ၍မေး၏။

ထိုအခါ မြို့သူကြီးက ကြားဝင်၍ပြောသည်မှာ “မာန်လျော့ ဝွံ့ပြုတ် သွားသည့် တိုင်အောင်၊ သူ့သားကို နောင်အိမ်တွင်းမှာ သွင်းထားရန်၊ ငါ့အား လာပြောသည်။ မကြာခင် သူ့သားလည်း မာန်လျော့ ဝွံ့ပြုတ်သွားရသည်။ လေးဆယ့် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ပေါင်မုန့်နှင့် ရေကိုသာ သူ့အားကျွေးထားသည်။ သည်တော့သူ ဘာခံနိုင်မည်လဲ။ လက်လျော့ လိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော်သည် ဖခင်၏ စကားကို နားတောင်ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်ကို နောင်အိမ်မှ လွှတ်ပေးတော့။ နေရောင်ခြည်ကို ကြည့်ချင်လှပါပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိန်းမအကုန်လုံးထက် နေရောင်ခြည်ကိုသာ

ဂျာနယ်နှင့်ပေးဂရက်ဝတ္ထု

ကျွန်တော်ကြည့်လိုပါတော့သည်” ဟု သူနှုတ်က မြည်လာရသည်။

“အို သည်လိုဆိုလျှင်၊ ရက်စက်လှချေ၏” ဟုပြော၍ ကက်သရင်သည် ဖင့်သက်တစ်ချက် ရှုလိုက်၏။

“သည်လို ကိစ္စမျိုးမှာ မြို့သူကြီးလုပ်သူသည် အခြားနည်းကို အသုံးမပြု နိုင်ဘူး။ သည်နည်းကိုသာ အသုံးပြုရသည်။ သည်နည်းကို အသုံးပြုခြင်းမှာလည်း တရားဥပဒေအတိုင်း အသုံးပြုခြင်းမှသာဖြစ်သည်။ ဖခင်လုပ်သူက၊ မြို့သူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်၏ သားကို နောင်အိမ်မှာသွင်းထားစမ်းပါ” ဟု လာအပ်လျှင်၊ မြို့သူကြီး သည် သူဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည် အဖက သားကိုထောင့်မချရလျှင်၊ ခက်ကုန်လိမ့်မည်” ဟု မြို့သူကြီးကပြော၏။

“သည်အခြေသို့လည်း မရောက်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်၏ သားသည် ကျွန်တော်ကို သည်အသက်သည်အရွယ်ထိ မတော်လှန်ခဲ့ဘူးပါ။ တော်လှန်လိမ့် မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ဟဲ့၊ ယခု သူဘယ်မှာလဲ ညထမင်းစားချိန်ပင် လွန်သွားပြီ။ ဟဲ့၊ ကိတ်၊ သူယခု ဘယ်မှာလဲ” ဟု လေယက မေး၏။

“ကျွန်မလည်း မသိပါ အဖေ”

“သူ ယခု ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာမှာ ရှိသည်။ ငါ၏ အစေအပါးတစ်ယောက် သည် သူ့ကိုလမ်းမှာတွေ့ခဲ့သည်” ဟု မြို့သူကြီးက ဆို၏။

မိသားတစ်စုသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ညထမင်းစားပြီးကြလေ၏။ မိုး ထည်းချုပ်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဂျာနယ်ပေါ်မလာ။ ရှစ်နာရီ ထိုးပြန်၏။ ဂျာနယ် ပေါ်မလာ သေး။ လေယသည် သားသမီးတို့အား အိပ်ရာဝင်ရန်ပြောလိုက်၏။

“မိန်းမ မင်းနှင့်ငါ အိမ်ပြင်သို့ထွက်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း တိုင်ပင်ကြမည်”

“အပြင်သို့ထွက်မည်လား။ အချိန်မတော်တော့ဘူး။ ဘယ်သို့ သွားမည် နည်း”

“ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာလမ်းဆီသို့ သွားမည်”

“ကလေးတို့၏ ဖခင်၊ စကားမလွန်ပါနှင့်။ ဂျာနယ်သည် ရှင့်အား ဘယ် အခါကမျှ စိတ်ညစ်ညူးအောင် မပြုဘူးပါဘူး”

“သည်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ သို့ရာတွင်၊ သည်ကိစ္စကို မြန်မြန် ဆောင်ရွက်နိုင်မှအေးမည်။ ယနေ့ပြီးစီးနိုင်သည် အလုပ်ကို နက်ဖြန်ခါကျမှ ဆောင်ရွက်မည်ဟု အချိန်ကိုဆွဲထားလိုဘူး”

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့၍၊ တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်သွားကြ၏။ ဤညသည် အလွန်ကြည်လင်၏။ အေးအေးလူလူ

လည်းရှိ၏။ ဤမျှငြိမ်ဆိပ်သော ညမျိုးဝယ်၊ အတိတ် အဖြစ်အပျက်တို့သည် ပေါ်လာစမြဲတည်း။

“ကျွန်မ၏ ချစ်လင်၊ ယခုလို ညဉ့်နက်ခဲ၍ နှစ်ယောက်ထဲ လမ်းမလျှောက် သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ” ဟု ကက်သရင်က တိုးတိုးပြော၏။

“အေး၊ သည်တစ်ခါ အတော်ညဉ့်နက်၏။ နောင်အခါ ယခုလို လမ်း လျှောက်ဦး။ ယခုလောက် ညဉ့်နက်မည် မထင်ဘူး။ သူပြန်လာဦးမည်လား။ ငါ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင် ကျွန်မကို လူပျိုလာလှည့်စဉ်က ယခုထက်ပင် ညဉ့်နက်ပါသေး သည်။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဇလီ”

“ဟုတ်ပေ၏။ အေး၊ သည်အခါတုန်းက မင်းကလည်း အပျိုချောက လေးပင်”

“သည်အခါတုန်းက ရှင်ကလည်း လူချောတစ်ယောက်ပင်။ အပျိုက ချောင်းကြည့်လောက်အောင်ပင် ချောသည်။ လူပျို အပျိုဘဝတုန်းက ရှင်နှင့်ကျွန်မ အတူတူစကားပြောနေတတ်သလို၊ ယခုအခါ ဂျရတ်နှင့် သူရည်းစားလည်း စကား ပြောနေကြမည်ပင်တည်း။ ဪ၊ လောကဓမ္မတာကို မည်သူမျှ မငြင်းဆန်နိုင်။ ရှေးရှေးအခါကလည်း မငြင်းဆန်နိုင်။ ယခုအခါမှာလည်း မငြင်းဆန်နိုင်။ ဘယ်သော အခါမှာမှလည်း ငြင်းဆန်နိုင်မည်မဟုတ်ဘူး”

“သည်အချိန်မှာ သူ့ခွဲခွာလာရန်တော်ပြီ။ သို့မဟုတ်လျှင်၊ ငါတို့နှစ် ယောက် တစ်ညလုံး သည်နေရာမှာ စောင့်နေကြရလိမ့်မည်”

“ဇလီ”

“ကက်သရင်”

“ကျွန်မသည် ရှင်နှင့်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရသည်နေ့ကစ၍ အလွန် စိတ်ချမ်းသာပါ၏။ မည်မျှပင် စိတ်ငြိငြင်စရာများကိုတွေ့တွေ့ ကျွန်မယခုလို ဘဝ နှင့်သာ ပို၍ပျော်ရွှင်သည်။ မယ်သီလရင်ဘဝနှင့်သာဆိုလျှင်၊ ယခုလိုပျော်ရွှင်မည် မဟုတ်ဘူး။ ဇလီ၊ ဂျရတ်ကို တောက်တောက်ခါးခါး မဆဲဆိုပါနှင့်။ တောက်တောက် ခါးခါး မဆဲဆိုဘဲနှင့်လည်း ကိုယ်လိုရာသို့ ပျော့ပျောင်းလာအောင် ပြုနိုင်ပါသည်”

“အေး၊ ဟုတ်သည်”

“ဇလီ၊ ရှင် ကျွန်မနှင့် နေထိုင်ရသည်မှာ စိတ်ပျော်ရွှင်ပါသလား”

“ငါပျော်ပါ၏။ မင်းလည်း အသိသားဖြစ်သည်။ ငါ့မှာ မိတ်ဆွေ အများ အပြားရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူမျှ မင်းနှင့်မတူပါ။ ချစ်မိန်းမ၊ ငါ့ကို နမ်းစမ်းပါ”

“ဝမ်းမြောက်သည့်အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းနည်းသည့်အခါမှာ ဖြစ်စေ အတူတူလေ့၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းနည်းနိုင်သူတစ်ဦး ရှိနေသည်ဆိုလျှင်၊ စိတ်သက်သာ ရာအများကြီးရတတ်ပါသည်။ ယောက်ျားအတွက်လည်း သက်သာရာ သက်သာ ကြောင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဇေလီ”

“ဟုတ်ပါ၏ အချစ်ရယ်”

“ပျော်သော်ဆတိုး။

ညှိုးမှုထက်ဝက်၊

ဝေငှဘက်တည့်” ဟု

စာထဲမှာပါသည်မဟုတ်လော။ စာဆိုအတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း ယခု ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် သိရပါပြီ အချစ်။ ဟော- ဟော ကြည့်စမ်း ကောင်ကလေးပြန်လာပြီ”

ကက်သရင်သည် ထိတ်လန့်၍ လင်ယောက်ျား၏လက်ကို တင်းကြပ် စွာကိုင်၏။ လမ်းသည် ကြည်လင်လျက်ပင်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် သည် သစ်ပင်အရိပ်တစ်ခု၌ ခိုင်လုံကံသောကြောင့်၊ ဂျရုတ်သည် သူတို့ကိုမမြင်ချေ။ ဂျရုတ်သည် လမ်း၏ အရောင်အောက်တွင် တေးဆို၍ ပြန်လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာကလည်း တောက်ပလျက်နေသတည်း။

အခန်း-၁၂

တာရှောင်မြို့၌ မြို့သူကြီးက ဂျရတ်၏အကြောင်းကို ဖော်ပြောနေစဉ်၊ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာ၌ မားဂရက်စိတ်ညစ်နေသည်။ သူစိတ်ညစ်သည်မှာ ကြီးကျယ်လှသည် မဟုတ်။ အိမ်ရှင်မတို့ တွေ့ကြုံတတ်သော ငြိငြင်မှုသာဖြစ်သည်။ မားဂရက်သည် မျက်ရည်ဆက်လက်နှင့် စစ်သားအိုကြီး မာတင်ထံသို့သွား၍ပြော၏။

“ဦးလေး-မာတင်၊ ကျွန်မတို့၏ အိမ်မှာ စားစရာ ဘာမျှမရှိ။ ဂျရတ်နေ့စဉ်လိုလိုပင် ကျွန်မထံသို့လာပါ၏။ လာတိုင်း ထမင်းစားမလာခဲ့။ သူ့အလုပ်ပြီးစီးသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ကျွန်ဆီသို့သာလာ၍ ဆာလောင်ခွမ်းနယ်နေသည်။ ချစ်သူကို စားစရာမကျွေးနိုင်ဘူးဆိုလျှင်၊ သင့်ပါမည်လား မာတင်”

မာတင်သည် ခေါင်းကုတ်၍ “ငါတာလုပ်ရမည်လဲ၊ မားဂရက်” ဟုမေး၏။

“ယနေ့ ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ သည်နေ့မှာ မာတင် အမဲပစ်နိုင်ပါသည်။ သည်နေ့အဖို့ ကျွန်မ မာတင်ကိုသာ အားကိုးပါသည်”

“ငါမပစ်နိုင်ဘူး မားဂရက်၊ မြို့စားကြီးသော်၎င်း၊ သူ့စိတ်ဆွေများသော်၎င်း အမဲလိုက်နေမည်ဆိုလျှင်၊ ငါပစ်ခွင့်မရဘူး။ သည်စာကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ငါစာမတတ်ဘူး “ဟု မာတင်က ပြန်ပြော၍ တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသော စာတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြန်၏။ စာတွင်လစာငွေနှင့်တကွ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ဘာဂန်ဒီမြို့စားကြီး

ဂုဇုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

စစ်လစ်က လေးသည်တော်ဟောင်း-မာတင်အား ပေးသနားတော်မူသည်။ ပေးသနား
တော်မူသော အကြောင်းရင်းကား၊ မာတင်သည် စစ်အမှုကို ထမ်းရွက်ခဲ့သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြို့စားကြီး၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်စဉ် ဒဏ်ရာရသော
ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ လစာငွေမှာ တစ်နှစ်နေလျှင် မတ်ဒေါ်လားလေးပြားဖြစ်သည်။
အခွင့်အရေးမှာ သတင်းတစ်ပတ်တွင်၊ ကြာသပတေးနေ့မှာ ဟော်လန်နိုင်ငံတော်ရှိ
မြို့စားကြီးပိုင်၊ တောတောင်များ၌ မြှားသုံးစင်းနှင့်သာ အမဲခတ်နိုင်သည်။ အမဲမှာ
သားငယ်တွဲလဲနှင့်ဖြစ်သော ခုနှစ်နှစ်အရွယ် ဒရယ်ဖို ဒရယ်မမှတစ်ပါး ကျန်အမဲ
အားလုံးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကြာသပတေးနေ့၌ မြို့စားကြီးသော်၎င်း သူ့မိတ်ဆွေ
များသော်၎င်း တောမကစားဘဲ နေမှသာလျှင် ပစ်ခတ်နိုင်သည်။ တောကစားနေခဲ့
သော်၊ မာတင်ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းမပြုရ၊ ဝင်ရောက်စွပ်ဖက်သော်၊ “မာတင်၏
လစာငွေကို ရုပ်သိမ်းမည်။ ခေါင်းအဖြတ်လည်း ခံရမည်။ ဒဏ်ငွေအဖြစ်နှင့်လည်း
ငွေတစ်ပဲနီ ဆောင်ရမည်” ဟုပါ၏။

မားဂရက်သည် စာကိုဖတ်ပြီးလျှင်၊ ပင့်သက်ဂူ၌ မတုန်မလှုပ်နေ၏။

“မိန်းကလေး။ စိတ်မညစ်ပါနှင့်။ သင့်အတွက် ဖြစ်သဖြင့်၊ ဦးလေး၏
အသက်ဆုံးရှုံးပါစေ။ ပစ်ခတ်ပေးမည်။ သင့်၏ လက်သန်းလောက်မျှ အဖိုးမတန်
သည့် ကိစ္စအတွက်ပင် ငါသည် မင်းအာဏာကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသည်။
ငါတောစပ်ကိုဝင်၍ အမဲကိုရှာမည်။ သူတို့က ယုန်ကိုသော်၎င်း၊ ဒရယ်ငယ်ကို
သော်၎င်း၊ ငါ့ လေးတပစ်အတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိမ့်မည်ဟု ငါ ပြောဝံ့ လောင်းဝံ့
သည်”

“ကောင်းပြီ သို့ရာတွင် ဝေးဝေးလံလံ မသွားပါနှင့်။ သူတို့ မြင်နိုင်သော
နေရာမှာ မပစ်ပါဘူးဟု ကတိပေးခဲ့ရမည်။ ဂျုဇုတ် ထမင်းမစားဘဲနေရသည်ထက်၊
သစ္စာရှိသော မာတင်ဒုက္ခရောက်မည်ကို ပို၍ စိုးရိမ်လှပါသည်။”

မာတင်သည် ကတိပေးပြီးနောက်၊ လေးနှင့် မြှားသုံးစင်းကိုယူ၍ တော
တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်၏။ ခရီးတစ်ဖလှယ်မျှမသွားရခင်၊ မာတင်သည် အဝေးမှ
မြင်လာသော ကျွဲချိုမှတ်သံကို သဲ့သဲ့ကြား၏။ သူတို့လူစု အမဲလိုက်နေကြပြီ။
“ဒါ၏ လိုဘကို လျင်မြန်စွာပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်မှ၊ လူလိမ္မာဖြစ်ပေမည်”
ဘုတော့၍ မာတင်သည် ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်၏ နောက်၌ပုန်းကွယ်နေ၏။ ဝက်သစ်
ချပင်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် မြက်ကွင်းပြင်ကို မြင်နိုင်၏။ မာတင်သည် လေးကြီး
ထပ်ဆင်၏။ လေးကားကြောက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ လေးကိုင်းသည် “ယူး” ခေါ်
သံထွက်ပြန်၏။ အလွန်ခိုင်ခံ့၏။ အလျားခြောက်ပေနှစ်လက်မ ရှည်သည်။ မာတင်၏

ရင်အုပ်ကလည်းကျယ်လှ၏။ လက်မောင်းတို့ကလည်း သံတိုင်သံခဲတမျှ သန်မာ
 သည်။ မာတင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူငယ်ဘဝက၍ လေးအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်
 လာသူဖြစ်သဖြင့် လေးတင်သောအခါ သုံးပေရှည်လျားသော မြှားကို မြှားသွားအထိ
 ဆွဲငင်နိုင်သည်။ မြှားကိုလွတ်လိုက်လျှင် မြှား၏အဟုန်သည် မမြင်နိုင်လောက်အောင်
 လျှင်မြန်သည်။ လေးကြီးကိုခတ်လိုက်လျှင် ညှိသံသည် စောင်းကြီးသံကဲ့သို့
 ပြည်သည်။

ယုန်တစ်ကောင်သည် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ပေါ့ပါးစွာ
 ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏နားရွက်တို့သည် ထောင်နေရာ၊ သစ်ပင်ခွံနှင့်ပင် တူသည်။
 မာတင်သည် ယုန်ကိုလေးနှင့်ချိန်၏။ ထို့နောက် မြှားလည်း လေးကိုင်းမှ လွတ်ထွက်
 လာ၍ ညှိသံလည်း ပြည်သည်။ သို့ရာတွင် မာတင်သည် ယုန်ကို အဆောတလျှင်
 ပစ်ရရာသောကြောင့် ယုန်ကိုမမှန်။ တစ်လက်မခန့် လွဲသွားသည်။ မြှားသည်
 ယုန်ကို မှန်မည်လိုလိုနှင့် မြေပြင်ကိုရိုက်၍ ယုန်၏ဝမ်းအောက်က လျှို့ထွက်သွား
 သည်။ ထို့နောက်၊ အသံပြည်လျက်၊ မြက်ပင်များအကြားတွင် ကွယ်ပျောက်သွား
 သည်။ ယုန်လည်း သုံးပေလောက်မြင့်အောင်ခုန်ပြီးလျှင် တဟုန်တည်း ပြေးလေ၏။
 “လွဲလိုက်လေခြင်း” ဟုမာတင်ညည်း၏။ တစ်ဖန် မာတင်သည် မြှားသစ် တစ်စင်းကို
 လေးကြီး၌တပ်ပြန်၏။ ထိုအခိုက် မာတင်အရိပ်ခိုနေသော သစ်ပင်သို့ ခိုတစ်
 ကောင်လာ၍နားသည်။ “အင်း၊ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း၊ သူ့အသားက နူးညံ့ပေ
 သည်။” ဟုမာတင်တွေး၍ သေချာစွာချိန်ထားသော လေးမှမြှားကို လွတ်လိုက်
 သည်။ အမြင်အားဖြင့် မြှားသည် ခို၏ဝမ်းခိုက်ကို ထုတ်ချင်းခပ်ဖောက် သွားဟန်တူ
 ၏။ သို့သော်လည်း မြှားသည် ခို၏ဝမ်းခိုက်ကို မဖောက်၊ လျှပ်ရုံသာ လျှပ်သွားသည်။
 ထို့ကြောင့် ခိုသည် မာတင်၏ ခြေရင်းကို ကျမလာဘဲ၊ တောင်ပုံနှစ်ခုကို ခတ်ကာ
 ခတ်ကာ၊ ပေးငါးဆယ်လောက်ကွာသောနေရာသို့ ပျံသွားသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်မှ
 သာ အသက်ကုန်သည်။ ခိုမှာ မြှားလျှပ်၍သေပြန်ပါသော်လည်း သစ်ရွက်သစ်ခက်ထူ
 ထပ်သောနေရာမှာ သွားသေသဖြင့်၊ မာတင် ခိုကို ရှာမတွေ့နိုင်တော့ချေ။

“ကံဆိုးလှ၏” ဟုမာတင်စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်း၏။ တစ်ဖန် မာတင်
 သည် မြှားကို လေးကြီး၌တပ်၍ မြက်ခင်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအခိုက်
 သူသည် နောက်မှ သစ်ရွက်ခတ်သံကိုကြားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကွင်းပြင်ကို
 ဖြတ်ပြေးသွားသော ဒရယ်ကိုမြင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဒရယ်ကို ပစ်ခတ်ရန်အချိန်
 မရတော့ချေ။ စိတ်ဆိုးသဖြင့်၊ မာတင်သည် လေးကြီးကို မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်၏။
 ထိုအခိုက် ခါးလျားရှည်၍ ပျောက်ကျားသောကိုယ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည်

ဇူရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဒေရယ်၏နောက်သို့ ဖျတ်လတ်စွာလိုက်သွားသည်။ ထိုသတ္တဝါ၏ ဝမ်းစိုက်သည် ခြေပြင်ကို ထိလှမတတ် တွဲကျနေ၏။ မာတင်သည် လေးကို လျှင်မြန်စွာကောက် ယူပြန်၏။ သူသည် ထိုသတ္တဝါမြီးစားကြီး၏ ကျားသစ် ဖြစ်မှန်းသိသည်။ “သူ့နောက် တ မှဆိုးများ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာလိမ့်မည်။ ငါ ပုန်းကွယ်နေမှဖြစ်မည်။ ယနေ့ည ဇူရတ် ထမင်းမစားနှင့်တော့” ဟု မာတင် ပြည်တန်း၏။

မာတင်သည် ချက်ချင်းပင် တောထဲသို့ဝင်၍ ဒေရယ်နှင့် ကျားသစ် နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ အိမ်ပြန်ခရီးလမ်းက လည်း ထိုသတ္တဝါနှစ်ကောင်သွားသော လမ်းပင်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ မာတင်သည် အရှေ့ဘက်မှသစ်ရွက်ခတ်သံ မြေကိုခြေနှင့် ကျောက်ကန်သံကို ကြားရပြန်၏။ ပြေး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျားသစ်နှင့် ဒေရယ်ကိုမြင်သည်။ ကျားသစ်သည် ဒေရယ်၏ ကျောကုန်းပေါ်မှာ ခွစည်းလျက်၊ သွားနှင့်ကိုက်၊ လက်သည်းနှင့် ကုတ်ဖဲ့နေသည်။ ဒေရယ်ကလည်း ပတ်ချာလှည့်ကာ ပြေးနေသည်။ အော်မြည်၍ ခုန်လည်းခုန်သည်။ သွေးတို့သည်လည်း ဒေရယ်၏ ကျောကုန်းမှယို စီးနေသည်။

“သည်တခါ မားဂရက်အတွက် ဟင်းလျာရစေမည်” ဟု မာတင်သံစိတ္တန် ချလိုက်၏။ လေးကိုမြှားသွားအထိ ဆွဲငင်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေရယ်ကို ပစ်သည်။ ဒေရယ်ကို ထိမှန်၏။ ကျားသစ်တစ်ကောင်လုံး ကျောကုန်းပေါ်မှာခွ၍ အစီးခံနေရသော်လည်း ဒေရယ်သည် တစ်ချက် ခုန်လိုက်သေး၏။ နောက်မှ မြေသို့ကျ၍ အသက်ကုန် သည်။ ကျားသစ်ကလည်း ဒေရယ်ကို ကိုက်လျက် ကုတ်ဖဲ့လျက်သာ နေသည်။

ကျားသစ်သည် ဒေရယ်၏ သွေးကိုသောက်၍ဝလျှင်၊ အမဲကောင်ကို ထားပစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မာတင် တွေးကာ၊ စောင့်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသော်၊ မာတင်သည် ဒေရယ်ဆီသို့သွား၍ ဒေရယ်၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ဆွဲ၏။ ကျားသစ် ဟိန်းလိုက်၏။ သွေးကိုလည်းမလျှက်ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ကာ တွယ်ရန်၊ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မာတင် ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုပါမည်နည်း။ သဘာဝအားဖြင့်၊ တိရစ္ဆာန်သည် ထူးသား၏ မျက်စိရှိန်ကို မခံရနိုင်ဟု မာတင်ကြားဘူး၏။ ထို့ကြောင့် မာတင်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ ကျားသစ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။ ကျားသစ်ကလည်း ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးနှင့် ပြန်ကြည့်၏။ မာတင်ကလည်း ဆက်လက် ၍ စိုက်ကြည့်နေပြန်ရာ၊ မာတင်ကဲ့သို့ သဘာဝပညာကို မကြားဘူးသော ကျားသစ် သည် ပါးစပ်ကိုဟ၍ လက်သည်းတို့ကို ထုတ်၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးပြူးပြု၏။ ထို့နောက် ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင်၊ မာတင်၏ခေါင်းကို ခုန်အုပ်လိုက်သတည်း။

မာတင်လည်း ကျားသစ်မအုပ်မိသေးခင်၊ ကျားသစ်၏ လည်မျိုကို ဖမ်းကိုင်၏။ ကျားသစ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် မာတင်၏ ပခုံးကို ကုတ်ဆွဲ၏။ အခြားတစ်ဖက်ကလည်း မာတင်၏ပါးကို ရွယ်ထား၏။ ကြောက်ဖွယ်ပါတကား။ သို့ရာတွင် မာတင်သည် ရှေးဆန်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလေ့မရှိ။ ပခုံးတင်သားရေကို ဆောင်းလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မာတင်ထိုပခုံးတင်သားရေကို ခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရာ၊ ကျားသစ်၏ လက်သည်းသည် မာတင်၏ပါးကိုမထိ၊ ပခုံးတင်သားရေ၌သာ ငြိနေ၏။

မာတင်သည် ကျားသစ်၏ ပါးစပ်ကို သူ့မျက်နှာအနီးသို့ မရောက် လာအောင်၊ အလွန်ကြိုးစားရရှာ၏။ လည်မျိုကိုလည်း နာနာညှစ်ထားသည်။ ကျားသစ်ကလည်း မာတင်ကို ကုတ်လိုက် ဖဲ့လိုက်နှင့်နေ၏။ မာတင်မှာ အလွန် နာကျင်လှပြီ။ သို့ရာတွင် စစ်သားအိုကြီးသည် မည်မျှပင် နာကျင်စေကာမူ အားမ လျော့၊ အံ့ကြိတ်၍ အောင့်ခံ၏။ ကျားသစ် ဒေါသကြီးသလောက် မာတင်ကလည်း ဒေါသကြီး၏။ ကျားသစ်၏ လည်မျိုကို တအားကုန် ညှစ်ပြန်သည်။

ကျားသစ်နှင့် စစ်သားအိုကြီးသည် သူတပြန် ငါတပြန် ကြည့်ကြပြန်၏။ ကျားသစ်၏ မျက်လုံးကြောက်ဖွယ်ကောင်းသလောက်၊ မာတင်၏ မျက်လုံးကလည်း ကြောက်ဖွယ်ကောင်း၏။ အတန်ကြာသော်၊ လည်မျိုအညှစ်ခံရသော ကျားသစ်သည် အော်ကို မခံမရပ်နိုင်၍လားမသိ၊ ရုန်းထွက်စပြု၏။ ရုန်းထွက်ရင်း ပခုံးတင်သားရေကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီးလျှင်၊ မာတင်၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်၏။ အခြားတဖက် ကလည်း မာတင်၏ ပခုံးမှ အသားတစ်များထွက်လာအောင် ကုတ်ဆွဲ၏။ စစ် သားအိုကြီးကလည်း သံမဏိပမာ၊ မာကြောသောလက်နှင့် ကျားသစ်၏ လည်မျိုကို မလွှတ်၊ ညှစ်၍သာထား၏။

အတန်ကြာသော်၊ ထောင်နေသော ကျားသစ်၏ အငြိသည် လဲကျသွား ၏။ “အား၊ ဟား”ဟု မာတင်သည် အားရဝမ်းသာဟစ်၍ လည်မျိုကိုညှစ်မြဲတိုင်း ညှစ်ထား၏။ ကျားသစ်၏ ကိုယ်လည်း မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွား၏။ မာတင်၏ လက်ထဲတွင် ကျားသစ်သည် အားကုန်ခန်း၍ အသက်ငင်နေပြီ အတန် ကြာမှ မာတင်သည် ကျားသစ်ကို ပြောသို့ပေါက်ချလိုက်၏။ မာတင် မောဟိုက်နေ၏။ ပခုံးတင်သားရေကိုလည်း ဖယ်ချလိုက်သည်။ ကျားသစ်လည်း မာတင်၏ ခြေရင်း တွင် လျှာထွက်နေသဖြင့်၊ မဟိန်းနိုင်တော့ပြီ၊ လက်တို့မှာလည်း သွေးအလိမ်း လိမ်းပေကျနေ၏။ မာတင်သည်ကျားသစ်ကို ကြည့်ရင်း၊ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လာ၏။

“မြို့စားကြီး၏ ကျားသစ်ကို ငါသတ်မိပြီ။ ငါသေရတော့မည်ပါတကား။”

ဣရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဟု ညည်းညူးကာ၊ မာတင်သည် ကပြာကယာ သစ်ရွက်အကြွေများကို ကျုံး၍ ထူသစ်၏ ကိုယ်ကိုဖုံးအုပ်၏။ ထိုနောက် ဒရယ်သေကို ကျောကုန်း၌ ပိုး၍ ယိမ်းထိုးကာ ထွက်သွား၏။ သူ၏ ကိုယ်မှငင်း၊ ဒရယ်၏ ကိုယ်မှငင်း၊ သွေးစက် တို့သည် ကျလိုက်လာကြ၏။ မာတင်သည် ပီတာ၏ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အချို့နေရာ၌ သွေးများပေကျနေ၏။ အချို့နေရာမှာ သွေးယို နီနေ၏။ မာတင်၏ ရုပ်သည်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းတော့သည်။ မာတင်သည် အမဲကောင်ကို ပစ်ချလိုက်၍ “ငါ့အကြောင်းဘာမျှ မမေးကြနှင့်။ ဟင်းချက်ပြီးလျှင် ငါ့ကို မြန်မြန်ကျွေး။ ငါ့မှာအားအင် မရှိတော့ပြီ” ဟုဆို၏။

မာတင် ဒဏ်ရာရလာသည်ကို မားဂရက်သည် သတိမထားမိ။ မာတင်၏ ထိုယံ၌ပေကျနေသော သွေးတို့သည် ဒရယ်၏ သွေးသာဖြစ်သည်ဟု မားဂရက် ထင်သည်။

ချက်ချင်းပင် မားဂရက်သည် မီးဖိုဆောင်၌ အလုပ်များနေ၏။ မာတင် သည် သွေးများကို တိတ်စေပြီးလျှင် ဒဏ်ရာတို့ကို အဝတ်နှင့် ရစ်ပတ်၏။ မကြာခင် မာတင် ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်တို့သည် ဒရယ်သားဟင်းကို တခမ်းတနား စားသောက် နေကြ၏။

စားပွဲတွင် သုံးယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်ကြ၏။ တင်ကူး၍ စဉ်းစားထားဘိ သည့် အလား။ ဂျရုတ်မှာ စကီဒန်ခေါ် အရက်တစ်ပုလင်း ပါလာသည်။ ထိုအရက် ကြောင့် မာတင်သည် အားအင်ပြည့်တင်းလာရာ၊ အမဲရုပ်ကို ပြောပြ၏။ ပြောရင်း ထည်း စားသောက်ကာ နေကြ၏။

ယင်းသို့ပျော်ရွှင်နေကြသည်မှာ ကြာလှသည်မဟုတ်။ ခဏသာတည်း။ မကြာမီ မားဂရက်၏မျက်လုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုအား ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ စကား ထည်း မပြောနိုင်။ ပါးစပ်ကိုသာ ဟနေ၏။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့လည်း တုန်လှုပ်သော ထက်ညှိုးနှင့် ညွှန်ပြ၏။ ယောက်ျားနှစ်ဦး၏ မျက်လုံးတို့လည်း မားဂရက်လက်ညှိုး ညွှန်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ကြ၏။ အချိန်မှာ နေဝင်ပြီးပြီ ဖြစ်နေသဖြင့်၊ သူတို့သည် မိနက်သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ကြ၏။ ထိုသဏ္ဍာန်ရှိ မျက်လုံးတို့ကလည်း ပြီးရန်ကြိုးကဲ့သို့ တောက်ပြောင်နေကြသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကား ကျားသစ်ပင်တည်း။

သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတို့ကို ငေးကြည့်လျက်၊ ကြက်သေ ထောင့်စဉ်၊ စူးရှသော အူသံတစ်သံကလည်း တောနက်ထဲမှ မြည်ဟိန်းလာပြန် သည်။ မာတင် တုန်လှုပ်သွား၏။

“သည်အကောင် လွတ်ပြေးသောကြောင့် အမဲလိုက်ခွေးတို့ကို အနံခံခိုင်း

အခန်း-၁၃

မားဂရက်သည် သားတစ် ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို လိုဦးလျှင်၊ ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ပြေး၍ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတို့အား ပစ်ပေးလိုက်၏။ မျက်လုံးတို့လည်း မြည်ဟိန်း သောအသံနှင့် ထိုသားတစ်ကို ခုန်၍လှကြ၏။ ထိုနောက်၊ ဆွဲလှသံ ဟပ်ဝါးသံတို့ သည် ဆူညံသွားကြ၏။ ထိုအခိုက် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်သည် အိမ်အနီးသို့ ထပ်၍ ဟောင်လိုက်ရာ၊ ထိုဟောင်သံသည် အိမ်တွင်းသို့ စူးဝင်သွား၏။ သုံးယောက် စလုံးသည် ကျုံ့သွားမတတ် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ကျားသစ်လည်း သူ့အစာကို ဝိုင်းလှမည်စိုးသဖြင့်၊ တောအုပ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ပြေး၏။ မကြာခင် အမဲလိုက်သူတစ်စုသည် မြင်းများ၊ ခွေးများနှင့် ပြတင်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီလျှင်၊ ကျားသစ်နောက်သို့ ညာသံပေးကာ လိုက်ကြပြန် ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မာတင်တို့ လူစုသည် အသက်ရှုချောင်သွားကြသည်။ ထူးသစ်ကား အလွန်ပေါ့ပါးသော သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့်၊ အိမ်မှ ခရီးသုံးခိုင်းအတွင်းတွင် သူ့ကို မိနိုင်မည်မဟုတ်။ သုံးယောက်စလုံးလည်း တစ်ယောက်၏ လက်ကိုတစ် ယောက်ကိုင်ကာ နေကြ၏။ မားဂရက်သည် ယင်းကဲ့သို့ အခွင့်ရသဖြင့် ဝိုလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ဂျရတ်က မားဂရက်၏ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးသည်။

အခန်း-၁၃

မားဂရက်သည် သားတစ် ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို လိုဦးလျှင်၊ ပြတင်းပေါက်
ဆီသို့ပြေး၍ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတို့အား ပစ်ပေးလိုက်၏။ မျက်လုံးတို့လည်း မြည်ဟိန်း
သောအသံနှင့် ထိုသားတစ်ကို ခုန်၍လှကြ၏။ ထိုနောက်၊ ဆွဲလှသံ ဟပ်ဝါးသံတို့
သည် ဆူညံသွားကြ၏။ ထိုအခိုက် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်သည် အိမ်အနီးသို့
ထပ်၍ ဟောင်လိုက်ရာ၊ ထိုဟောင်သံသည် အိမ်တွင်းသို့ စူးဝင်သွား၏။ သုံးယောက်
စလုံးသည် ကျုံ့သွားမတတ် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ကျားသစ်လည်း သူ့အစာကို ဝိုင်းလှမည်စိုးသဖြင့်၊ တောအုပ်ထဲသို့
တိတ်တဆိတ် ဝင်ပြေး၏။ မကြာခင် အမဲလိုက်သူတစ်စုသည် မြင်းများ၊ ခွေးများနှင့်
ပြတင်းအနီးသို့ ရောက်လာပြီလျှင်၊ ကျားသစ်နောက်သို့ ညာသံပေးကာ လိုက်ကြပြန်
၏။ ထိုအခါကျမှပင် မာတင်တို့ လူစုသည် အသက်ရှုချောင်သွားကြသည်။
ဇရာသစ်ကား အလွန်ပေါ့ပါးသော သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့်၊ အိမ်မှ ခရီးသုံးခိုင်းအတွင်းတွင်
သူ့ကို မိနိုင်မည်မဟုတ်။ သုံးယောက်စလုံးလည်း တစ်ယောက်၏ လက်ကိုတစ်
ယောက်ကိုင်ကာ နေကြ၏။ မားဂရက်သည် ယင်းကဲ့သို့ အခွင့်ရသဖြင့် ဝိုလိုက်
လေ၏။ ထိုအခါ ဂျရတ်က မားဂရက်၏ မျက်ရည်စများကို သုတ်ပေးသည်။

သုံးယောက်စလုံး စားပွဲခုံဆီသို့ သွားကြပြန်၏။ ဂျရတ်သည် မားဂရက်၏ ဇနကာဏ်ကို ချီးမွမ်းလိုသဖြင့် “ယခုလို အကျပ်ကြုံနေသည့် အခါမျိုးမှာ မိန်းမတို့၏ ဇနကာဏ်သည် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ စွမ်းအားထက် ပို၍ တန်ခိုးကြီးမားပါပေ၏” ဟု ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့။ သူတို့ ချစ်မေတ္တာရှိသူများ ဒုက္ခရောက်နေသည့် အခါမှာ မှသာ စွမ်းတတ်ကြပါသည်ရှင်” ဟု မားဂရက်က ပြန်ပြော၏။

ထိုညတွင် ဂျရတ်သည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ မားဂရက်နှင့် ကြာမြင်စွာ နေသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါမှာလည်း ဂျရတ်သည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ အားတတ်သည့်အပြင်၊ ရှင်ဘုရင်တမျှ စိတ်ပျော်ရွှင်၏။ အိမ်နှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သောအခါ ဂျရတ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်တွင် လူနှစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သူ့အား တားခီးထားမတတ် ဖြစ်၏။ ထိုသူတို့ကား သူ့မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သာတည်း။

ညဉ့်နက်လှပါပြီတကား။ သူတို့ အပြင်ဘက်သို့ အဘယ်ကြောင့် ထွက်နေကြပါသနည်း။ ဂျရတ်သည် ထိတ်လန့်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ သူသည် အသွားကို ရပ်တန့်၍ လူရိပ်နှစ်ခုကို သေချာစွာကြည့်၏။ ထိုလူရိပ်နှစ်ခုကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ဂျရတ်သည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့်မေးကြည့်၏။

“မေးစရာ လိုသေးသလား။ ငါ့သား။ ငါတို့ဘယ်အတွက်ကြောင့် သည်နေရာက စောင့်နေသည်ကို မင်းသိကောင်းသည်” ဟု ဖခင်က ပြန်ဖြေ၏။

“ဟဲ့ ဂျရတ်။” ဟု သူ့အမေက ခေါ်၏။ ထိုခေါ်သံသည် ကရုဏာသံနှင့် မောင်းမဲသံတို့ ရောထွေးနေသော အသံဖြစ်သည်။

ဂျရတ်လည်း တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ ရင်ခုန်နေ၏။

ဖခင်သည် သနားလာသဖြင့် ပြန်ပြောသည်မှာ။ “ငါ့သား။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနှင့်။ လောကမှာ နိမြန်းသောပါးပြင်၊ ပြာရှိသောမျက်လုံးတို့၏ အညှို့ကိုခံရသူများသည် များလှစွာ၏။ ငါ၏ သားတစ်ယောက်သာ အညှို့ခံရသူ မဟုတ်ပါ။”

“လှပသောကြောင့် မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ၏ သားမှာ စုန်းအတတ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်။ ကောင်မလေး၏ဖခင် ပီတာသည် မှော်အတတ်ကြောင့် ကျော်စောသူ မဟုတ်ပါလော” ဟု မိခင်ကဆို၏။

“ကိုင်း။ ငါ့သား ရဟန်းလောင်း သည်ကိုကြွခဲ့ပါ။ မိန်းမနှင့် မရောမနှော ရဘူးဆိုသည်မှာ မင်း၏ ကျင့်ဝတ်တစ်ပါးမဟုတ်ပါလား။ နောင်အခါ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ မသွားတော့ပါဟုသာ အဖေ့ကို ကတိပေးလိုက်။ အဖေ စိတ်ကျေလိုက်

ဇရာတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ည်း အပြစ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပြစ်ရုံနှင့် ငိုသားအပေါ်မှာ အဖေမခက်ထန်လိုပဲ ဟု လေ့ယက ချော၏။

“ကျွန်တော်၊ ကတိကို မပေးနိုင်ပါ။ အဖေ”

“ဘာ၊ မင်းကတိမပေးနိုင်ဘူးလား။ သူတော်ယောင်ကလေးရဲ့”

“သည်လိုလည်းမပြောပါနှင့်၊ အဖေ။ အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ရှင်းပြလိုပါ၏။ သို့ရာတွင် အဖေတို့ စိတ်ဆင်းရဲမည်ကို တွေးမိသောကြောင့် ကျွန်တော် ပြောမပြောပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ပြောပြမည့်သူရှိလျှင်၊ ထိုသူအား ကျွန်တော် အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝန်ထုပ်ကြီး တစ်ခု ကျသွားသကဲ့သို့ နေပါမည်။ အဖေ၊ ကျွန်တော် မားဂရက်ကို ချစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ရဟန်းလောင်းဟု မခေါ်ပါနှင့်တော့။ ကျွန်တော်သည် သာသနာ့ ဘောင်သို့ မဝင်လိုတော့ပါ။ ဝင်ရမည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်၏ အသက်မကြာခင် ဆုံးပါလိမ့်မည်”

“အေး၊ ကြည့်ဦးမည်။ ကိုင်း၊ လာခဲ့။ အဖေကို ပြန်လှန်၍ ငြင်းဆိုနေနှင့် အဖေကို မလေးမခန့်ပြုလျှင်၊ ဘာဖြစ်တတ်သည်ကို မင်းသိရလိမ့်မည်”

ဂျရတ်သည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။ သားအမိသုံးယောက် လည်း လေးလံသော စိတ်နှလုံးနှင့် အိမ်ခေါ်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ သွားကြ၏။ တစ်ခါတရံ မှသာ မိခင်၏ ပင့်သက်ရှုသံ တစ်ရက်၊ နှစ်ချက်ကို ကြားရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ တာဂျောင်မြို့ရှိ အိမ်ငယ်သည် စိတ်မချမ်းသာတော့ပြီ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျရတ်အား မိသားတစ်စု၏ ရှေ့သို့ခေါ်၍ ညည်းတွားကြ၏။ အချို့ကလေး၊ ကိတ်နှင့် ငပုကွကိုင်းမှတစ်ပါး ကျန်တစ်အိမ်သားလုံးသည် ဂျရတ်ကို စိတ်ဆိုးကြသည်။ ငပုကွသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကိတ်ပြောဆိုသလိုသာ လိုက်၍ ပြောဆိုသည်။ ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်ပြန်ကား ဖခင်ထက်ပင် ပို၍စိတ်ဆိုးကြသည်။

ဂျရတ်သည် သူ၌ ဤမျှရန်သူပေါ့မှန်း သိလာသဖြင့်၊ စိတ်အပျက်ကြီး မျက်၍ နှစ်မငယ် ကိတ်၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေရာသည်။ ကိတ်၏ မျက်လုံးတို့မှာလည်း မနေ့ကပင် တစ်အိမ်သားလုံး၏ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့၍ ယနေ့ စိတ်အဆိုးခံနေရသော ဂျရတ်ကို ပြန်ကြည့်ကာ မျက်ရည်ပြည့်အိုင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကိတ်သည် ဂျရတ်အား မကြည့်ဘဲ ပြောသည်မှာ။

“အစ်ကိုချစ်ဂျရတ်၊ သည်အချစ်ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကြိုးစား ၏။ ကျွန်မလည်း ကူ၍ ဆုတောင်းပေးပါမည်”

“ဘာ၊ နင်လည်း ငါ့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်လား” ဟု ဂျရတ်သည် ဝမ်းနည်း

စကားပြော၏။ ထို့နောက်၊ ထိုင်ရာမှထ၍ ဆယ်ပင်ဗာဂျင်ရွာသို့ သွားလေ၏။
 လူချင်း မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ရှိမြဲရှိ၍ စိတ်ထားချင်း ရည်ရွယ်ချက်ချင်း
 မတူသောကြောင့်သာ မသင့်မတင့် ဖြစ်ရသောကိစ္စတွင်၊ ပထမသော် မည်သည်
 ဘက်ကိုမျှ အပြစ်မတင်အပ်။ နှစ်ဖက်စလုံးပင် အပြစ်ကင်းကြသည်ချည်းတည်း။
 ထိုအခါ နှစ်ဖက်စလုံး၏ အဆိုး၊ အကောင်းကိုမြင်သူ၊ သမစိတ္တမျှတတတ်သူ၊
 သီလ၊ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် လာရောက် ဖျန်ဖြေသင့်လှ၏။
 ထိုကဲ့သို့သော သူမျိုး၏လာခြင်းသည် ကောင်းကင်မှကျလာသော ဆုလာဘ်ကြီး
 တည်း။ ထိုကဲ့သို့သော သူမျိုးမရောက်လာပါက၊ ကာလကြာမြင့်လာလေလေ ပို၍
 မသင့်တော်လေလေ ဖြစ်တတ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ လူတို့၏ သဘော
 သည် အကောင်းထက် အဆိုးကို ပို၍ပြုလွယ်တတ်သည်။ ဤသဘောမျိုးကို
 တစ်ဖက်ကမထားလျှင် အခြားတစ်ဖက်က ထားတတ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ နှစ်ဖက်
 စလုံးပင် မှားယွင်းလာတတ်ကြသည်။

ဂျရတ်နှင့် မိသားတစုအရေးတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်စိတ်ထားပုံ
 သည် မတူ။ ဇလီယ၊ ကော်နဲလစ်၊ ဆင်ဖြန်တို့သည် သူတို့လိုရာ တစ်ဖက်ကိုသာ
 ကြည့်သူများ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဂျရတ်ကို စိတ်ဆိုးကြသည်။ ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်ဖြန်ကမူ
 ဇလီယထက်ပင် ပို၍စိတ်ဆိုးကြသေးသည်။ အကြားအမြင်များ၍၊ သိမ်မွေ့သော
 စိတ်ထားရှိသော ဂျရတ်ကမူ၊ သူ့ဖက်၊ ကိုယ်ဖက်၊ ၂ ဖက်စလုံးကို ကြည့်သူ
 ဖြစ်သဖြင့်၊ မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဆိုးနိုင်။ ဘယ်ဖက်သို့ လိုက်ရမည်ကိုလည်း
 မချိန်ဆနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ရရာသည်။ ထို့ပြင် ဂျရတ်မှာ
 ကူညီဖော် ကူညီဖက်လည်းမရှိ။ မရှိသဖြင့် သူပြောပြလိုသမျှကို မည်သူ့အား
 ပြောမပြနိုင်။ မားဂရက်ကလည်း စိတ်ထက်မြက်သူဖြစ်၏။ သူ၏ဒုက္ခကို မားဂရက်
 အား ပြောမပြပဲ။ မားဂရက်မှာ သူ့တစ်ကိုယ် ချမ်းသာမည့်အရေးကို လက်လွှတ်၍
 သူ့မေတ္တာကို ရှုပ်သိမ်းပြီးလျှင်၊ ဂျရတ်၏ မိဘဖက်သို့ လိုက်သွားမည့် သတ္တိရှိသည်။

ဗင်ဒိုက်ကိုလည်း အခြားအခြားသော ကိစ္စမျိုး၌ အားကိုးနိုင်ပါ၏။ ဤ
 ကိစ္စ၌ကား အသိမပေးပဲ။ ဗင်ဒိုက်၏ အကြောင်းကို ဂျရတ်ကောင်းကောင်းသိသည်။
 ဗင်ဒိုက် နုပျိုစဉ်၊ ဗင်ဒိုက်အား ထိမ်းမြားလိုသဖြင့်၊ စပ်ဟပ်သူ အများအပြားရှိကြ
 ၏။ သို့ရာတွင် မယားအိမ်ရှင်၊ သားတို့၏ မိခင်အဖြစ်နှင့် လိုက်စားနိုင်ရန် ခဲယဉ်းမည်
 ပန်းချီပညာကို ဝေ့ဟာလိုသောကြောင့်၊ စပ်ဟပ်လာသူ အားလုံးကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။
 ယခုထက်တိုင်အောင်၊ ဗင်ဒိုက်သည် အပျိုကြီးဘဝနှင့် ပျော်၍ပန်းချီပညာကို
 လိုက်စားနေသေးသည်။ ဗင်ဒိုက် မနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော ဗင်ဒိုက် စွန့်ပစ်ခဲ့သော

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ခန့်မှ ကြိုက်မှု၊ အိမ်ရာထောင်မှုကို လိုလားသောကြောင့်၊ ဗင်အိုက်ကာ ဗိမ္ပဝေသေ
ကျောင်းထိုင်ရာထူးကို မယူလိုဟု ဂျရတ်သည် ဗင်အိုက်အား ပြောပုံမည်လော။

ဤရက်အတောအတွင်းဝယ် ဂျရတ်သည် မိဘတို့၏ အလိုလို လိုက်
လျော့တော့မည်လိုလို ဖြစ်လာ၏။ သူ့ခင် ကက်သရင်သည် သဘောနှလုံးကောင်း
ဖီသော်လည်း ပညာနည်းပါးသူ ဖြစ်သဖြင့်၊ အေးဆေးစွာ ခရီးရောက်အောင်
ပြုရမည်အမှုကို အေးဆေးစွာ မပြုတတ်။ မိမိ၏ အလိုလွယ်လွယ်နှင့် ပြည့်စုံ
အောင်လည်း ပရိယာယ်မသုံးတတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျရတ်စိတ်ဆိုးအောင်သာ
ဆွပေးတတ်သည်။ စိတ်ဆိုးအောင် ဆွပေးလေလေ၊ ဂျရတ်ကလည်း ခေါင်းမာ
လာလေလေ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ဒေါသ၏သဘောသည် ဗွဲသတ္တိကို
အားပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကက်သရင်သည် ဂျရတ်ဖက်ကကူ၍
ပြောတတ်သည်။ သာဓကတစ်ခုပြအံ့။ တစ်နေ့သ၌ အိမ်တွင် မိသားတစ်စု အစု
အညီရှိ၏။ ထိုအခါ ကော်နဲလစ်က၊ “ကျွန်တော်တို့၏ ဂျရတ်က မားဂရက်
ကိုလက်ထပ်မည်ဟု ကြံသည်လား။ သည်လိုဆိုလျှင်၊ အငတ်နှင့် အမွတ်ကို
အိမ်ထောင်ဖက်ပေးသည်နှင့် တူပေလိမ့်မည်” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ကက်သရင်သည် “မင်းလက်ထပ်လျှင်လည်း ဘာထူးဦးမည်
နည်း။ ဂျရတ်သည် ပန်းချီရေးတတ်သည်။ စာရေးတတ်သည်။ မင်းမှာ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးဖို့ ဘာလုပ်တတ်သလဲ။ မင်း ငပျင်းသာဖြစ်သည်။
မင်းသည် မင်းအဖေ၏ ဖိနပ်ကိုသာ အားပွဲခံရန်မျှော်နေသူ ဖြစ်သည်။ ငါ့သားလေး
ဂျရတ်ကို လက်ထပ်မပေးစေချင်သည့် မင်းတို့၏ စိတ်ထားကို ငါသိပြီ။ ဂျရတ်
ငါတို့ထံ လာရောက်တောင်းရမ်းမည်ကို မင်းတို့စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်လား။
ဂျရတ်လာရောက် တောင်းရမ်းသောကြောင့် ငါတို့က ပေးလိုက်စေဦး။ ထိုပေးလိုက်
သော ပစ္စည်းသည် မင်းတို့၏ ပစ္စည်းလော။ မင်းတို့ ဘာမျှမရှာဖွေသောကြောင့်၊
မင်းတို့၏ပစ္စည်းဟု ဘယ်နည်းနှင့်ခေါ်နိုင်မည်လဲ” ဟုပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ ဂျရတ်သည် မသိမသာ ပြုံး၍ အားတက်လာတတ်သည်။
ဆင်မြန်နှင့် ကော်နဲလစ်လည်း ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ကြရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ခြောက်လလွန်ပြောက်သွား၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒုက္ခကြံ့
လာသည်။ ဇလီယသည် မိသားတစ်စု၏ ရှေ့တွင်ဂျရတ်ကို မားဂရက်နှင့် မပေး
စားနိုင်ကြောင်း၊ မားဂရက်နှင့် ပေးစားမည့်အစား၊ နောင်အိမ်၌ ချုပ်ထားရန်
ပြုသူကြီးကို တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။ ဂျရတ်လည်း ဒေါသထွက်လာ၏။
သူ၏ မျက်နှာလည်း ဖြူယော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်သည် စိတ်ကိုချုပ်တည်း

ထား၏။ သူ့အဖေက ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ “မင်းသဘောကျသည် ဖြစ်စေ၊ မကျသည်ဖြစ်စေ၊ သည်နှစ်မကုန်ခင် မင်း သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရမည်။”

“ဪ၊ သည်လိုလား။ နားထောင်ကြပါ။ ကျွန်တော် ပြောပြပါတော့မည်။ ဘုရားပေးသောအပြစ်ကို ခံရစေဦး၊ မားဂရက် အသက်နှင့်တကွ ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ကျွန်တော် သာသနာ့ဘောင်သို့ မဝင်။ ယခု အဖေသည် ကျွန်တော့်အား မိဘတို့၏ ဝတ္တရား၊ မိဘတို့၏ မေတ္တာအားနှင့်မဆုံးမဘဲ၊ အကြမ်းဆုံးမတော့မည် ဖြစ်သည်။ ကောင်းပြီ၊ အကြမ်းဆုံးမပါတော့။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကို အကြမ်း နည်းနှင့် ဆုံးမ၍ မရနိုင်ပါ။ ပြိညူကြီးရောက်လာသည့်နေ့မှာ ကျွန်တော် တာရှောင်ပြီ က ထွက်ခွာသွားမည်။ ဟော်လန်နိုင်ငံကပင် ကျွန်တော် ထွက်သွားမည်။ အဖေ၏ အိမ်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း စွန့်တော့မည်။ ယခု ကျွန်တော်သိပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်၌ထားသည်မှာ အဖေတို့ အမေတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်သောကြောင့် မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်အီက ရစရာရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် မနေလိုတော့ပြီ။”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဒေါသထွက်နေသော ဂျရတ်သည် အိမ်မှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ကလေးကို အဓမ္မနှိပ်ကွပ်သဖြင့်၊ ဒုက္ခတွေ့ပြီ” ဟု ကက်သရင် ဟစ်အော် ငိုကြွေးလေ၏။

ဂျရတ်၏ ပါးသည် ဖြူယော်နေ၏။ ရင်လည်းခုန်သည်။ အပြင်ဖက်တွင် ဂျရတ်သည် ဗင်ဒိုက်၏ အစေခံမ ရစ်ဟင်ကို ပက်ပင်းပါတွေ့၏။ ရစ်ဟင်ကလည်း ဂျရတ်ကို အရှာလာသည်။ ရစ်ဟင်သည် ဂျရတ်အား ဗင်ဒိုက်ကမှာကြောင်း ပြောပြ၏။ ဂျရတ် ဗင်ဒိုက်၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တရားသူကြီးပမာ ခန့်ညားစွာထိုင်နေသော ဗင်ဒိုက်ကို တွေ့သည်။ ဗင်ဒိုက်သည် မဆိုင်းမဲ့ဘဲ၊ “ယခုတလော ဂျရတ် အဘယ်ကြောင့် လာမလည်သနည်း”ဟု မေး၏။ ဂျရတ် ပြန်မဖြေနိုင်ခင် ဝေါ့၍ပြောလိုက်ပြန်သည်မှာ “လူကလေး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် သင်သည် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အစက ထင်မိခဲ့သည်။”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဂျရတ်ဘာကို ပြန်ပြောရမှန်း မသိ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

ရစ်ဟင်က သနားသဖြင့် ကြားဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်မှာ

“ဂျရတ်၊ ရှင်က ရည်းစားရှိကြောင်း သူ့အား မပြောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။”

“ဟဲ့ တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ သူ့ကိစ္စကို ငါတို့အား အဘယ်ကြောင့် ပြောပြရမည်လဲ။ သူ ငါတို့ကို မိတ်ဆွေရင်းဟု မှတ်သည်မဟုတ်။ သူငါတို့ကို ယုံကြည်အားထားသည် မဟုတ်”

“သည်လို မမိန့်ပါနှင့် မိခင်။ ကျွန်တော် မိုက်ဖားသည်ကို ဖွင့်၍ ပြောမပြဝံ့သောကြောင့်ပါ”

“အို၊ ချစ်သည်၊ ကြိုက်သည် ဆိုသော ကိစ္စကို မိုက်ဖားသော ကိစ္စဟု ဆိုရာသလာ”

“နေ့စဉ်လိုလိုပင် သည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အား ပြောနေကြပါသည် မိခင်”

“ကျွန်မ၏ သခင်မအား ပြောပြရန် မကြောက်ပါနှင့်။ ကျွန်မ၏ သခင်မသည် သစ္စာခိုင်မြဲသော ချစ်သူတို့ကို ကြင်နာတတ်ပါသည်” ဟု ရစ်ဟင်က ဝင်ထောက်ပြန်သည်။

“ရစ်ဟင်၊ ကျွန်တော် မပြောဝံ့ပါ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်မှာ...

“ကိုင်း၊ မင်းဘာကြားဖူးသလဲ”

“ပျိုရွယ်စဉ်၊ မိခင်သည် ပန်းချီပညာကို ပို၍နှစ်ခြိုက်လောကြောင်း၊ ချစ်မှုကို ငြင်းပယ်လိုက်သည် ဆိုသော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။”

“အေး၊ ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ယခု ဘာအကျိုးထူး ခံစားရသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ အသုံးမဝင်သော ဘဝနှင့်သာ နေရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူ၊ တန်းတူမိန်းမများမှာ သား၊ မြေးများနှင့် အလွန်တင့်တယ် နေကြပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မယားဘဝ သားတို့၏ မိခင်ဘဝ၌ ခံစားအပ်သော အကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ပယ်ခဲ့မိသဖြင့်၊ နောင်တရနေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ပျိုရွယ်စဉ် ချစ်လှစွာသော အစ်ကိုတို့ကို ငဲ့ညှာ၍၊ ထိုကျေးဇူးခံစားခွင့်တို့ကို ပယ်သည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုတို့ ကျွန်ုပ်ကို စွန့်သွားသည်မှာ ကြာပြီ။ တဖန် ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါသောကြောင့်လည်း၊ ပယ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ အကြောင်းမထူး။ ကျွန်ုပ်၏ လက်တုန်တုန်ချိချိ ဖြစ်နေခြင်းသာ အဖက်တင်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဉာဏ်ရှိပါသေး၏။ သို့ရာတွင် လက်တုန်တုန်ချိချိ ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမျှပစ္စည်းဆောင်နိုင်တော့ပြီ။ လူကလေး ဣရတ်၊ ကျွန်ုပ် သင့်အား သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်၏။ ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံဖူးသော ဆရာများနှင့် သင်မတူသော်လည်း၊ သင်သည် သဘောကောင်းသူ ချောမွေ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သင်၌ ပန်းချီဉာဏ်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နပျိုသောဘဝကို စွန့်ခဲ့မိသဖြင့် မှားမှန်းသိပြီးဖြစ်ရာ သင်၏ နပျိုသော ဘဝကို မစွန့်စေလိုပါ။ သင် မားဂရက်နှင့်

လက်ထပ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စုံစမ်းပြီး ဖြစ်သဖြင့်၊ မားဂရက် မိန်းမပီသကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ ရစ်ဟင်က အကုန်ပြောပြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သင့်ထံမှလည်း ကျွန်ုပ် သိလိုသေးသည်။”

ဂျရတ်သည် မားဂရက်၏ ဂုဏ်ကို ပြောပြရသောကြောင့်၎င်း၊ နားလည်သူ ကြင်နာတတ်သူကိုလည်း ပြောပြရသောကြောင့်၎င်း၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်။

အတိုက်အခံ ပြုရသော ကိစ္စမျိုးတွင်၊ ယောက်ျားကသာ လက်ဦးသင့် သည်ဟု ဗင်ဒိုက်နှင့် ရစ်ဟင်တို့ အယူရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်၏ တာဝန်မှာ မဆိုင်းမဝံ့၊ ယခုချက်ချင်း မားဂရက်ကို ထိမ်းမြား၍၊ ယူလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ယူပြီးသောအခါ၊ နှစ်ဖက်လူကြီးများသည် အလိုအလျောက် သင့်မြတ်လာကြလိမ့် မည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရစ်ဟင်။ သူ ဘယ်လောက်ပိန်သွားသလဲ။ သူတို့ ဂျရတ်ကို နှိပ်စက်ကြသည်။”

“အမှန်ဖြစ်သည် ဂျရတ်၊ ရှင် ပိန်နေသည်။ သည်ကဲ့သို့ အချိန်ကို ဖြန်းပစ်နေသဖြင့်၊ သနားစရာကောင်းလှသည်။ သခင်မကြီး ကျွန်မသူ့ကို လမ်းမှာ တွေ့စဉ်၊ ကျွန်မ ငိုချင်မတတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့ရုပ် တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီ။”

“အေး၊ အခြား သူများကမူ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေကြမည်။ မဟုတ် ဘူးလား ရစ်ဟင်။”

ဂျရတ်သည် အကြမ်းကိုင်မည့် ဖခင်ကို စိတ်ဆိုးနေရာ၊ ပုန်ကန်ရန်၊ အကြံပေးသော မိတ်ဆွေတို့၏ စကားကို လွယ်လွယ်နှင့်နာယူ၏။ သို့ရာတွင် သဘောမပေါက်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောသည်မှာ

“အကြမ်းကိုင်မည်ကို ကျွန်တော်မကြောက်၊ အဖေ စိတ်ဆိုးမည်ကိုသာ ကျွန်တော် ကြောက်ပါ၏။ ကျွန်တော်က အတင်းငြင်းပယ်သဖြင့်၊ အကျပ်ကြုံ လာသည့်အခါ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နှောင်မည် မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်အနှောင်ကို ကျွန်တော် ကြောက်တတ်လျှင်၊ ကျွန်တော်နက်ဖြန်ပင် မားဂရက်နှင့် လက်ထပ် လိုက်မည် ဖြစ်သည်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို အမွေဖြစ်လိုက်မည်ကိုသာ ကျွန်တော် ကြောက်ပါသည်။ အမွေဖြစ်လိုက်သော်၊ မားဂရက်သည် လင်ဆင်းရဲ၊ လင်မဲ့ကိုသာ ရရှာတော့မည်။ ထို့ပြင် မိဘ၏ ကျိန်စာသင့်သဖြင့်၊ ကျွန်တော် လည်း လူမွေ့၊ လူတောင် ပေါက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ မိခင်ကြီး၊ တစ်ခါတရံ ကျွန်တော် ကြံစည်သည်မှာ ကျွန်တော်တတ်မြောက်သော ပညာမျိုးထွန်းကားရာ ဒေသသို့ ခေါ်သွားမည်ဟု ကြံစည်ပါသည်။ တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည်

ကြာမြင့်သောအခါ၊ ကျွန်တော်၏ မိဘသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးပြောများမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အိတ်ထဲမှာ ငွေအပြည့်ထည့်ယူလာ၍ “အဖေတို့အဖေတို့၊ ကျွန်တော်တို့သည် အဖေတို့ အမေတို့ထံက ငွေကြေးလိုသောကြောင့် ပြန်လာကြသည်မဟုတ်ပါ။ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်ခင်သလို၊ အချစ်အခင်ခံချင်သောကြောင့်သာ ပြန်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဖေတို့အမေတို့ကို အမြဲချစ်ခင်ကြပါသည်” ဟု ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မိခင်သည်အရာများသည် အတွေ့အကြုံနည်းသေးသော လူပျိုပေါက်တို့၏ စိတ်ကူးပျောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ကို ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်”

ဗင်ဒိုက်၏ မျက်လုံးတို့သည် တောက်ပလာ၏။ ဗင်ဒိုက်က ပြန်ပြောသည်မှာ။

“လူကလေး။ သည်အရာများသည် စိတ်ကူးမဟုတ်၊ စဉ်းစဉ်း စားမားပြောသောစကားများပင်ဖြစ်သည်။ လူကလေးမှာ ကြံစည်သလောက် ပေါက်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သော ခွဲသတ္တိသာ လိုသည်။ ယခုအခါ ဥစ္စာမြောက်မြားစွာ ရအောင်၊ လူကလေးတတ်မြောက်သော ပညာနှင့် ရှာဖွေနိုင်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ရှိသည်။ လူကလေး၏ ဇာတိဌာနမှာ ပန်းချီပညာသည် ဆွံ့အသည်။ ထိုနိုင်ငံမှာမှ ပန်းချီပညာသည် ဖွံ့ဖြိုးသည်။ ထိုနိုင်ငံမှာလောက် မည်သည့်နိုင်ငံမှာမှ ပန်းချီပညာ မဖွံ့ဖြိုးခဲ့”

“အို၊ အီတလီနိုင်ငံ မဟုတ်ပါလား” ဟု ဂျရာတ်မေး၏။

“ဟုတ်ပေ၏။ အီတလီနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် မင်းညီ မင်းသားများကို မြှောက်စားသလို၊ ပန်းချီဆရာများကိုလည်း မြှောက်စားကြသည်။ လက်ရေးကောင်းသူများကိုပင် ကျမ်းတစ်စောင်လျှင် ကရောင်းဒဂါးသုံးရာ ပေးသည်။ လူကလေး မကြားလိုက်သလော။ ပုတ်ရဟန်းကြီးသည် လက်ရေးကောင်းသူများအား အီတလီသို့လာရောက်ရန်၊ အနိုင် နိုင်သည့် စာရေး၍ ခေါ်နေသည်။ လူကလေး ယခုအခါ တူရကီ အရိုင်းအစိုင်းတို့သည် ဂရိတ်ပညာရှိများကို ကွန်စတန်တင်မြို့တော်မှ နှင်ထုတ်သဖြင့်၊ အနှင်ထုတ်ခံရသော ထိုဂရိတ်ပညာရှိတို့သည် စာပေအမြောက်အမြားကို ယူဆောင်ကာ၊ အီတလီနိုင်ငံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုသူတို့ ယူဆောင်လာသော ကျမ်းများမှတစ်ဆင့် ကူးယူစရာ ထောင်သောင်းမက များပြားသည်။”

“သည်အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့နေ့မှာ ပညာအရပ်ရပ်၏ ဘုရင်မကြီးသဖွယ် တူလှသော အီတလီနိုင်ငံကြီးသို့ အလည်

အပတ် သွားမည်ဟု ကျွန်တော်ကြံစည်ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ရောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ပါသည်။ ဒို့ မိခင်၊ ခရီးဝေးလွန်းလှသောကြောင့်သာ မရောက်ဖြစ်သေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြပါသည်။”

“လူကလေး၊ သွားမည်ဟုသာ အားခဲထား။ မိခင်နည်းလမ်း ရှာပေးမည်။ မိခင်သည် လူကလေးအား ရွှေဒဂါးဆယ်ပြားမစလိုက်မည်။ ဤရွှေဒဂါးများသည် လူကလေးအား ရောမပြုတော်သို့အရောက် ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်။ ချစ်သူဖြစ်သည့်အားလျော်ညီစွာ မားဂရက်လိုက်လိုက် သူ့ကိုပါခေါ်ဆောင်သွားနိုင်လိမ့်မည်။”

သုံးယောက်စလုံး ဤကိစ္စကို သန်းခေါင်တိုင်အောင် ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုနေ့ကစ၍ ဂျရတ်သည် အားတက်လာ၏။ ဒီမိခင်တွင် သူ့အားမာန်မဲ ကဲ့ရဲ့သော စကားများကို ကွယ်ကာတတ်သည့် အကွယ်အကာ ဆေးတစ်မျိုးကို ဆောင်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

ခရီးစရိတ်အတွက်ငွေပေးသည့်အပြင်၊ ဗင်ဒိုက်သည် ငွေလောက်ပင် အဖိုးတန်သော အမှာစကားတစ်ရပ်ကို ပေးသေးသည်။ ဗင်ဒိုက်က မှာသည်မှာ၊ “လူကလေးအား မိခင်သည် လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားတစ်ခွန်းပြောမည်။ ထိုစကားကို ပြောခဲ့သောသူသည် ကွယ်လွန်ပြီ သူမှာလည်း ထိုစကားကို သိသူ တပည့်များ မရှိ။ ဒီတလီပြည်သား ပန်းချီဆရာများပင် မသိကြသေး။ လူကလေး မိခင်၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ဇင်၏ ပန်းချီကားများကို သေချာစွာ ကြည့်စမ်းပါလား။ ကာလကြာမြင့်လျှင် ဘယ်ဆေးရောင်မဆို မိန်းသွားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဇင်၏ ကားများမှာ ဆေးရောင် မိန်းသည်မရှိ။ ရေးဆွဲပြီးခါစကဲ့သို့ပင် သစ်လွင်တောက်ပနေသည်ချည်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ဇင်သည် မည်သည့်အမှုကိုပြုပြု အဆောတလျှင်ပြုလေ့မရှိ။ မဆင်ခြင်ဘဲလည်း ပြုလေ့မရှိ။ ဆေးကြိတ်သည်အခါ၊ တပည့်တို့အား လွှဲအပ်လေ့မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ ကြိတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မဖော်စပ်လျှင်လည်း ဆေးဖော်သူ၏အနားမှာ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ ပန်းချီမရေးခင် ကပ်ပြားများကိုလည်း တစ်နှစ်ကြိုတင်၍ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စီရင်လေ့ရှိသည်။ များစွာသော ပန်းချီဆရာတို့သည် နှေးနှေးဆေးဆေး ရေးဆွဲ၍ ဥဒါန်းအတွင်ခံလိုသည်ထက် အဆောတလျှင်ရေးဆွဲ၍ ချက်ချင်းပင် အပေးခံလိုတတ်ကြသည်။ မလိမ္မာသော ပန်းချီဆရာမျိုးကား အဆောတလျှင် ရေးဆွဲလိုသော ပန်းချီဆရာများပင်တည်း။”

“လူကလေး၊ နားထောင်ဦး။ ဆီကိုအနည်းငယ်သာ အသုံးပြု။ ထိုပြင် ထိုဆီကိုလည်း ဘယ်သောအခါမျှ မီးနှင့် မချက်နှင့်၊ ချက်ပါက ထုတ်ပစ်အပ်သော

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

သစ်ချောသည် အရည်ပျော်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါ ဆီသည်မစင်မကြယ် ဖြစ်လာ
တတ်သည်။ ထိုမစင်ကြယ်သော ဆီသည် ဆေးရောင်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သည်။
ဆီကိုရေနှင့်ရော၍ ပုလင်းထဲသို့ထည့်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလျှင်၊ ရေသည်
နောက်ကျိ လာလိမ့်မည်။ ဤရေနောက်ကား သစ်ချောများ ဖြစ်သည်။ ဤရေနောက်
ကိုသွန်၍ ရေသစ်လောင်းထည့်၍။ ထိုရေကို တစ်ဖန်သွန်လိုက်သောအခါ ဆီသည်
စင်ကြယ်လာပြီဟု ထင်ရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုဆီသည် လုံးလုံးစင်ကြယ်
သေးသည် မဟုတ်။ “ရစ်ဟင်၊ ထိုအရာကို ယူခဲ့စမ်း”ဟု ရစ်ဟင်အား ခိုင်း၏။

ရစ်ဟင်သည် ဖန်စလောင်းနှင့် ကြပ်ကြပ်ပိတ်ထားသော ဖန်ပြွန်ငယ်
တစ်ချောင်းကို ယူလာသည်။ ဗင်ဒိုက်က ဆက်လက်ပြောသည်မှာ၊ “ပုလင်းထဲမှာ
ဆီကိုချေးကျွတ်အောင် ချွတ်ပြီးလျှင်၊ ဤပြွန်ချောင်းထဲသို့တစ်ဖန် ရေနှင့်ရော၍
ထည့်၍။ ထည့်ပြီးလျှင်၊ အကျပ်ပိတ်၍ တစ်နေ့လုံးနေလှမ်းထား။ ထိုအခါ ရေနောက်
ကိုလာသည်ကို မြင်ရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ချည်း ခဏခဏ မပြုနှင့်။
မြဲပါက နေရောင်ကြောင့် ဆီသည် အရောင်တင်ဆေးရည် ဖြစ်သွားတတ်သည်။
ရေနှင့်ရောထည့်ထားသော ဆီသည်ဖန်ရောင် မှန်ရောင်ကဲ့သို့ တော်သင့်ရုံ
တောက်ပလာလျှင်၊ ရေကိုသွန်ထုတ်၍ ပြွန်ချောင်းကိုလှုပ်ပိတ်။ ထိုအခါကျမှ
မူလဆေးခဲတို့ကို ကြိတ်၍၊ ဤဆီနှင့် သုတ်လိမ်းရေးဆွဲပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဆေးရောင်ခံပါလိမ့်မည်။ ပန်းချီဆရာကြီး ဟယူးဘတ်သည် ဆီ၌ ချေးမြန်မြန်
ကျွတ်အောင် သဲရေနှင့်သော်၎င်း၊ ဆားရေနှင့်သော်၎င်း ချွတ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင်
စင်က ပြောလေ့ရှိသည်မှာ၊ “ချေးချွတ်သောအခါ ရေနှင့်သာချွတ်ပါ။ ရေသာလျှင်
အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ အချိန်ကိုမနပြောဘဲ၊ ရေနှင့်သာ ချွတ်ပါ”တဲ။ ဇင်သည်
ဘယ်သောအခါမျှ အဆောတလျှင် ပြုလေ့မရှိ၊ ထို့ကြောင့်လည်း လူအပေါင်းသည်
စင်ကိုရတ်တရက် မမေ့နိုင်ကြပေ။”

ဗင်ဒိုက်သည် ဂျရတ်အား အခြားပေးစရာရှိသည်တို့ကို ပေးသေး၏။
ဂျရတ်လည်း ကောင်းကင်ဘုံမှကျလာသော ဆုလာဘ်ပမာခံယူရာသည်။ ဂျရတ်
သည် ငွေနှင့်တကွ ပညာကိုရပြီဖြစ်သဖြင့်၊ မားဂရက်ကိုလက်ထပ်ယူရန် သံစိစွာန်
ခုလိုက်၏။ လက်ထပ်ပြီးလျှင်၊ လင်မယားနှစ်ယောက် အီတလီသို့ ထွက်သွားကြ
မည်။ ယခုအခါ ဂျရတ်သည် မားဂရက်အား သူ၏အကြံကိုပြောပြ၍၊ တိတ်တဆိတ်
ထွက်ပြေးရန် တိုင်ပင်ဖို့သာလိုတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ဂျရတ်သည် ဆင်ဗင်ဗာဂျင်
ဇူသို့ ခါတိုင်းထက်စော၍ သွားသည်။ မားဂရက်အား ဗင်ဒိုက်၏အကြောင်းနှင့်
သူ၏အကြံကို ပြောပြီးလျှင်၊ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါရန် သွေးဆောင်သည်။

မားဂရက်သည် ဂျရတ်၏ စကားကိုကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊
ငြင်းပယ်၏။

“မလိုက်လိုဘူး၊ ဂျရတ်။ မောင်ကြီးသည် ကျွန်မအား မောင်ကြီးမိဘ
များအကြောင်း တစ်ခါမျှ မပြောသေးဘူး။ ယခုလက်ထပ် ရမည်ဟုဆိုလျှင်...”
မားဂရက်သည် စကားစကိုဖြတ်လိုက်၏။ နောက်မှဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ
“ဂျရတ်၊ မောင်ကြီးဖခင်က ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ဗိုင်စကင်အား
သည်ကဲ့သို့ သူပြောဖူးသည်။ ဗိုင်စကင်က သည်စကားကို ကျွန်မအား ပြန်ပြောသည်။
သို့ရာတွင် မောင်ကြီးဖခင်က မောင်ကြီးအား သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်စေလိုသမျှ
ကလေးပတ်လုံး၊ မောင်ကြီးကို အလွန်တရာချစ်ပါသော်လည်း လက်မထပ်နိုင်ပါ”

ဂျရတ်သည် မားဂရက်၏ ငွဲကိုဖြတ်၏။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်၊ အချည်း
အနီးသာ ဖြစ်ရသည်။ ဂျရတ်လည်း မရမနေ သွေးဆောင်ပြန်၏။ မားဂရက်မှာ
မျက်ရည်သာကျ၏။ ငွဲကိုကား လျော့မပေးချေ။ ထိုအခါ ဂျရတ် စိတ်ဆိုး၍
ညှဉ်းဆဲချင်သော စိတ်ပေါက်လာ၏။

“ကောင်းပြီ၊ နမလည်း သူတို့ ဘက်သားပင် ဖြစ်သည်။ နမကလည်း
မောင်ကြီးကို သာသနာ့ဘောင်သို့သာ ဝင်စေချင်သည်။ ဝင်စေချင်သောကြောင့်သာ
နမငြင်းဆန်သည်။ မောင်ကြီး၏ ချစ်သူကလည်း မောင်ကြီးကို အပြောင်အပျက်
သလောက်နှင့်သာ ချစ်သည်”

ဤကဲ့သို့ စိတ်နာစကားကို ဒေါသနှင့် ပြောပြီးလျှင်၊ ဂျရတ် အိမ်သို့ပြန်
လေ၏။ မားဂရက်သည်လည်း ငိုယိုလျက်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားက စိတ်ထင်ရာ အမှားပြုလျှင်၊ ချစ်ရိုးမှန်သူ မိန်းကလေး၏
စိတ်သဘောသည် ပြောင်းလာတတ်သည်။ ပြောင်းပုံမှာ၊ ယောက်ျားအပေါ်၌
ကြင်နာစိတ်ပေါက်လာခြင်းပင်တည်း။ ယင်းသို့ ပေါက်လာခြင်းသည် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်
ပင်ဟု အချို့ယောက်ျားတို့ အယူရှိကြသည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့၏ အယူများမျှသာ
ဖြစ်သည်။ အယူမြန်လွန်းစွာ၊ မိန်းကလေးကမူ၊ သူ မည်မျှ စိတ်ဆင်းရဲမည်နည်း။
သူ မည်မျှ စိတ်ညစ်ညူးမည်နည်း။ “သူ ဤမျှရိုင်းရိုင်းစွာ အမှားမှား အယွင်းယွင်း
ပြုသည်မှာ သနားဖွယ်သာတကား” ဟုသာ ပြောဆိုတတ်သည်။

မားဂရက်၏ စိတ်ဝယ်၊ ယင်းကဲ့သို့သော မိန်းမ ကရုဏာမျိုး အပြည့်ရှိ၏။
ယင်းသို့ ကရုဏာဖြစ်နေစဉ်ပင်၊ မားဂရက်သည် အံ့ဩသွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော်၊ တစ်နာရီခွဲမျှ မကြာခင် ဂျရတ်သည် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်နေသော
အရုပ်ကားတခုကိုကိုင်ကာ၊ မားဂရက်ဆီသို့ ပြေးလာ၏။ ရောက်သောအခါ

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဝမ်းလည်းနည်း စိတ်လည်းဆိုး မောလည်းမောဟိုက်နေသည်။

“မားဂရက်၊ သည်မှာ ကြည့်စမ်း။ သူတို့ မည်မျှသိုးသွမ်းသနည်း။ သူတို့ မောင်ကြီးကို မည်မျှမှန်းထားသနည်း။ နမ၏ ရုပ်ပုံကို သူတို့အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်အောင် ခုတ်ဖြတ်ထားကြသည်။”

“မားဂရက်လည်း ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂျရတ် ပြောသည့်အတိုင်း၊ ဟုတ်မှန်ကြောင်း မြင်သည်။ ဝန်တိုသောစိတ်နှင့် ရုပ်ပုံကို ငါးစိတ်ငါးမွှာဖြစ်အောင် ခုတ်ဖြတ်ထားကြသည်။ မားဂရက်သည် သဘောကြီးသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရေခဲတုံး မဟုတ်။ ဒေါသရောင်သည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာ၌ ပေါ်ထင်လာ၏။ “ဘယ်သူ ခုတ်ဖြတ်ပါသနည်း။”

“မောင်ကြီး မသိ၊ ခုတ်ဖြတ်သူကိုလည်း မောင်ကြီး မမေးလို။ မေး၍ သိခဲ့သော်၊ ထိုသူအား မောင်ကြီးသည် သေသည်အထိ မှန်းထားမိလိမ့်မည်။ အို မားဂရက်၊ သူတို့သည် လူဆိုး ခါးပြပမာ၊ ညစ်ညမ်းသူများ ဖြစ်သည်။ ခြောက်လတိုင် တိုင်၊ မောင်ကြီးကြီးပမ်းခဲ့သမျှသည် ယခု ပျက်စီးလေပြီ။ ပင်ပန်းကျိုး ဘာမျှ မနပ်တော့ပြီ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့သည် နမ၏ မျက်နှာနေရာကို ခုတ်ဖြတ်ထားသည်။ အို ကရုဏာကင်းသော မြွေပွေးနှင့်ပင် တူလှပါတကား။”

မားဂရက်လည်း အလိုလို မောဟိုက်လာလျက်၊ “ဂျရတ် မောင်ကြီး စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနှင့်။ နမကြောင့်သာ သူတို့ မောင်ကြီးကို ရက်စက်ဟန် တူသည်။ နမ၏ပုံကို ယခု မောင်ကြီးထံမှ လုယူဖျက်ဆီးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ မစိုးရိမ်နှင့်၊ ဂျရတ်။ မောင်ကြီး ဟောသည်မျက်နှာကို ရစိမ်းမည်” ဟုပြောလိုက်၏။

“အိုး မားဂရက်”

“ရပါစိမ်းမည်။ မောင်ကြီးကို သူတို့ ဤမျှ ရက်စက်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး နမ မောင်ကြီးကို ပို၍ ကြင်နာပါမည်။ နမ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ကို သည်းခံပါ။ မောင်ကြီး လက်ထပ်လိုပါက၊ နမ မနက်ဖြန်ပင် မောင်ကြီး၏ ချစ်ပယောဖြစ်လိုပါ၏” ဟုဆို၏။

ဂျရတ်လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် မားဂရက်၏ လက်ကို နမ်းရှု၏။ ထို့နောက် ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် ပီတက၊ မာတင်တို့ကို ပြေး၍ခေါ်လေသည်။ လူကြီး နှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာ၍ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်ကို မင်္ဂလာသတို့သမီး သားအဖြစ် ထိမ်းမြားကြသတည်း။

အခန်း-၁၄

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆယ်နာရီ အချိန်တွင် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက် ရောက်နေကြသည်။ ဂျရုတ်သည် ရွှင်ပျော်နေ၍ မားဂရက်လည်း ရှက်စိန် ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းထဲတွင် ပီတာလည်း ရှိသည်။ မာတင်လည်း ရှိသည်။ အခြား မိတ်ဆွေများကား မရှိကြ။ တိတ်တဆိတ် မင်္ဂလာဆောင်သည် မည်အောင် စီမံနိုင်သမျှ စီမံထားခြင်းပင်တည်း။ မားဂရက်သည် ဂျရုတ်နှင့် အတူ အီတလီသို့ မလိုက်လို။ မလိုက်လိုကြောင်းကိုလည်း ပြောဆိုပြီး ပြီ။ မားဂရက်သည်ဖခင်ကို ပစ်မထားခဲ့နိုင်။ ဖခင်သည် ပညာကြီး၍ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် တာဂျောင်မြို့ရှိ အလိုမတူသူတို့ စိတ်ပြေသည်တိုင်အောင်၊ ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်သည် ဖလန်ဒါနယ်သို့ သွားရောက်နေထိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို ကြာရှည်ဆွဲမထားဘဲ၊ တရား ပလ္လင်ရှောယ် မတ်တပ်ရပ်လျက်၊ သတို့သား သတို့သမီးတို့ကို ခေါ်သည်။ ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်လည်း လက်တွဲ၍ သွားကြ၏။ ဟော်လန်နိုင်ငံတွင် အပျော်ဆုံးသော ခုံတွဲပင်တည်း။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် စာကို မဖတ်သေးခင်ပင်၊ စူးရှသော အသံတစ်ခုသည် "ဆိုင်းတော်မူပါဦး" ဟု ပြည်လာ၏။ ထိုနောက် တာဂျောင်မြို့က ရဲသားများသည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဂျရုတ်ကို ဖမ်းကြလေ၏။ မာတင်၏ ဓားရှည်သည် ချက်ချင်း ဝင်းဝင်းတောက်ထွက်လာ၏။

"ဟဲ့ သည်းခံ။ ဘုရားကျောင်းပြေထဲမှာ ဓားနှင့် ရန်မှုရသလား။ သင်တို့ လည်း အဘယ်ကြောင့် ဤမင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို နှောင့်ယှက်ကြသနည်း။ သင်တို့ သည် ဘုရားသခင်ကို မရှိမသေ ပြုရာသလော" ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဆို၏။

မြို့သူကြီး၏ ကျေးကျွန်များက ပြန်ပြောကြသည်မှာ၊ တပည့်တော်တို့သည် ဘုရားသခင်အား မရှိမသေ ပြုသည်မဟုတ်ပါ။ ဤယောက်ျားပျိုသည် သူ့ဖခင်၏ အခွင့်ကို မရဘဲ၊ လက်ထပ်မည်ပြုသည်။ သူ့ဖခင်က မြို့သူကြီးအား ဥပဒေအတိုင်း ဆုံးမပေးရန် တိုင်ကြားထားပါသည်။ ဟုတ် မဟုတ်ကို သူ့ခြင်းပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့လား၊ လူကလေး”

ဣရတ်၏ ဦးခေါင်းလည်း ဝိုက်စိုက်ကျသွား၏။

“တပည့်တော်တို့သည် သူ့ကို မြို့သူကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ရော်တာဒမ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရပါမည်”

မားဂရက်သည် ယုက္ခမရ ဖြစ်ရှာ၏။ မကြာခင်ကပင် ပျော်ရွှင်နေသော ဤလူငယ် နှစ်ဦးသည် ပွေ့ဖက်ကာ သနားစဖွယ် ဝိုကြွေးရာ၊ မြို့သူကြီး၏ ကျေးကျွန်များသည် မိမိတို့၏ အပြုအမူကို ရှက်သဖြင့်၊ နောက်ဆုတ်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ကြင်နာသော ရဲသားတစ်ယောက်သည် ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲမည့်ဟန်ဆောင်၍ မားဂရက် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တီးတိုးပြောသည်မှာ၊

“ရော်တာဒမ်မြို့ကို ခေါ်မသွားပါဘူး။ အလကားကွယ်ဝှက်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ငါတို့ တာဂျောင်မြို့က ထောင်သို့ခေါ်သွားမည်”

ရဲသားတို့သည် ဣရတ်ကို မြင်းပေါ်သို့တင်၍ ရော်တာဒမ်လမ်းတစ်လျှောက်အတိုင်း ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ လမ်းတွင် တစ်ဆယ်နှစ်ခါ ရပ်နားပြီးနောက်၊ ကွေ့ကာ၊ လိမ်ကာသွားပြန်ရင်း၊ တာဂျောင်မြို့သို့ ရောက်သွားကြသည်။ မြို့ပြင်၌ အဝတ်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားသော ရထားကြမ်းတစ်စီးကိုတွေ့၍ ထိုရထားတွဲသို့ ဣရတ်ကို သွင်းလိုက်ကြ၏။ ညနေငါးနာရီအချိန်တွင် ထောင်သို့ ရောက်ကြသည်။ ထောင်တွင်းတွင် ဣရတ်ကို လှေခါးအဆင့်ဆင့် တက်၍ ခေါ်ဆောင် သွားပြီးနောက်၊ အခန်းငယ်တစ်ခုထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြ၏။ အခန်းငယ်တွင် ပြတင်းပေါက်ဆို၍ တစ်ပေါက်တည်းသာ ရှိသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်သည် အလွန်ငယ်၍ သံတိုင်တစ်တိုင်ကို ကန့်လန့်တပ်ထားသည်။ အတွင်းပစ္စည်းမှာလည်း ဝက်သစ်ခုသား၊ သေတ္တာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါက အကျဉ်းခံရသည် ဆိုခြင်းသည် သေမင်းနိုင်ငံသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားသွားရသည်နှင့် တူသည်။ ယခုအခါမူ အလွန်သက်သာ ချောင်ချိသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကြောက်ဖွယ်ကောင်း လျှက်ပင်ရှိသေး၏။ ထိုအခါက အကျဉ်းခံရသည်ကို ဆိုလျှင်၊ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကို ခံစားရသည်။ အအေးမိ၍ ဖျားနာ ခတ်သည်။ အညှိုးပန်းခံရတတ်သည်။ အစာငတ်ခံရတတ်သည်။ အဆိပ်ကျွေး၍

အသတ် ခံရတတ်သည်။ အထီးတည်းနေရတတ်သည်။ ဂျရတ်သည် ရန်သူ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေပြီဟု တွေးတောနေ၏။

“ဪ ငါ့ကိုဖမ်းလာစဉ် ဟိုအာဏာသား၏ မျက်နှာထားသည် ကြမ်းကြုတ်လေစွ။ ဤနေရာကား ဖခင်၏အပျက်ထက် ဆိုးဝါးလေစွ။ ငါနေရောင် ခြည်ကိုမျှ မြင်ရပါတော့မည်လား” ဟု ဂျရတ်တွေးတော၍ နူးထောက်ကာ ဘုရားထံ၌ အသနားခံရာ၏။

ထို့နောက်၊ ဂျရတ်သည် ပြတင်းဆီသို့ ခုန်၍ သံတိုင်ကို တွယ်သည်။ တွယ်ထားရာ နံရံပေါ်တွင် နူးထောက်လျက် ဖြစ်နေသဖြင့် အပြင်ဘက်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည်။ ဂျရတ် အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေသည်မှာ တစ်မိနစ် သာကြာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုတစ်မိနစ်အတွင်းတွင် ဂျရတ် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်သည်။ အခြားသူ တို့ကား ထိုတစ်စုံတစ်ခုကို ဂရုပြုမိကြမည်မဟုတ်။ အချုပ်အနှောင် ခံနေရသူသာ လျှင် ဂရုပြုမိပေလိမ့်မည်။

ဂျရတ်မြင်ရသော တစ်စုံတစ်ခုကား မာတင်၏ ကျောကုန်းပင် ဖြစ်သည်။ မာတင်သည် ထောင်အနီးရှိ ချောင်းကမ်းနဖူးပေါ်၌ မလှုပ်မရှက် ငါးမျှားနေသည်။

တစ်ဖန် ဂျရတ်သည် ပြတင်းကို ခုန်တွယ်၍ လေချွန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မာတင်သည် ငါးမျှားလိုသည်ထက် တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်စားလိုကြောင်း အခိုင် လက္ခဏာ ပြသည်။ မာတင်သည် ချက်ချင်း လေချွန်ရာသီသို့ လှည့်ကြည့်ရာ ဂျရတ်ကို မြင်သည်။ လက်ယပ်ပြပြီးနောက်၊ ငါးမျှားတံနှင့် ကြိုးကိုသိမ်းကာ နေရာမှလျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဂျရတ်သည် သူ့အတွက် သူ့မိတ်ဆွေများ အကြံထုတ်နေကြောင်း ရိပ်မိသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ၌ကား မာတင်ကို ချက်ချင်းပြန် မသွားစေလို။ မာတင်ကို မြင်ရရုံနှင့်ပင်၊ ဂျရတ် စိတ်သက်သာရာရသည်။ ဂျရတ်သည် ကွယ်ပျောက်သွားသော မာတင်ကို ကြည့်သေး၏။ မမြင်နိုင်မှ၊ သံချေးတက်နေသော သံတိုင်ကို ဆွဲခါလေသည်။ ထိုအခိုက် ပြို့သူကြီး ဗင်ဆွီတင်သည် တံခါးကိုဖွင့်ကာ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာသည်။

ပြို့သူကြီးသည် သံတိုင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို လည်း ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။ ပြတင်းပေါက်သည် မြေပြင်မှ ပေတစ်ရာမြင့်သည်။ အကယ်၍ ဂျရတ် ထိုပြတင်းမှ မြေပြင်သို့ ခုန်ချလို သော်၊ ပြို့သူကြီး အဘယ်မှာ တားဆီးလိမ့်မည်နည်း။ ပြို့သူကြီးသည် ပေါင်မုန့်

ဂျရုတ်နှင့်ဟားဂရက်ဝတ္ထု

တစ်ချုပ်နှင့် ရေတစ်ခရားကို ယူလာ၍ ဘာမျှမပြောဘဲ၊ သေတ္တာပေါ်တွင်တင်၏။ ဂျရုတ်သည် မြို့သူကြီး၏ခေါင်းကို သံချောင်းနှင့် နှက်၍ လှေကားမှ ဆင်းပြေးလိုက် ချင်၏။ သို့ရာတွင် မြို့သူကြီးသည် ထိုအကြံကို ရိပ်မိသဖြင့်၊ ချောင်းဟန်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ လက်နက်စုံ ပါသော ရဲသားသုံးယောက်သည် တံခါးဝမှာ မတ်တတ်လာ ရပ်ကြသည်။

“ဟားဂရက်ကို စွန့်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပါတော့မည်ဟု သစ္စာမပေး မချင်း မင်းကိုငါမလွှတ်ဘူး” ဟုမြို့သူကြီးက စကားစဆို၏။

“ဘယ်သောအခါမျှ ဤသစ္စာကို မပေးဘူး။ ယခုချက်ချင်း သေလိုသည်”

“အေး၊ ငါသဘောကျသည်”

ဤသို့ ပြော၍မြို့သူကြီး ပြန်သွား၏။

မာတင်သည် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွား၏။ ရောက်သောအခါ အဆင်သင့်ပင် ဟားဂရက်ကို တွေ့သည်။ ဟားဂရက်မှာ ဖျော့တော့ ၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာသည်။ သို့ရာတွင် အားမလျော့၊ အကြံထုတ်လျက်နေ သည်။ မာတင်ရောက်လာခါနီးတွင် ဟားဂရက်မှာ မြို့သူကြီး စဉ်းလဲကြောင်း ဆက်ထန်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ ဂျရုတ်အတွက် အသနားခံသော စာတစ်စောင်ကို ရေးပြီးနှင့်လေပြီ။ ထိုစာကို မြို့စားကတော်ကြီး ချာရိုလွိုင်ထံသို့ ဆက်သရန်ဖြစ်သည်။

မာတင်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း ပြောသည်မှာ “စိတ်မပျက်နှင့် ဟားဂရက်၊ ငါသူ့ကို တွေ့ခဲ့ပြီ။ ထောင်ပြင်ကြီး၏ အထက်ထပ်မှာ သူ့ရောက်နေပြီ။ သည် ထောင်ကြီးအကြောင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သည်ထောင်ကြီး ပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖူးသော လူငယ်မှန်သမျှ ခြေမိုးဖျော်နှင့်သာ ပြန်ဆင်းလာရသည် ချည်းဖြစ်သည်”

ထို့နောက် မာတင်သည် ဂျရုတ်ကို ဖော်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ပြတင်းဝတွင် ဂျရုတ်၏ မျက်နှာကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြ၏။

“အို မာတင်၊ သူ့ဘယ်လို နေပါသနည်း”

“ဟားဂရက်၊ သူ့ဘယ်လိုနေမည်နည်း။ သူ့ဂျရုတ်လိုပင် ဖြစ်နေသည်”

“သူ အားနည်း၍ ဖျော့တော့နေသလား”

“နည်းနည်းဖျော့တော့နေသည်”

“သူညိုကယ်နေသလား။ ဓားရမည် သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသလား”

“သည်လို မဖြစ်ပါ။ သံဖြူအိုးကလေး တောက်ပြောင်နေသလို ဖြစ်သည်”

“မလှောင်ပါနှင့်၊ မာတင်။ သူ ဦးလေးကို မြင်လိုက်သောကြောင့်”

အားတက်သွားဟန် တူပါသည်။ သူ ကျွန်မတို့ကို အားကိုးနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုကြံမည်နည်း။ မာတင်၊ ဤစာကို ရော်တာဒမ်မြို့သို့ ယူသွားစမ်းပါ။

မာတင်လည်း စာကိုယူရန် လက်ဆန်တန်းလိုက်၏။

ပီတာသည် တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော၊ ကြံစည်နေ၏။ အခါတိုင်း၌ ပီတာသည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေတတ်သည်။ ယခုမျှ ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံကို နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် ပြောသည်မှာ၊

“မင်းမျိုးများကို နင်တို့ မယုံကြလေနှင့်။”

“သည်လိုဆိုလျှင်၊ မည်သူ့ကိုယုံရမည်နည်း။ အဖေ”

“ကိုယ်ဉာဏ်စွမ်းကိုသာ ယုံ”

“ကောင်းပါပြီ အဖေ။ ယခု အဖေသည် အဖေ၏ ဉာဏ်စွမ်းနှင့် ကျွန်မတို့ ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ပါသေး၏လား။”

“အဘယ်ကြောင့် မကယ်ဆယ်နိုင်ရမည်နည်း။ ဉာဏ်စွမ်းကို အလုံးချ တတ်လျှင်၊ ဘယ်သံတိုင် ခံနိုင်မည်နည်း။”

“မခံနိုင်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ၏။ အဖေ သို့ရာတွင် ဉာဏ်စွမ်းသည် သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်နိုင်ပါမည်လား။ ယခုအခါ သဘာဝတရားသည် ကျွန်မတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ပြုနေသည်။ ထောင်ကြီးမည်မျှ မြင့်သည်ကို စဉ်းစားပါ။ အဖေ။ ထောင်ကြီး၏ အထပ်ထပ်သို့ ရောက်နိုင်အောင် ရှည်လျားသော လှေကား၊ ဟော်လန်နိုင်ငံမှာ မရှိပါ။”

“ငါ လှေကားကို မလို၊ ကရောင်းဒေါင်းတစ်ပြားကိုသာ ငါလိုသည်။”

“ဒေါင်းရှိပါ၏။ ကိုပြားပင်ရှိပါ၏။ ဂျရတ်က သိမ်းဆည်းထားရန် ကျွန်မတံ မှာ အပ်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဒေါင်းများသည် ယခုအရေးတွင် ဘာစွမ်းဆောင် နိုင်မည်နည်း။ ဂျရတ်ကို လွှတ်ရန် မြို့သူကြီးကို တံစိုးပေး၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။”

“ဒေါင်းများက ဘာစွမ်းဆောင်နိုင်မည်နည်းဟု ဆိုသလား။ ငါ့ကို သာ တစ်ပြားပေး၊ သည်ညတွင်းချင်း ဂျရတ်ငါတို့နှင့်အတူ ထမင်းလာစားစိမ့်မည်။”

ထိုစကားကို ပီတာက ခန့်ညားစွာ ပြောလိုက်ရာ၊ မားဂရက် အားတက် လာ၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်သည် မာတင်၏ မျက်နှာကဲကို မြင်သောအခါ အားငယ်သွားပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မာတင်၏ မျက်နှာကဲသည် အဘိုးအို အေးအေးသာနေပါ။ ခင်ဗျာစကား ပြန်နိုင်ဘူးဟု ပြောပြသည်နှင့် တူသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် မားဂရက် သက်ပြင်းချ၍ ပြောပြန်သည်မှာ၊

“အဖေ၊ သည်အရေးမှာ ဉာဏ်စွမ်းနှင့် အသစ်ထွင်၍ ရမည်မထင်ပါ”

“ဘာကို အသစ်ထွင်ရမည်နည်း၊ သမီး။ အသစ်ထွင်သော်လည်း ထူးမည် မဟုတ်။ ယခုအခါ ဘာကိုမျှ အသစ်ထွင်စရာမလို။ ပြောဟောစရာ ဟူသမျှသည် ပြောဟောပြီးသားချည်းသာ ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးစီးစရာ ဟူသမျှလည်း ပြီးစီးပြီးသား ချည်းသာ ဖြစ်နေပြီ။ အခါတစ်ပါး ဖလော်ရင်မြို့သား သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ကို ဇရာဝတ်အချုပ် အနှောင်ခံနေရသော ထောင်ထက်မြင့်သည့် ထောင်ထဲတွင် ချုပ်နှောင် ထားဖူးသည်။ ထိုအခါ သူ၏ လက်ပါးစေတစ်ယောက်သည် စက်ယန္တရားနှင့် မဟုတ်ဘဲ ဟော မာတင့် လက်ထဲက လက်နက် ကရောင်းဒါး ငါးပြားထိုက်သော အရာဝတ္ထုတို့နှင့် သူ့သခင်ကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ခဲ့ဖူးသည်”

မာတင်သည် သူ၏လေးကိုကြည့်၏။ ထိုနောက် လေးကိုပင်၊ မေးမြန်း လိုသော လက္ခဏာနှင့်လှည့်ကာ လှည့်ကာ ကစားနေသည်။ လှည့်ကစားနေရင်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်၊ အခက်တွေ့နေသေးသည်။

ထို့နောက် ပီတာသည် သူရဲကောင်း၏ လက်ပါးစေသည် သူ့သခင် လွတ်မြောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ ကြံဖန်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ကြံစည်ပုံ မခဲယဉ်းကြောင်း ကြားသိသောအခါ၊ မခဲယဉ်းသည်ကို မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထားသော မားဂရက်နှင့် မာတင်သည် အလွန် အံ့ဩနေမိကြသည်။

မားဂရက်သည် သနားခံစာကို ရော်တာဒမ်ကို မပို့လိုတော့ချေ။ အဘိုးအို ပီတာ၏ ဉာဏ်စွမ်းနှင့် မိမိတို့၏ သတ္တိကိုသာ အားကိုးလိုကြသတည်း။

အချိန်ကား ညကိုးနာရီအချိန် ဖြစ်၏။ ထိုညသည် လရောင်ကြောင့် ကြည်လင်နေသည်။ လေယသည် အိမ်မှာမရှိ။ ရှိနေရစ်သော မိသားတစ်စုလည်း အိပ်ကြပြီ။

ငပုကွ ရိုင်း၏ အိပ်ရာနံဘေးသို့ သဏ္ဍာန်ကပ်ခုသည် ရပ်လာ၏။ ထို သဏ္ဍာန်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်။ လရောင်လည်း ထိုသဏ္ဍာန်ပေါ်သို့ ကျရောက် နေသည်။

ပျမ်းသမားကလေးသည် ဟိန်းမယောင် ဟစ်မယောင် ပြုကာ၊ အိပ်ရာ ပေါ်မှ အိပ်ရာအောက်သို့ လိုဗ်ချလိုက်၏။ တီးတိုးသံတစ်ခုလည်း သူ့နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

“ဟဲ့ ရိုင်း။ နင် ငါ့ကိုကြောက်လန့်နေရသလား”

ထိုအခါကျမှ ရိုင်းသည်စုံစမ်းလိုဟန်နှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်၏။ သူ့မြင်ရ သူသည် ကိတ်တည်း။

ကိတ်သည် လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်း၌ ကပ်ကာပြောသည်မှာ။

“ဂိုင်း၊ တီတ်တီတ်နေ၊ ယုတ်မာသော ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်မြန်ကြားသွားလိမ့်မည်” ဂိုင်းသည် ခုတင်၏ နံဘေးကို ကိုင်ကာ၊ တချန်တည်းနှင့်ပင် ခုတင်ပေါ်သို့ အရောက် ခုန်တက်ပြန်၏။

ကိတ်သည် ဂျရတ် တစ်နေ့လုံး အိမ်သို့ ပြန်မလာသဖြင့်၊ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နေ့လည်က ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်မြန်၏နှုတ်မှ ဂျရတ် နာမည်ကို ကြားရသဖြင့်၊ တံခါးမှ ချောင်းနားထောင်ရာ၊ အကြောင်းမျိုးစုံကို သိခဲ့ကြောင်း၊ ဂိုင်းအား ပြောပြ၏။ ထိုအကြောင်းများကား ဂျရတ် သရဲခြောက်တတ်သော ထောင်မြင့်ထဲ၌ အချုပ်ခံနေရကြောင်း။ အချုပ်ခံရခြင်းမှာ ဖခင်က မြို့သူကြီးကို တိုင်တန်းသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း သည်လိုမဟုတ်နိုင်ကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားဝင်၍ယုတ်မာသောကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဖခင်သည် သား သမီးများကို ဤကဲ့သို့ ရက်စက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဖခင်သည် ယခု ရော်တာဒမ်မှာ ရှိနေကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကိတ်သည် ဂျရတ်ကို အားပေးစကား ပြောကြားလိုကြောင်း၊ ဖခင်အိမ်မှာ မရှိသောကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရကြောင်း၊ ဖခင် ပြန်လာလျှင် လွတ်မည်အမှန်ဟု ဂျရတ်အား သိစေလိုကြောင်း တို့ကို ပြောပြ၏။ ထို့နောက် သူနှင့်အတူ သရဲခြောက်တတ်သော ထောင်မြင့်သို့ လိုက်ခဲ့ရန်၊ ဂိုင်းအားတောင်းပန်သည်။

“ငါ့မောင် ဂိုင်း၊ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားလိုပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါ သရဲခြောက်သည်။ ဤထောင်ကြီးမှာ သရဲရှိသည်ဟု လူတိုင်းပြောသည်။ သို့ရာတွင် ငါနှင့်အတူ နင်ပါလာလျှင်၊ ငါကြောက်မည် မဟုတ်” ဟုဆို၏။

“နင် ပါလာလျှင်၊ ငါလည်းကြောက်မည်မဟုတ်” ဟု ဂိုင်းက ပြန်ပြော၏။ “တာရှောင်မြို့မှာ သရဲရှိသည်ဟု လူအများ ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် ငါမယုံ။ တစ်ကောင်မျှလည်း ငါ့ကို ခြောက်မပြဘူးဘူး။ ခုတင်က ငါ့ကို သရဲခြောက်ပြီဟု ငါထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် သရဲမဟုတ် နင်သာဖြစ်နေသည်”

နာရီဝက်မျှ မကြာခင် ဂိုင်းနှင့်ကိတ်သည် အိမ်တံခါးကို သတိနှင့်ဖွင့်၍ ထွက်သွားကြ၏။ ကြည်လင်လာသည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ကိတ်သည် ဂိုင်းအား မီးအိမ်တစ်ခုကို ယူလာရန် ခိုင်း၏။ ကိတ်က ပြောသည်မှာ၊ “မီးအိမ်ပါလာလျှင်၊ ငါသရဲမကြောက်၊ ပို၍ပင် ရဲသေးသည်”

အခန်း-၁၅

နေစောင်းသွားသောအခါ ဂျရတ်သည် အားလျှော့လိုက်၏။ အလင်းရောင် မှိန်သည်ထက်မှိန်သွားပြန်သောအခါ ဂျရတ် မပျော်လင့်တော့ပြီ။ ဂျရတ်သည် အစာမစားရသဖြင့် အားနည်းနေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မြို့သူကြီး ပို့လာသော ပေါင်မုန့်ကို မစားဝံ့။ မစားဝံ့၍ မစားပဲနေရာ၊ လူနွမ်းလာလေသည်။ ဂျရတ်သည် သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေ၏။ ခေါင်းနှင့် ထက်မောင်းတို့ လည်း ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ကျနေသည်။

အတန်ကြာသော်၊ တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ၏နံဘေးရှိ နံရံကို ဒေါသတို့ သူ၏ ခြေရင်းသို့ ကျလာ၏။ ထိုအရာကား မြှားဟစ်စင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် မြှား၏ အပြီးဖြူကိုမြင်ရာ ထိတ်လန့်သွား၏။ အပြင်ဘက်ကနေ၍ သူ့ကိုတိတ်တဆိတ် သတ်ရန်ကြံစည်ကြသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ် ဝပ်နေမိ၏။ နောက်ထပ် မြှားပလာသောအခါကျမှ လေးဖက်ထောက်တွား၍ မြှားကို ကောက်ယူသည်။ မြှားမှာ ခေါင်းမရှိ။ ဂျရတ် အားတက်လာလေ၏။ မြှားကိုကိုင်တွယ် စမ်းသပ်

ကြည့်ပြန်ရာ၊ မြား၌ ပတ်ရစ်ထားသော အရာဝတ္ထု ပျော့ပျော့တစ်ခုကို တွေ့သည်။ ဂျရတ်မှာ အမြီးခတ်ဘူးကို ဆောင်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် ဤအခါ ထိုမီးခတ်ဘူးသည် သူ့အတွက် များစွာအသုံးကျတော့မည်။ သူသည် မီးခြစ်ကြည့်၏။ လင်းထိန် လာသောအခါ အရာနှစ်ခုကို တွေ့သည်။ ဂျရတ်ဝမ်းသာ၍ မဆုံးပြီ။ တစ်ခုမှာ ပတ်ရစ်ထားသော ပိုးကြီး ဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ မြားတံပေါ်၌ ရေးသားထားသော စာတန်းဖြစ်သည်။ ဂျရတ်၏ မျက်လုံးသည်ထိုစာတန်းကို ဝါးဖျိမတတ်ကြည့်၏။ မောလည်းမောဟိုက်နေသည်။ ထိုစာတန်းကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

“ချစ်သူရှင်၊ မောင်ကြီး၏ ဓားကို ပိုးကြီးချည်၍ အောက်သို့ချလိုက်ပါ။ ချသောအခါ ကြီး၏ တစ်ဖက်စကို မြဲမြဲ ကိုင်ထားပါ။ ထိုနောက် နှုတ်က တစ် နှစ်၊ သုံး စသည်ဖြင့် အခါတစ်ရာ ရေတွက်ပါ။ ဆုံးလျှင် ကြီးကိုပြန်ဆွဲတင်ပါ။”

ဂျရတ်လည်း ဝက်သစ်ချသား သေတ္တာကြီးကို ပြတင်းအနီး နံရံသို့ တအားကုန် ဆွဲယူ၏။ စာကိုမဖတ်ရလျှင် ဂျရတ် ဤမျှလေးလံသော သေတ္တာကို ရွှေရံမျှ ရွှေနိုင်မည်မဟုတ်။ ဂျရတ်သည် သေတ္တာပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်၏။ တစ်ဖန် ပြတင်းမှအောက်သို့ ပုံကြည့်ရာ၊ ထောင်မြင့်ကြီး၏ ခြေရင်းပေါ်၌ လူသဏ္ဍာန်တို့ကို မြင်သည်။ သဏ္ဍာန်တို့သည် မကွဲပြားသဖြင့်၊ သဏ္ဍာန်တစ်ခုတည်းဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဂျရတ်သည် ထိုသဏ္ဍာန်များဆီသို့ ဦးထုပ်ကို လှုပ်ကာ ခါကာပြန်။ ထိုနောက် သူသည် ပိုးကြီးကို မြားတံမှ ဖြေယူ၍ သူ၏ ဓားကို ကြီးနှင့်ချည်၏။ ထိုနောက် အောက်မှ အဆွဲရပ်သွားသည့် တိုင်အောင် ဓားကိုချပေးသည်။

ဂျရတ်သည် နှုတ်က အခါတစ်ရာ ရေတွက်ပြီးနောက် ပိုးကြီးကို ပြန်၍ ဆွဲတင်၏။ ပိုးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍လေးလံလာသည်။ ဆွဲတင်ရင်း ကြီးထုံးတစ်ခုကို ကိုင်မိ၏။ ထိုကြီးထုံးကား ပိုးကြီးနှင့် နှင်တံကြီးကို ဆက်၍ ချည်ထားသော အထုံးဖြစ်သည်။ နှင်တံကြီးကို ဘယ်သို့ အသုံးချရမည်နည်း။ ဘယ်သို့သော သဘောနည်း။

ယင်းသို့ အတွေးရှုပ်နေစဉ်၊ ကြည်လင်သော မားဂရက်၏ အသံကို သဲသဲကြားရ၏။ “ကြီးကိုသာ ဆွဲတင်ပါ။ မလွတ်မြောက်သေးခင်၊ နောင်နှေးမနေ ပါနှင့်” ဂျရတ်သည် နှင်တံကြီးကို ဆွဲတင်ပြန်၏။ ဆက်လက်၍ ဆွဲတင်ပြန်ရာ ကြီးထုံးတစ်ခုကို ကိုင်မိပြန်သည်။ ထိုကြီး ထုံးလည်း ကြီးတုတ်တုတ် တစ်ချောင်းနှင့် ဆက်၍ ချည်ထားသော အထုံးဖြစ်သည်။ ထိုကြီး တုတ်တုတ်ကို ဆက်လက်၍ ဆွဲတင်ပြန်ရာ၊ တဖြည်းဖြည်းပို၍ လေးလံလာသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

အဘယ်ကြောင့် လေးလံလာသည်ကို ဂျရတ် ရိပ်မိလာပြီ။ ထိုကြောင့်

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဂျရတ်သည် နွေးသီး နွေးပေါက်များ ယိုစီးလာသည်တိုင်အောင် ကြီးကို ဆက်လက် ဆွဲတင်၏။ ကြီး၏ ဝန်ကလည်းလေး၍ လေး၍သာ လာသဖြင့်၊ ဂျရတ်သည် ခြေကုန် လက်ပမ်းကျမတတ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖန် မြေပြင်ဆီသို့ ဝှံ့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ထရောင်ထဲတွင် အားတက်စရာကို မြင်ပြန်၏။ ကြီးကြီးသည် မြွေကြီးပမာ ထောင်မြင့်၏ မှောင်ရိပ်ထဲမှ တိုးတက်လာခြင်းပင်တည်း။ အားရသဖြင့် ဂျရတ် အော်မိ၏။ တစ်ဖန် အခါနှစ်ဆယ်လောက် ခြေကုန်၍ ဆွဲတင်ပြန်၏။ ကြည့်လော့ နိုင်လှသော ကြီးသစ်တစ်ချောင်းကို ဂျရတ်ကိုင်မိပြန်သည်။ သူသည် ထိုကြီးသစ်ကို အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲသွင်း၍ သေတ္တာ၏ လက်ကိုင်ကွင်း နှစ်ခုတွင် လှိုဏ်းလှိုင်း၊ နာနာချည်၏၊ ပြီးမှအပမ်းဖြေသည်။

ပထမသော်၊ ထိုသေတ္တာ ခိုင် မခိုင်၊ သူ၏ ကိုယ်အလေးကို ခိုင် မခိုင် သိရန် လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်သည် သေတ္တာပေါ်သို့တက်၍ တအားကုန် နှစ်ကြည့်၏။ တတိယအကြိမ် ခုန်လိုက်သောအခါ သေတ္တာသည် လန့်ကွဲ၍ ပွင့်လာ ၏။ သေတ္တာတွင်းရှိ စာချပ်များလည်း ခုန်ထွက်လာကြသည်။

ဂျရတ် စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် သေချာစွာ ပြန်ကြည့်ရာ သေတ္တာ ထန့်ကွဲသည်မဟုတ်။ ပွင့်ဟရုံသာ ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ဂျရတ်သည် လှိုဏ်က သော ခလုတ်သံခွေကို နင်းမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်သည် သေတ္တာ၏ အားကိုမယုံသောကြောင့် သေတ္တာ၏အားကို ထိန်းထားရန် သံတိုင်ပေါ် တွင် ကြီးကြီးကိုတင်၍ ကြီးငယ်တစ်ချောင်းနှင့် ချည်၏။ ထိုနောက် ဂျရတ်သည် သေတ္တာပေါ်သို့ တက်၏။ သေတ္တာမှတစ်ဆင့် ခြေတစ်ဖက်ကို ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ ဆုတ်၏။ ထိုအခါ ဂျရတ်၏ကိုယ်သည် တစ်ပိုင်းဝင် တစ်ပိုင်းထွက် ဖြစ်နေသည်။ ထက်တစ်ဖက်သည် အခန်းတွင်းကကြီးပိုင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဤမျှပိုင်းဆိပ်သော ဉာဏ်၊ ဂျရတ်၏ ရင်ခုန်သံကို ကြားနိုင်လိမ့်မည်။

လွတ်လပ်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေညှင်းသည် ဂျရတ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အင်ဖျန်းလာ၏။ ဂျရတ်လည်း အားတက်၍ တစ်နေ့နေ့တွင် သေမင်းလက်သို့ သေအပ်ရမည် ဖြစ်သော အသက်ကို လွတ်လပ်ရေးအတွက် စွန့်စားလိုလာသည်။ အခက်အခဲတို့သည် ဂျရတ်ကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် အခက်ခဲဆုံးကား အပြင်ဘက် နံရံတွင် တွဲလွဲကျနေသော ကြီးပေါ်သို့ ဂျရတ်ရောက်အောင်၊ စွမ်းအား ဆုတ်ရမည် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ဂျရတ် စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး၌ ဂျရတ်သည် ရေကူးသူကဲ့သို့ ဝမ်းလျှား နှိုးလိုက်၏။ ခေါင်းပိုင်းကို အခန်းတွင်းမှာ ထား၍ ခြေပိုင်းကို ပြတင်းအပြင်သို့

ထုတ်သည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းက ကြီးပိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်၍ အပြင်ဘက်က ကြီးပိုင်းကို ခြေနှင့် စမ်းသပ်၏။ တွေ့သောအခါ ကြီးကို ခြေဖဝါး နှစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မြဲမြံစွာညှပ်သည်။ ထို့နောက် ဆုတောင်းပြီးလျှင် ဘယ်လက်နှင့် ပြတင်းခုံကိုကိုင်၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ တွန့်လိမ်ကာလျှော့ချ၏။

ဂျရတ် အပြင်နံရံသို့ ရောက်လာပြီ။ ယာလက်သည် ပြတင်းသံတိုင်ကို တွယ်ထား၍ ဘယ်လက်သည် ဒူးအောက်ရှိ ကြီးကိုစမ်းသပ်သည်။ ကြီးသည် နံရံဝယ် ကပ်လျက်၊ တင်းလွန်းနေသဖြင့် ဂျရတ်၏ လက်ချောင်းတို့သည် ကြီးကို ကိုင်ဆုပ်မိရန် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ သို့ရာတွင် အသင့်အတင့် ကိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ယာလက်သည် ပြတင်းသံတိုင်ကို လွှတ်၍ ကြီးကို ဖမ်းကိုင် လိုက်သည်။ ယင်းသို့ လွှတ်စရာရှိသည်ကိုလွှတ်၍ ကိုင်စရာရှိသည်ကို ကိုင်လိုက် ရာ၊ ဂျရတ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်လံလောက်နိမ့်သော နေရာသို့ ရောက်သွား သည်။

ဂျရတ် မြေပြင်က အသံကို ကြားရ၏။ ဂျရတ် တွဲလွဲဖြစ်နေပြီ။ သူသည် အံ့ကြိတ်၍ ကြီးကို ခြေနှင့်ညှပ်၏။ လက်နှင့်လည်း တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုအောက်သို့ရွှေ့ကာ၊ ရွှေ့ကာဆင်းသွားလေရာ၊ နံရံဖြစ်သော ကျောက်တုံးများကို တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ကျော်လွန်သွားသည်။ ဂျရတ်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ရှိ ရှေ့သို့ကိုမြင်သည်။ တစ်ဖန် မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကြည် ပြန်သည်။ လရောင်သည် ပြတင်းထဲသို့ ထိုးဝင်ကာ လင်းနေသဖြင့် အနီးကလေးဟု ထင် မှတ်ရပေသည်။ မြေပြင်ဝယ် တရွရွ လှုပ်နေသော သဏ္ဍာန်တို့ကလည်း ကြောက်ဖွယ်သာဖြစ်သည်။ မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်မိသောအခါ၊ ဂျရတ်သည် မူးချင်သလိုလို ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နံရံကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ဆင်းလာသည်။

သူသည် နံရံပေါ်တွင် ထင်နေသော သံချေးရောင် ရွံစေးရောင် အစင်းကြီးတစ်ခုကို ကျော်သွား၏။ ထိုအစင်းကြီးသည် ဆယ်ပေခန့်ရှည်သည်။ လက်လည်းပေါက်လှပြီ။ တစ်ဖန် အထက်သို့ မော့ကြည့်ပြန်၏။

ပြတင်းနှင့် အတော်ကွာဝေးသွားပြီ။ ဂျရတ်သည် လျှော့ဆင်း ပြန်၏။ တစ်ဖန်လျှော့ဆင်းပြန်၏။ တစ်ဖန် ထပ်ကာလျှော့ဆင်းပြန်၏။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကာလျှော့ဆင်းပြန်သည်။ လျှော့ဆင်းလျက်သာတည်း။

သူ၏ လက်ချောင်းတို့သည် နာကျင်လှပြီ။

အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဤတစ်ခါ ပြတင်းနှင့် အတော်ကွာ

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ဝေးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဂျရတ်သည် မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ခဲ့သည်။
ပေသုံးဆယ်လောက်ကွာဝေးသော မြေပြင်ဝယ် မားဂရက်နှင့် မာတင်သည်
စောင့်နေကြသည်။ သူတို့သည် လက်တို့ကို ဆန့်တန်းထားကြသည်။ အကယ်၍
ဂျရတ်လိပ်ကျလာလျှင် ဆီး၍ဖမ်းယူရန် ဖြစ်သည်။ ဂျရတ်သည် လရောင်ကြောင့်
ထင်ရှားနေသော သူတို့၏ မျက်လုံးနှင့် သွားများကို မြင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် သူတို့၏ ပါးစပ်များ ပွင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အသက်
ကိုလည်း ပြင်းပြင်းစူးနေကြသည်။

“သတိထားပါ။ ဂျရတ်။ သတိထားပါ။ အောက်ကို မကြည့် ပါနှင့်ဦး”

“ဘာမျှမစိုးရိမ်နှင့်” ဟု ဂျရတ်သည် ဖမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလျက်
နံရံကိုသာကြည့်၍ ဆင်းလာသည်။ အဆင်းလည်း ပိုမြန်လာသည်။

တစ်မိနစ် ကြာသောအခါ ဂျရတ်၏ ခြေတို့သည် သူတို့၏ လက်ထဲသို့
ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဂျရတ် မြေပြင်သို့မရောက်မှီ ဆီး၍ပွေ့ယူကြ
သည်။ သုံးယောက်သားလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ထားကြ
သတည်း။

“ဂျရတ်၊ တိတ်တိတ်နေပါဦး။ ကြားကုန်ကြမည်”

သူတို့သည် နံရံ၏ မှောင်ရိပ်ကို ခိုကာသွားကြစည်။

အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ၊ ထောင်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ
မီးလက်လက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်ကြသည်။ မီးရောင်သည် သူတို့သွားသော
လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ထိုး၍ လင်းနေသည်။ ထို့နောက် တီးတိုးပြောသံနှင့်
ခြေသံတို့ကို ကြားကြပြန်သည်။

မာတင်က လေသံနှင့် ပြောသည်မှာ၊ “နောက်ဆုတ်၍ မှောင်ရိပ်မှာ
ခိုနေကြ”

သူတို့သည် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွား
ကြသည်။ တွဲလွဲကျနေသော ကြိုးနေရာသို့ ရောက်ကြ၏။ တစ်ဖန် ကျော်လွန်၍
ထောင်၏ အဖီဆောင်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ထိုအဖီဆောင်ကို မဟတ်မိသေး
ခင် မီးရောင်သည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထိုးဝင်လာ၏။ တစ်ဖန် မီးရောင်သည် ရပ်တန့်၍
မှန်ရီမှန်မှားတောက်နေသည်။

မာတင်က လေသံနှင့် “မီးအိမ်ကလေးပါတကာ။ ငါတို့ကို လိုက်ရှာနေ
ကြပြီ ထင်သည်။” ဟုပြော၏။

“ငါ့ဓားကို ပြန်ပေးစမ်း။ သည်အကောင်တို့၏ အဖမ်းကို ငါပခံဘူး”

ဟု ဂျရတ်ဆို၏။

“အို သည်လိုမလုပ်ပါနှင့်။ ထွက်ပေါက်လမ်းမရှိတော့ဘူးလား” ဟု မားဂရက် ညည်းညူ၏။

“မရှိဘူး။ ငါ၏ပခုံးပေါ်မှာ လူခြောက်ယောက်ကို သတ်ဖို့ပါလာသည်။”
ယင်းသို့ပြော၍ မာတင်သည် လေးတင်၏။ “စစ်ထဲတွင် ငါသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဦးစားမပေ။ ငါကသာ လက်ဦး ခုတ်သတ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်” မာတင်သည် ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်ကို ငြိမ်ငြိမ်နေရန် လက်ရိပ်ပြုပြီးလျှင်၊ မြားကိုငင်၏။ မြားကို အသွားအထိ မငင်ရသေးခင် မာတင်သည် ပုန်းကွယ်နေရာထောင်းမှ ထွက်လာ၏။ သို့မှသာ ရန်သူသည် သူ၏ ရှေ့ကုန်ရာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မြားကို လွှတ်လိုက် ရန် အဆင်သင့် ဖြစ်မည်။

ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်သည် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှုခံကြ။ တွေး၍ ကြောက်နေကြသည်။ သူတို့သည် မျက်စိအောက်တွင် လဲသေသွားမည်ဖြစ်သော အစိမ်းသေ အလောင်းများကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးကြ။ ဤတစ်ခါတွင် မြင်ကြရလေ မလား။

ယခု မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသော ရန်သူသည် မြို့သူကြီး ဖြစ်နေမည်လော ဟုတွေးကာ၊ ဂျရတ် အားတက်ရမလိုလို ဖြစ်၏။ မြို့သူကြီးဖြစ်ခဲ့သော်၊ မာတင်၏ မြားသည် တောဝက်ကို ထုတ်ချင်းခတ်ဖောက်ထွင်းသကဲ့သို့ မြို့သူကြီးကို ဖောက်ထွင်းလိမ့်မည်ဟု သိသည်။

သို့ရာတွင် နောင်ရေး မည်သို့ဖြစ်မည်ဟု မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ မာတင်၏လေးသည် လက်ထဲတွင် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ထောင်နေရမည့်အစား ယိမ်းထိုး နေ၏။ မာတင် ကိုယ်တိုင်ပင် ယိမ်းထိုးနေပြန်၏။ နှုတ်လုံးကလည်း ဆတ်ဆတ်တုန် နေ၏။ သူ၏ ပါးလည်းဖြူယော်နေသည်။

မာတင် မြားကိုမလွှတ်နိုင်။ မြားကို မြေသို့လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်၊ ဂျရတ်၏ ပခုံးကို မြဲမြံစွာကိုင်ထား၏။

“သရဲခြောက်သည်၊ သရဲခြောက်သည်။ ငါ မင်းကို တွယ်ထားစမ်းပါရစေ” ဟု မာတင်သည် ပြောလိုအားကြီးနှင့် ပြော၏။

ထိုအကြောက်သည် ဂျရတ် မားဂရက်တို့ကို ကူးစက်သွားသည်။ သူတို့လည်း ဘယ်မှာနည်းဟု မေးရုံသာ မေးနိုင်ကြသည်။

“တိတ်တိတ်နေပါ။ မင်းတို့၏ အသံကိုကြားသွားလိမ့်မည်” ဟု မာတင် ဆို၏။ “ဟိုမှာ ကြည့်၊ နံရံပေါ်မှာ ရှိသည်။ ဟော-ဟော တက်သွားပြီ”

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

သူ၏ခေါင်းပေါ်မှာ မီးတောက်နေသည်။ မင်း ယရိတ်မရွတ်တတ်ဘူးလား။ ရွတ်တတ်
လျှင် ရွတ်စမ်းပါ။ သည်ည ငရဲပြည်က သရဲများ လူ့ပြည်ကို ရောက်လာပြီ
ထင်၏။

“မကောင်းဆိုးဝါးများကို ကျွန်တော်နှင်နိုင်ပါ၏။ ကျွန်တော် စမ်းကြည့်ပါဦး
စည်” ဟု ဂျရတ်သည် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြန်ပြော၏။

“ရွတ်စမ်းပါ။ သည်တခါ ငါသရဲကို မြင်ဘူးပြီ။ သို့ရာတွင် ငါမသေသေး
ထိတကား” ဟု မာတင်ဆိုသတည်း။

အခန်း-၁၆

မြို့သူကြီး ထောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ် သူ့အား မုန်းတီးသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်သွားမှန်း ဂျရတ် မှတ်မိ၏။ တစ်ဖန် သူ့ကို ချစ်နှောင် ထားပြန်သဖြင့် မြို့သူကြီးအား သေမင်းတမျှ အောက်မေ့ထားသည်။ ထို့ကြောင့် နံရံထောင်ကို ကွေ့မိသောအခါ ဂျရတ်သည် သရဲကို တွေ့ရှုလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ဆိုးညစ်သော မြို့သူကြီးကိုသာ တွေ့ရှုလိမ့် မည်ဟုထင်သည်။

ကွေ့လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ နူးပင် နူးညံ့သော်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့် ရှိလှသော လက်တစ်ခုသည် သူ၏ လက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ လက်ရှင်ကား မားဂရက်ပင်တည်း။ သေစရာရှိလျှင်လည်း အတူတူပင်သေမည် ဟူသော သဘောနှင့် မားဂရက် ဂျရတ်၏ နံဘေးကယှဉ်၍ လိုက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်းမီးတောက်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ပိုးစုန်းကြူးပမာ နံရံကို တွယ်တက်နေသည်။ ခရီးတဝက်ကျော်ကျော် နေရာသို့ပင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကိုယ်ကာယသည် မဲနက်၏။ ခေါင်းက မီးရောင်ကြောင့်သာ ကိုယ်၏ပုံကို ထင်ရှားစွာ မြင်ကြရသည်။ ကိုယ်ကာယသည်လေးပေ သို့မဟုတ် လေးပေသာသာလောက်ပင် ရှိမည်။

ဇနီးနှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ထောင်ခြေရင်း မြေပြင်မှာလည်း ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု မတ်တတ် ချစ်နေသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် မိန်းမ၏ သဏ္ဍာန်နှင့်တူ၏။ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက် ဘဝသည် ကြောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့်၊ ရင်ခုန်နေကြသည်။

“အလို၊ အလို၊ ကြီးကို တွယ်တက်နေပါတကား” ဟု ဂျရတ် ဆို၏။

ခေါင်းမီးရောင်လည်း ဂျရတ်၏ အချုပ်မန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်းဝယ် ထိုမီးရောင်တောက်နေသေးသဖြင့် မြတင်းဝသည် နီရဲနေသည်။ မြေပြင်က ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်ကလည်းမတ်တတ် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

မားဂရက် ကြောက်လှပြီ။ အတန်ကြာသော်၊ မားဂရက်သည် လန့်အော်၍ ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်အနီးသို့ သူ့အလိုလို ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး တို့သည် လူကို ဆွဲငင်ဖမ်းယူတတ်သည်ဟု ဂျရတ် ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်သည် ကြံရာမရသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ခူးထောက်၍ ပရိတ်ရွတ်လေ၏။

ယင်းသို့ ရွတ်နေစဉ်၊ ဖြူဖွေးသော သဏ္ဍာန်ကလည်း လန့်အော်၏။ ဂျရတ် ထိုအသံကို ကြားရာ၊ သက်သာရာ ရလာသည်။ ငရဲပြည်က သရဲလည်း အကြောက်တတ်သားပေဟု ဂျရတ် တွေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်သည် ပို၍ ရွတ်ပြန်၏။ ချက်ချင်းပင် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုသဏ္ဍာန် သည် မားဂရက်၏ ခြေရင်းဝယ် ခူးထောက်၍ အသနားခံနေသည်ကို ဂျရတ် မြင်ပြန်လေသတည်း။

ကိတ်နှင့် ဂိုင်းသည် သရဲခြောက်သော ထောင်ကြီးသို့ ရောက်ကြ၏။ အထက်ထပ်အခန်းမှ မြေပြင်သို့ တွဲလွဲကျနေသော ကြီးကိုမြင်သောအခါ၊ သူတို့ ချစ်ဖျံ အံ့ကြမည်နည်း။

ဉာဏ်နုတ်သူ ဂိုင်းက မြင်သမျှကိုသာ အထောက်အထားပြု၍ “ကြည့် ခမ်း၊ သည်မှာဘယ်က ကြီးကြီးပေနည်း။ ဂျရတ် ဤကြီးနှင့် ဆင်းသွားပြီ။ သူ တွတ်သွားပြီ။ ငါတက်ကြည့်လိုက်မည်” ဟုဆို၏။

ဉာဏ်ပင်ရင့်သန်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မလွတ်နိုင်ဟု လှေကမ်းထစ်ယူဆ ထားသောကြောင့်၊ အတွေးမှားနေသော ကိတ်က “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဂိုင်း လှည့်စားထား သည့်သဘောသာ ဖြစ်မည်။ ဤကြီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးတို့ ထောင်ထားသော ကြီးသာ ဖြစ်ပည်။ မကောင်းဆိုးဝါးဟူသည် လူ၏သဘောကို သိသည်။ နှင့် ဤကြီးကိုတွေ့လျှင် တွယ်တက်မည်ဟု သူတို့သိထားနှင့်သည်။ နှစ်စဉ်စားကြည့်စမ်း။ ဂျရတ် ဤကြီးကို ဘယ်နည်းနှင့် ရနိုင်မည်နည်း။ ကြီးသည် ကောင်းကင်မှ ဘယ်နည်းနှင့် တွဲလွဲကျနေမည်နည်း။ သည်လိုဖြစ်နေခြင်းသည် သဘာဝတရားနှင့်

ခန့်ကျင်သည်။ ရှင်ကောင်း ရှင်မြတ်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မတို့ကို ကယ်ဆယ်တော်မူပါ။ ငရဲပြည်မှ သရဲလွတ်လာပြီ ယင်ပါသည်ဘုရား” ဟု ပြန်ပြော၏။

“နင် အလကား စကားကို ပြောနေသည်” ဟု ဂိုင်းက ပြန်ဆို၏။ ငရဲပြည်သွားလမ်း ဆိုသည်မှာ၊ မြေကြီးအောက်သို့သွားသော လမ်းပျိုးသာ ဖြစ်ရမည်။ ဤကြီးကား ကောင်းကင်သို့တက်နေသော ကြီးဖြစ်သည်။ ဤကြီးကဲ့သို့ ရှည်လျားသော ကြီးမျိုးကို ငါတယ်အခါကမှ မတက်ဖူးခဲ့၊ ယခုကံကောင်းသဖြင့် တက်ခွင့်ရပြီ။ မတက်လိုက်သော်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေရတော့မည်။ တက်သောကြောင့် ငါ့ကို အသေသတ်လိုက် သတ်တော့။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲ မခံလိုပြီ”

ဤသို့ ပြောပြီးလျှင်၊ ကြောင်သည် ငါးဟင်း တည်ခင်းထား သော စားပွဲပေါ်သို့ ညောင်ဟု မြည်ကာ ခုန်တက်လိုက်သကဲ့သို့ ဂိုင်း လည်း ရွှင်အားရသော အသံကိုပြုကာ၊ ကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဝှမ်းသမား၏ ဇောဆန္ဒသည် မီးအရှိန်ကဲ့သို့ ထကြွလာသဖြင့် ကိတ် သည် သူ့အား တားဆီးရန် အချိန်မရ၊ သူ၏ လည်ပင်း၌ မီးအိမ်ကိုသာ၊ လျှင်မြန်စွာ ဆွဲပေးလိုက်ရသည်။

“မီးပါလျှင် သရဲမကပ်နိုင်ဘူး၊ ဂိုင်း” ဟုလည်း ကိတ် ပြောလိုက်သတည်း။

ကြီးမားသော လက်မောင်းဖြင့်၎င်း၊ အမွှေးကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်း သော ခြေဖြင့်၎င်း၊ ဂိုင်းသည်ကြီးကို တွယ်တက်၏။ သူ့အစ်ကို ဣရတ် အဆင်းမြန်သည် ထက်ပင် သူက ပို၍ အတက်မြန်သေးသည်။ လည်ကုတ်က မီးရောင်ကလည်း ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ တဝင်းဝင်းတောက်ပနေသည်။ ထိုအခိုက် မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ခုသည် ကျောက်နံရံထောင့် မှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်၊ ကိတ်အနီးသို့ လျင်သော အဟုန်ဖြင့်၊ ကပ်ရောက်သွား၏။

ကိတ်သည် အသံသဲ့သဲ့နှင့် အော်၏။ ဤမျှသာ အော်နိုင်ရှာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်၊ ကြောက်လွန်းအားကြီးနေသဖြင့်၊ သူ၏ လျှာသည် အာခေါင်၌ ကပ်နေသည်။ ထိုနောက် ကိတ်သည် ချိုင်းထောက်- တုတ်ကို လွှတ်ချ၍ ပြေပြင်ဝယ် ဒူးထောက်လိုက်၏။ မျက်နှာကိုလည်း လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ။

“ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ငရဲပြည်သို့ ယူသွားပါ။ ဝိညာဉ် ကို ချမ်းသာပေးပါရှင်” ဟု ငိုကြွေး၏။

မားဂရက်လည်း (မောဟိုက်လျက်) “အလို လူ့တစ်ယောက်ပါတကား” ဟုဆို၏။

ကိတ် (ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်) “အလို၊ ရှင်လည်း လူပါတကား”

မားဂရက်သည်။ “ညည်း။ ငါ့ကိုခြောက်ပြုရသလား။”

ကိတ်။ “ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် လန်ကြောက်နေပါသည် ရှင့်။ အလိုဘုရား ဘုရား။”

“အလွန်ထူးဆန်းနေပါပြီ။ မီးတောက်နေသည့် ခေါင်းသည် အဘယ်သဘောနည်း။ ထိုခေါင်းသည် ညည်းနှင့်အတူရှိသော်လည်း၊ ညည်းမှာ ဘာမျှ မဖြစ်ပါတကား။ ဤကဲ့သို့သော အချိန်မှာ ညည်း ဘာကိစ္စကြောင့် သည်ကိုလာသနည်း။”

“ရှင်လည်း ဘာကိစ္စကြောင့် လာပါသနည်း။”

“အကြံတူချင်လျှင်၊ တူနေမည် ဖြစ်သည်။ အလို၊ ညည်းသူနှစ်ယောက်ကိတ် ဝါတကား။”

“ရှင်လည်း မားဂရက် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်သည်။”

“ဝမ်းသာပါသည်။ ရှင့်။ ရှင်သူ့ကို ချစ်သောကြောင့်၊ သည်နေရာကို လာပါလျှင်၊ ဝိုင်းပြောသော စကားမှန်နေပေပြီ။ သူလွတ်သွားပေပြီ။”

ဂျရတ်လည်း ရှေ့သို့တိုးလာပြီးလျှင်၊ ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံ ရှင်းပြ၏။ ထိုအခိုက် သင်္ချိုင်းဂူက ဟိန်းလိုက်သလို လှသံနှင့် မတူသော အသံတစ်ခုသည် မြည်လာ၏။

“စာချပ်ဟေ့၊ စာချပ်ဟေ့။”

ထပ်ကာ ထပ်ကာ အော်လေလေ၊ အသံသည် ကျယ်လောင် လာလေလေဖြစ်၏။ သူတို့လည်း မော့ကြည့်ရာ၊ ငပုကွကို မြင်ကြ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် စာချပ်အများအပြားပါလာသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် သရဲမြူးသလို မြူးနေ၏။ မီးအိမ်ကအရောင်ကြောင့်လည်း ကြောက်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

သရဲကလေးသည် အော်လျက်၊ အောက်က လူများပေါ်သို့ စာချပ်တို့ကို လွှင့်ချလိုက်၏။ စာချပ်တို့လည်း မြားမှန်သော တောဘဲများ ပမာ၊ ကျလာကြ၏။ အချို့ ပြိုကျလာ၏။ အချို့ယိမ်းထိုးကာ ကျလာ၏။ အချို့ လွင့်စင်ကာ ကျလာ၏။ အချို့ ဝဲကျလာသည်။ နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းမီးတောက်နေသော သရဲကလေး၏ ပေါ်ပေါက်သောကိုယ်နှင့် ကောက်ကွေးသော လက်မောင်းသည် ကြွေကျလာသော ကြယ်တံခွန်ကဲ့သို့ လျော့ကျလာသည်။ ဝိုင်းသည် ဂျရတ်ကို မြင်၏။ သို့ရာတွင် သနားဖွယ်ကောင်းသော စကားကို မပြောလို။ ချက်ချင်းပင် သူပစ်ချလိုက်သော စာချပ်တို့ကို ရောင်းစားရန်ပြော၏။

“ဟဲ တိုးတိုးပြောပါ” ဟု ဂျရတ်က ပြန်ပြော၏။ “မင့်အသံ အလွန်

ကျယ်လောင်သည်။ စာချုပ်တို့ကို ကျုံးယူပြီးလျှင်၊ ငါတို့နှင့် အတူလိုက်ခဲ့”

“ဂျရတ် ကျွန်မတို့နှင့် အတူအိမ်ကို လိုက်မလာဘူးလား” ဟု ကိတ်ကမေး၏။

“ငါ့မှာ အိမ်မရှိပြီ”

“သည်လို မပြောပါနှင့်၊ အစ်ကို။ အဖေသည် မှားယွင်း၍ သားကို နှိပ်စက်မိဟန် တူပါသည်။ သည်အမှားကို ပြင်ပြီးသောအခါ အစ်ကို၏ အဖေသည် အစ်ကိုကို အိမ်သို့ အလာစေချင်ဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

“ဘာ၊ အဖေဟု ဆိုလိုက်သလား။ ငါ့မှာ အဖေမရှိပြီ” ဟု ဂျရတ်က ဒေါသနှင့်ပြောပြန်၏။ “ယခင်အခါကမူ အဖေဖြစ်၏။ ယခုအခါ ငါ့ကို ထောင်ချသော ထောင်မှူးသာ ဖြစ်သည်။ ငါ ယခု သူ့လက်က လွတ်လာပြီ။ ငါ သူ့အနီးသို့ မချဉ်းကပ်လိုပြီ”

“အလို၊ အစ်ကိုကို အဖေက ထောင်ချသည် မဟုတ်ပါ။ အစ်ကို၏ ရန်သူကသာ ထောင်ချခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ထို့နောက် ကိတ်သည် ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်ဖြူတို့၏ နှုတ်မှကြားခဲ့ရသော စကားကို ပြန်ပြော၏။ သို့ရာတွင် အနှိပ်စက်ခံရခြင်းမှ လွတ်လာသည်မှာ မကြာလှသေးသဖြင့် ဂျရတ်သည် စိတ်အခဲမကျေနိုင်။ ယနေ့အထိ တစ်ခါမျှ မပြောဘူးသော စိတ်နာစကား စိတ်ဆိုးစကားတို့ကိုသာ ပြောလေ၏။

“ခွေးနှင့်တူသော ကော်နဲလစ်နှင့် ဆင်ဖြူ ငါ့ကို မနာလိုမှန်းထားသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့ငါ့ကို ဘာမျှ လုပ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ယခုငါ အချုပ်အနှောင် ခံရသည်မှာ အဖေက မြို့သူကြီးကို တိုင်တန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဖေကသာ မတိုင်တန်းလျှင်၊ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်သော ငါ့အား ဘယ်မြို့သူကြီး လက်ဖျားနှင့် တို့ဝံ့ပါမည်နည်း။ ရှိစေလော့။ ငါသည် ယခင်က သူ၏သား ဖြစ်၏။ ယခုငါ သူ၏ သားမဟုတ်။ သူ၏ အကျဉ်းသားသာ ဖြစ်သည်။ သူ ငါ့အား သူ့စိတ်ထင်တိုင်း ပြုသည်။ ယခု ငါလည်း ငါ့စိတ်ထင်တိုင်း ပြုမည်။ ငါ့ကို မွေးဖွားရာဌာန၊ ငါရိုးသားပြောင်မတ်စွာ နေထိုင်ရာဌာန ငါ့ကို ချုပ်နှောင်ရာ ဌာနကို ငါယခု နှုတ်ဆက်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေစရာ မြေရှိသေးသမျှကာလ ပတ်လုံး၊ ငါတာရှောင်မြေကို မနင်းလိုပြီ”

“အို၊ အစ်ကို၊ အစ်ကို”

မားဂရက်က ကိတ်အား တိုးတိုးပြောသည်မှာ “ကိတ်၊ ယခု အခါ သူ့ကို ပြန်မပြောဘဲနေလျှင်၊ ကောင်းမည်။ သူ့စိတ်ပြေအောင် စောင့်ပါဦး”

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ကိတ်လည်း မားဂရက်ဖက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်မှာ၊ “ရှင့် မျက်နှာကို ကျွန်မ ကြည့်ပါရစေ”

အကြည့်ခံရသော မားဂရက်သည် ပို၍ အကြည့်ညှိခံရဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ကိတ်က တိုးတိုးပြောသည်မှာ၊ “အို သည်မျက်နှာ ကြက်သရေရှိသော မျက်နှာပါတကား။ ဆိုးညစ်သောသူမျိုး၏ မျက်နှာ မဟုတ်ပါတကား။”

“ကိတ်၊ ငါ ဆိုးညစ်သူ မဟုတ်ပါ” ဟု မားဂရက်က တိုးတိုးပင် ပြန် ပြော၏။ “ဂျရတ်နှင့် ညည်းတို့သာ ငါ့ကိုမချစ်လျှင်၊ ငါ ဤတစ်သက် မပျော်နိုင်ပြီ”

“သည်စကားကို ကြားရသဖြင့်၊ ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ရှင့်” ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ကိတ်သည် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငို၏။ ထိုနောက် မောကြည့်၍ ပြောပြန်သည်မှာ၊ “ရှင့်ကို ဤမျှ ချစ်ခင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ရှေးက မတွေးထင်မိ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပွေဖက်လိုပါ၏။ သို့ရာတွင် မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေသောကြောင့်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မပွေဖက်နိုင်ပါ။”

မားဂရက်သည် စကားရိပ်ကို နားလည်သဖြင့်၊ ဂျရတ်၏ နမငယ်ကို အသာအယာပွေယူပြီးလျှင်၊ နမ်းရှုံ့ယုယလေ၏။

“ကိတ်၊ ညည်းအကြောင်းကို ဂျရတ် ခဏခဏ ပြောသည်။ ငါလည်း ညည်းအကြောင်းကို ကြားသည့်နေ့ကစ၍၊ ညည်းကို ယခုကဲ့သို့ ခဏခဏ ယုယလိုစိတ်ပေါက်သည်။”

“အစ်ကို ဂျရတ်” ဟု ကိတ်က ဆို၏။ “အစ်ကို မသွားခင် ကျွန်မကို နမ်းသွားပါဦး။ သည်ည အစ်ကိုနှင့် ခွဲရတော့မည်။ ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းနည်းပါ၏”

ဂျရတ်၊ မားဂရက်၊ မာတင်တို့သည် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာဘက် သို့ ကွေ့လိုက်သောအခါ၊ ငပုကွသည် ဂျရတ်ကို စာချုပ်ထုပ်နှင့် တို့လိုက်ပြီးလျှင်၊ ကောက်ခွင်သောလက်နှင့် ကမ်းပေး၏။

မားဂရက်က မယူစေလိုသဖြင့် ဂျရတ်အား ပြောသည်မှာ။

“ကိုယ်ပစ္စည်း မဟုတ်၊ မယူလိုပါနှင့်”

“အို၊ ကိုယ်ရန်သူကို တနည်းနည်းနှင့် ကြံ၍၊ ဖျက်ဆီးရန် ယူရမည်”

“သည်စာချုပ်ထုပ်ကို ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ သူတို့က ရန်ရှာပြန်လျှင် မည်သို့ပြု မည်နည်း”

“သူတို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ရန်ရှာနိုင်မည်နည်း။ တာဂျောင် ဗြိတိန် မောင်ကြီးနေဦးမည်ဟု နမ ထင်နေသေးသလား။ ဗြိတိန်ကြီးသည် မောင်ကြီးကို

နောင်ယုက်ခဲ၏။ ထိုကြောင့်၊ တတ်နိုင်လျှင် သူ့အသက်ကိုပင် ရန်ရှာလိုသည်။

“ဒိုး၊ မည်သို့သော စကားကို ပြောနေသနည်း။ ဂျရတ်”

“သူ့ကို သတ်ပစ်ရန် မောင်ကြီး မတတ်နိုင်သောကြောင့်၊ မောင်ကြီး လက်တွင်းသို့ ကျရောက်လာသည့် သူ့ပစ္စည်းကို မောင်ကြီး ယူထိုက်၏။”

ဂျရတ်သည် ဂိုင်းအား ဒါးအနည်းငယ် ပေးလိုက်၏။ ဂိုင်းလည်း ဝမ်းသာ အားရနှင့် ကိတ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မာတင်၊ ဂျရတ်၊ မားဂရက်တို့လည်း ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ ပြန်ကြလေသတည်း။

အခန်း-၁၇

မြို့သူကြီးဗင်ဆွီတင်သည် အချုပ်ခန်းသော့ကို သူ့ဒဏ်ထဲမှာ အမြဲ ထည့်ထားလေ့ရှိ၏။ ဂျရတ်ဆီသို့မသွားခင် နာရီကိုကြည့်၏။ ဆယ်နာရီ မထိုးသေး သဖြင့် နာရီကိုစောင့်ရင်း “အစာငတ်လေလေ၊ ကောင်းလေလေ။ အစာငတ်လွန်း အားကြီးလျှင်၊ သင်းဝွဲပြုတ်မည် အမှန်” ဟု မြည်တမ်း၏။ ဆယ်နာရီထိုးသောအခါ ပေါင်မှန်နှင့် ရေခရားကိုယူ၍ လှေခါးကို တက်၏။ သူ့နောက်က လက်နက်ကိုင် လူယုံတစ်ယောက်လည်း ပါ၏။ ဗင်ဆွီတင်သည် တံခါးအပြင်က နားထောင်ကြည့်၏။ အတွင်းမှာ ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ မြို့သူကြီးသည် မဲရွဲကာ ပြုံး၍ “သည့်လောက် ကြာလျှင်၊ သင်း မာန်ကျလောက်ပြီ” ဟု တွေး၍ တံခါးဖွင့်၏။

ဂျရတ်မရှိပြီ။

မြို့သူကြီးလည်း ကြက်သေ သေနေ၏။

သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် သူ့ပုံပန်းကား ခြေကုန် လက်ပမ်း ကျနေသော ပုံပန်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာသော်၊ သူ ဒူးတုန်နေ၏။ သူ့ လူယုံလည်း သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူ့ ပခုံးကိုကျော်ကာ အခန်းအတွင်းသို့ကြည့်၏။

အခန်းထဲ၌ လူမရှိသည်ကို တွေ့၏။ ထို့နောက် ကြိုးနှင့်သံတိုင် ကို မြင်ပြန်သဖြင့်၊ လန်အော် အော်၏။ တစ်ဖန် သူ့သခင် ဖွင့်ဟနေသော သေတ္တာဆီ သို့ပြေး၍ ဒူးထောက်လိုက်သည်ကို မြင်ပြန်ရာ၊ ပို၍ လန်သွား၏။ ဒူးထောက်နေသော မြို့သူကြီးသည် သူ့မျက်စိကိုပင် သူ့မယုံ ကြည့်သည့်ပမာ၊ တုန်ရီသော လက်ဖြင့်

သေတ္တာထဲတွင် အနံ့အပြား ဖွေနေထက်နေ၏။ သူ့လူယုံကလည်း ငေးကြည့်နေသည်။

“သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီး” ဟု လူယုံက ခေါ်၏။

ဗင်ဆွီတင်သည် ထူးရန် ဖြူရော်သော နှုတ်ခမ်းကိုပြင်၏။ သို့ရာတွင် အသံမထွက်။ သူ့လက်မောင်းတို့သည် နံဘေးတွင် ခွေပျော့နေ၏။ သေတ္တာကိုသာ သူ့စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သခင်ကြီး၊ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော သေတ္တာကို ကြည့်နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ကောင်ကလေးလည်းမရှိ။ သည်မှာ ကြည့်စမ်းပါ။ လူဆိုးကလေး၏ လက်ရာမဟုတ်လား။”

“ပါသွားကုန်ပြီ၊ ပါသွားကုန်ပြီ၊ ပါသွားကုန်ပြီ” ဟု ဗြို့သူကြီး ဟစ်၏။

“ဘာပါသွားပါသနည်း။ ကယ်ကြပါဦး။ ရှင်ကောင်း၊ ရှင်မြတ်တို့၊ သူ ရူးနေပါပြီ”

“သူခိုးကို ဖမ်း၊ သူခိုးကို ဖမ်း” ဟု ဗြို့သူကြီး ဟစ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် သူ့လူယုံဘက်သို့ လှည့်၍ လည်ပင်းကို ဆွဲခါကာ “ဟဲ့- လူစိုက်၊ နင့် သခင်၏ ဖရွည်းကို ခါးပြ တိုက်သွားပြီ။ နင်သည်လို ရပ်ကြည့်နေရသလား။ သွား၊ လိုက်ဖမ်း။ ရှာတွေ့သူကို ငါ ကရောင်းဒဂါးတစ်ရာ ပေးမည်။ အို၊ ရမည် မထင်ပါဘူး။ အလကားပင် ဖြစ်မည်။ သူနှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်းမှာ ထားမိသဖြင့် ငါပင် မိုက်လှချေ၏။ သံပတ်ခွေကို မည်သူမျှမသိ။ ငါကလွဲ၍ မည်သူမျှမသိ။ ယခု ကုန်ပါပြီ။ ဆုံးပါပြီ” ဟု ဆို၏။ အသက်အရွယ်ကလည်းကြီး၊ မသန်လည်း မသန်စွမ်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဗြို့သူကြီးသည် ကြာရှည်စွာ ဒေါသမထွက်နိုင်ရာဘဲ “ကုန်ပါပြီ ဆုံးပါပြီ” ဟုသာ ရွေ့တ်ရင်း သေတ္တာပေါ်၌ မေ့မြောမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာ ပျောက်ကုန်ပါသနည်း။ သခင်ကြီး”

“ငါ့အိမ်၊ ငါ့မြေ၊ ငါ့ဂုဏ် အကုန်ဆုံးပြီ” ဟု ဗြို့သူကြီး ညည်းညူ၍ သူ့လက်ကို သူ့ဆုပ်ကိုင် ဖြစ်ညစ်ပြန်၏။

သူ့လူယုံက ထပ်မံ၍ မေးပြန်၏။ ယင်းသို့ သူ့လူယုံက သိလိုတော့နှင့် လေးလေးပင်ပင် မေးလိုက်မှ၊ ဗြို့သူကြီးသည် သူ့စကားကို သူ့သတိရလာ၏။

ထို့ကြောင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် “အို၊ ဗြို့မှတ်တမ်းများ သာ ဖြစ်သည်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ကြက်အိပ်တန်းအနီးတွင် လူမိခံရသော မြေခွေးပမာ သူ့လူယုံကိုပင် သူ စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

“ဪ၊ ဗြို့မှတ်တမ်းများသာလား”

“သည်လောက် ပျောက်သွားသည်ပင် နစ်နာစရာ ကောင်းလှ ပြီ”

ဇူရတ်နှင့်မားကရက်ဝတ္ထု

မြို့သူ၊ မြို့သားတို့သည် ငါ့ကို အပြစ် တင်ကြတော့မည်။ မြို့ကို ဘယ်ကဲ့သို့ ဖိနှိပ်တော့မည်နည်း” တစ်ဖန် မြို့သူကြီး ဟစ်ပြန်သည်မှာ “သည်မှတ်တမ်းများကို ခုအောင် ယူပေးနိုင်သူအား ငါ ကရောင်းဒဂါးတစ်ရာ ဆုပေးမည်။ သေတ္တာထဲ မှာရှိသမျှ အားလုံးကို ပြန်ရမှ ပေးမည်။ ဤအချက်ကိုလည်း သတိထားရမည်။ တစ်ခုလောက် လျော့နေလျှင် တစ်ပြားမျှမပေးဘူး”

“သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်ရဲသားများနှင့် ဂျရတ်၏ အိမ်သို့သွားမည်။ ဇူရတ်ကို ခိုးမှုနှင့်ဖမ်းမည်”

“အေး၊ ခိုးမှုဖြစ်သည်။ ကောင်းသည်။ ကောင်းသည်။ ခိုးမှု ဖြစ်သည်။ ငါ့ယခုမှ သတိရသည်။ သည်အကောင် ယခု သူခိုးဖြစ်နေသောကြောင့်၊ ငါ သူ့ကို ဟား ကြွက်ပေါသော မြေတိုက်- အချွပ်ခန်းထဲမှာ ချွပ်ထားမည်။ ဟဲ့ ဒီရစ်၊ သည်အကောင် နေရောင်ကိုပင် မကြည့်ရစေဘူး။ သည်ကဲ့သို့ ပြုရခြင်းသည် သူ့ အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုလောက်ရှိလျှင်၊ သူ မှတ်တမ်းများကို ဖတ် ကြည့်ကုန်တော့မည်။ မင်း မြန်မြန်သွား။ သူ သည်အကြောင်းများကို လူသူ ထေးပါးတို့အား ပြောမပြနိုင်သေးခင်၊ သူ့စီကို ရောက်အောင်သွား။ မြန်မြန်သွား”

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ဒီရစ်နှင့် ရဲသားလေးယောက်သည် လေယာဇာန် အိမ်သို့ရောက်၍ ဂျရတ်ကို တောင်းကြ၏။ ကက်သရင်လည်း ထိတ်လန့်သွား၏။

“အလိုလေးလေး သူတာလုပ်သောကြောင့်ပါနည်း။ သည်က လေးကြောင့် ငါရင်ကွဲရချေ၏” ဟု ကက်သရင် ဆို၏။

“သူဘာမျှ မလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ ကာလသားဘဝ ကစားထား သည် ထင်ပါ၏။ မြို့သူကြီးထံမှ သူ့စာချုပ်များကို ယူသွားသည်။ သို့ရာတွင် မြို့သူကြီးမှာ တစ်မြို့လုံး၏ တာဝန်ကို ထမ်းထားရာမှ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဤစာချုပ်များကို သူနှင့် မွေ့မခွာ သိမ်းထားရန် ဝတ္တရားရှိသည်။ ပြန်ပေးပါက၊ မြို့သူကြီးသည် ငယ်ရွယ် သေးသူ သင်၏သားကို ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုလွှတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်မည်”

ဤကဲ့သို့ ဒီရစ် စကားလှ ပြောလိုက်မှ၊ ကက်သရင် စိတ်အေးသွား၏။ သို့ရာတွင် သူ့သမီး ကိတ်ကမူ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသေးသည်။ တဖန် ဂျရတ် အိမ်မှဖိုကြောင်း၊ ညကာပင် ဂျရတ် အိမ်သို့ ပြန်မလာကြောင်း၊ ဒီရစ် သိသောအခါ ဒီရစ် စိတ်လည်းပျက်၊ စိတ်လည်းဆိုးသည်။ ထိုအမှုအရာကို ကိတ်မြင်သောအခါ ဒီရစ်ကို ပို၍သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ပြန်၏။

“လာကြတော့” ဟု ဒီရစ်သည် သူ့လူများကို ငေါက်ခေါ်လိုက်၏။ “သည်မှာ ငါတို့အချိန်ပြန်နေ၍ အကျိုးမရှိ။ သူ ဤမြေကြီးပေါ်မှာ ရှိနေသမျှကာ

လပတ်လုံး ငါ့သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာမည်။

ချစ်ခင်ခြင်းသည် ဇဝနဉာဏ်ကို ထက်မြက်အောင် သွေးပေးတတ်၏။ ရိုးသားသူပင်လျှင် ဤချစ်ခင်မှုကြောင့် စဉ်းလဲဉာဏ်များသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲသည်။ ဒီရစ်ထွက်သွားသောအခါ ကိတ်သည် ဒီရစ်အား လက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ဒီရစ်သည် သူ့လူများအား ထွက်သွားစေပြီးလျှင်၊ အိမ်တံခါးဝ၌ ကိတ်ကို စောင့်၏။ ကိတ်လည်း သူ့ထံလာ၍ ပြောသည်မှာ။

“နားထောင်ပါ။ ယခုပြောမည့်စကားကို အမေပင် မသိဘူး။ ဂျရတ်

တာဂျောင်မှာမရှိ။ ထွက်ခွာသွားပြီ”

“ဘယ်လို ထွက်သွားသနည်း”

“ကျွန်မ မနေ့ညက သူ့ကို တွေ့သည်”

“ဘယ်မှာ တွေ့သနည်း”

“သရဲခြောက်သည့် ထောင်ကြီးနားမှာ”

“သူ ကြီးကို ဘယ်နယ်ရသနည်း”

“ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မသိသည်မှာ၊ ကျွန်မ၏ အစ်ကို ဂျရတ် သည် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။ ယခုလောက်ရှိလျှင် သူ့တာဂျောင်မြို့နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသွားပြီ။ မြို့သူကြီး ဘာမျှတတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ အေးအေးသာ နေကြပါတော့။ သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့သူကြီးသည် သူနှင့် ကျွန်မတို့ကို နောင်ယုက်ဖို့ လိုသေးသလား။ လိုမည်မထင်ပါ။”

အခြားအခါမျိုးမှာ ဒီရစ်သည် ကိတ်ပြောသည်ကို ယုံ၍ ကျေနပ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါမူ မကျေနပ်နိုင်။ ကရောင်းဒဂါးတစ်ရာ မရတော့ပြီဟု အောက်မေ့၍ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်လေသည်။

“သူ ဘာကြောင့် စာချုပ်များကို ခိုးသွားရသနည်း” ဟုဒေါသ နှင့် ပြန်မေး၏။

“ဂျရတ်၊ ဘာကိုမျှ ခိုးမသွားပါ။ ထောင်ချသော မြို့သူကြီးကို ကလဲ့စား ချေချင်သောကြောင့်၊ သူ့ယူသွားရုံသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာကြောင့် ယူသွားကြောင်း မြို့စား၏ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာကာ သူ ထုချေလိမ့်မည်။ ရှင် ငမ်းငမ်းတက်လိုချင် နေသည့် စာချုပ်တို့ကို ချောင်းထဲမှာဖြစ်စေ၊ အမှိုက်တွင်းထဲမှာဖြစ်စေ ရှာကြည့်မှ ချ တွေ့လိမ့်မည်”

“အဟုတ်လား။ နှင့် သည်ကဲ့သို့ ထင်သလား။ နှင်ပြောသမျှ မှန်စရာ ရှိ၏။” ဟု ဒီရစ်ဆို၏။ မျက်လုံးရောင်လည်း တောက်ပလာသည်။

“ကျွန်မ သည်အကြောင်းကို သိသည်။ ဂျရုတ် မခိုးတတ်ဘူး။ ထို့ပြင် ဂျရုတ်သည် သူ့အတွက် အသုံးမဝင်၊ အမှိုက်သဖွယ်တူသော စာချုပ်များကို ဝန်ပိုအဖြစ်နှင့် ခရီးသွားရင်း ယူဆောင်သွားမည်လား။ ရှင်၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။”

“အေး၊ ဟုတ်သည်။ ငါသွားတော့မည်” ဟု ဒီရစ်ဆို၏။ “စာချုပ်တို့ကို နှင်ခွဲပန်းသော်လည်း ငါ့အဖို့ အတိုင်းမသိ အဖိုးတန်သည်။ ငါ ချောင်းထဲ၊ အမှိုက် တွင်းထဲမှာ ရှာမည်” ဤသို့ပြော၍ ဒီရစ် လမ်းလွဲကို လိုက်ရှာမိတော့သတည်း။

ကိတ်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင်၊ ဂိုင်းကိုခေါ်၍ ပြောသည်မှာ “ဂိုင်း၊ အစ်ကိုအတွက် ငါစိုးရိမ်သည်။ ယခု ငါပြောမည့် စကားကို မည်သူအားမျှ မပြောနှင့်။ ဂျရုတ် ဟော်လန်နိုင်ငံမှ ထွက်သွားပြီဟု ငါ ဒီရစ်အား နားလှည့်လိုက် သည်။ အမှန်မှာ ဂျရုတ်သည် တာဂျောင်နှင့် မနီးမဝေးသော အရပ်မှာပင် ရှိလိမ့် နှီးမည်”

“ယခု သူဘယ်မှာနည်း”

“သူ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မည်နည်း။ သူ့ချစ်ရည်းစားနှင့် အတူတူ ရှိနေ မည်ဖြစ်သည်။ သူ့ချစ်ရည်းစားနှင့် အတူတူရှိနေသည်ဆိုလျှင် သူကြာကြာ မနေသင့်။ သူ့ကို ဖမ်းဆီးမည့် သူတို့သည် အလွန်ဆိုးဝါး ကြမ်းကြုတ်သည်။ ငွေလည်းအလွန် ကောင်းသည်။ သူ့ကို မတွေ့လျှင် တွေ့အောင်ရှာလိမ့်မည်။ ဂိုင်း၊ ဒီရစ်ကို ကြည့်ရ သည်မှာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ အို၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဆယ်ဗင်ဗာ ဂျင်ရွာသို့ ပြေးသွား၍ ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ဂိုင်း၊ နှင်အလွန် သန်စွမ်းသည်။ နှင် ငါ့ထက် သန်စွမ်းသည်” ဟု ကိတ်သည် ချောပြော၏။

“အေး၊ ငါသန်စွမ်း၏” ဟု ဂိုင်းက ဟိန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိတ်၏ ဆန္ဒကို ရိပ်မိလာသဖြင့်၊ “သို့သော်လည်း ငါ ခြေကျင့်မသွားလိုဘူး” ဟု စိတ်မပျံ့ တပါနှင့် ပြန်ပြော၏။

“အို ဂိုင်း၊ နှင်မကူညီလျှင် ငါ့ကို မည်သူ ကူညီမည်နည်း။ နှင် ဂျရုတ်ကို မချစ်ဖူးလား။”

“ငါ ဂျရုတ်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ ငါ ဘိုင်စကင်၏ မြည်းကို စီး၍သွားရမှ သွားမည်။ နှင် သူ့ဆီက မြည်းကို ခဏ တောင်းပေးပါလား။ ငါတောင်း၍ ရမည်မဟုတ်ဘူး။”

မြည်းစီး၍ မသွားသင့်ကြောင်း ကိတ်က ရှင်ပြန်။ သွားပါက သူ့နောက်က ထူအမြောက်အမြား ဂိုင်းအုံလိုက်ကြလိမ့်မည်။ သူသွားသည့် အရပ်ကိုလည်း အားလုံးသိကြလိမ့်မည်။ သိလျှင်၊ ဂျရုတ် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။

ထိုအခါ ဂိုင်းက လက်ဦးတွင် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာနှင့် ဖီလာကျသော အရပ်သို့ စီးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုက်ကြည့်မည်ဖြစ်သော လူစု ပြန်သွားမှ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာဘက်သို့ လှည့်မောင်းမည် ဖြစ်ကြောင်းပြော၍ ကတိပေး၏။

ကိတ် သဘောတူ၏။ မြည်းကို ငှားပေးသည်။ ကိတ် ဂိုင်းကို မှာ၏။ ထိုအမှာစကားကို ဂိုင်း၏ နှုတ်ဝယ်တစ်လုံးမကျန် အလွတ်ရနေလောက်အောင်၊ အထပ်ထပ်အခါခါ အဆိုခိုင်းသည်။

ဂိုင်း ခရီးထွက်ပြီ။ ကိတ်လည်း ဒိမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ပြီလျှင် ချစ်လှစွာသော အစ်ကိုအတွက်၊ သူတတ်နိုင်သလောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆောင်ရွက်ရှာသည်။ အစ်ကို ချမ်းသာပါစေဟု စိတ်ပါလက်ပါနှင့် အကြာကြီး ဆုတောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သတည်း။

အခန်း-၁၈

ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်သည် အသက်ကိုစွန့်သည့်အတိုင်း။ လွတ်မြောက်
ခဲ့ကြပေပြီ။ ထိုကြောင့် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားကြ၏။ သို့ရာတွင်
ချက်ချင်းပင် ပို၍ စိတ်ညိုးငယ်ကြပြန်သည်။ ဂျရုတ်မှာ ရှင်းရှင်း လွတ်မြောက်သူ
မဟုတ်သေး။ ထောင်မှ လွတ်ထွက်ပြေးသော အကျဉ်းသမားမျှသာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပြန်၍ ဖမ်းဆီးနိုင်သေးသည်။ မိလျှင်လည်း ကြီးလေးသော
ရာဇဝတ်အင်္ကျီကို ခံရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်မားဂရက် ခေတ္တခွဲနေမှ သင့်မည်။
ထို့ပြင် ဂျရုတ်သည် တတိချက်ကြော့ တာဂျောင်ကို ရွံ့မုန်းလိုသော စိတ်ဆိုး
စိတ်ညစ်ကိုလည်း မွေးမြူစ ပြုလေပြီ။

မားဂရက်ကလည်း ဂျရုတ်အား ဟော်လန်နိုင်ငံမှ ခေတ္တထွက်ခွာ
သွားစေလို၏။ သို့ရာတွင် ဂျရုတ် အီတလီသို့ သွားရမည်ကို တွေးမိသောအခါ
စိတ် ငယ်လာသည်။ ဂျရုတ်ကား မားဂရက်ကဲ့သို့မဟုတ်။ မားဂရက်နှင့် ခွဲရမည်
ဖြစ်သော်လည်း။ သူ့ကြည့်ရှုလိုသော အီတလီနိုင်ငံကို မြင်ရတော့မည်။ ထို့ပြင်
အီတလီနိုင်ငံတွင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား ရှာနိုင်မည်။ အကျော်တစောလည်း
ဖြစ်မည်။ ငွေကြေးမြောက်မြားစွာကိုလည်းရ ကျော်စောသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း
ရလျှင် မားဂရက်နှင့် လက်ထပ်ရန် အခွင့်လမ်းသာသည်ထက် သာလာမည်။

ဤသို့လျှင် ဂျရတ် တွေး၍ ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်စိတ်ပငယ်ချေ ဂျရတ်သည် မားဂရက်အား ဗင်အိုက်ပြောသမျှ အလုံးစုံကို ပြောပြပြီးပြီ။ အခါခါလည်း ပြောသည်။ ဗင်အိုက်ထံမှ ဒီတလီသို့ သွားရန် ခရီးစရိတ်အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးရပြီးကြောင်းကိုလည်း မားဂရက်အား ထပ်မံ၍ ပြောပြန်သည်။

ဒီတလီသို့ ရောက်လျှင်၊ ဂျရတ် ကြီးပွားနိုင်သည်။ ဂျရတ်သည် လက်အတတ်ကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်သည်။ ဖန်းချီဉာဏ်လည်းရှိသည်။ သို့ရာ တွင် တောကုသော ဤဒေသနွံကား ဂျရတ်သည် မထင်ရှားသူသာ ဖြစ်နေရသည်။ ဒီတလီနိုင်ငံမှာမှ လူအပေါင်းသည် သူ့ကိုချီးမြှင့်ကြလိမ့်မည်။ မားဂရက်လည်း ဤအကြောင်းများကြောင့် ဂျရတ်အား သဘောတူခွင့်ပေးသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်သည် မခွဲနိုင် သေးသဖြင့် အချိန်ရွှေ့လိုက်ကြပြန်၏။ ရွှေ့ပြန်ပါသော်လည်း ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ဟု နှုတ်က ဖော်၍မပြောဝံ့ကြ။ သူတို့နှစ်ဦး ခွဲမှခွဲဖြစ်ကြပါမည်လော။

ညနေ သုံးနာရီလောက်အချိန်တွင် လူသူ မရိပ်မိအောင်၊ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွေ့ကာ လိမ်ကာစီးသော ဂိုင်းသည် အိမ်တံခါးထဲသို့ မြည်းနှင့်တကွ ရောက်လာ၏။ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်လည်း သိလိုဇောနှင့် ဂိုင်းဆီသို့ ပြေး၍တွေ့ကြ၏။

“အစ်ကို ဂျရတ်” ဟု ဂိုင်းသည် သံအောကြီးနှင့် ပြော၏။ “လက်လွတ် ထွက်ပြေးရန် ကိတ်ကမှာလိုက်သည်။ သူတို့ အစ်ကိုကိုခိုးမှု နှင့် တရားစွဲထားပြီ။ အစ်ကိုက စွဲနိုင်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမျှ ပြန်ပြော မနေနှင့်။ တာဂျောင်မြို့သည် အစ်ကိုကို တရားသဖြင့် စီရင်လိမ့်မည် ဟုလည်း မျှော်လင့်မနေနှင့်။ အစ်ကိုယူ သွားသော စာချုပ်များသည် အစ်ကိုအား ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ ဖမ်းရန်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်၊ သူတို့ဒေါသကြီးမှန်း ကိတ် သိသည်။ အစ်ကို၏ ဦးခေါင်းအတွက် ဆုငွေထုတ်ထားပြီ။ အစ်ကို ပြေး ဖို့ကိုသာပြင်။ အစ်ကိုသည် မားဂရက်သားချင်း မိတ်ဆွေတို့ကို ချစ်ခင်ပါက ဆိုင်းငံ့ မနေနှင့်။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းလေလော့။”

ဂိုင်း၏ အသံသည် ရုတ်တရက် မြိမ်းလိုက်သော မိုးသံနှင့်ပင် တူသည်။ ဖြူရော်သွားသော မျက်နှာနှစ်ခုသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၏။ ကြောက်ဖွယ်ကောင်း သော တမန်တော် ငှက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကိတ် သင်ပေးလိုက်သမျှကို အာဂုံဆောင်၍ ပြောပြီးသော ဂိုင်းသည် မိမိသဘောအတိုင်း ဖြည့်စွက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ။

“ရဲသားတို့သည် အစ်ကိုကို ဖမ်းရန် အိမ်သို့ လာကြသည်။ ဒီရစ်လည်း

ဧရာဝတီနှင့်မားကရက်ဝတ္ထု

ထိုသည်။ ဂျရတ် ကိတ်သည် ဒီရစ်ကိုလှည့်ပတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကိတ်၏ စကားကို နားထောင်ပါ။ အစ်ကို ပြောဖို့ကိုသာ ပြင်ပါတော့”

မားကရက်သည် ထိတ်လန့်၍ “အို ဂျရတ်၊ ကိတ်၏ စကား မှန်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်ပြေးမှ ကောင်းမည်။ ဤစာချုပ်များကြောင့်၊ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲလှ၏။ ကျွန်မ အဓကမယူခဲ့ရန် တားမြစ်နိုင်ခဲ့လျှင်၊ အလွန်ကောင်းမည် ဖြစ်သည်” ဟု ပြော၏။

“မားကရက်၊ စာချုပ်များသည် ယိုးမယ်ဖွဲ့ခဲ့သော ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းကလည်း ဤကဲ့သို့ပင် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ယုတ်မာသော ဤသတ္တဝါကြီးသည် ဤစာချုပ်များကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်၍ မတွေ့စေရ။ ဤစာချုပ်များကို သူ တွေ့နိုင်သည့် နေရာမှာ လုံခြုံစွာ ဝှက်ခဲ့ပြီးမှ မောင်ကြီး သွားမည်” ဂျရတ်သည် ဝိုင်းအား ကျေးဇူးတင် စကားပြော၍ နှုတ်ဆက်သည်။ မကြာမီ သူထွက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကိတ်အားပြောလိုက်ရန် မှာသည်။ “မင်းအိမ်ပြန်မရောက်ခင် ငါထွက်သွားမည်” ဟု ဂျရတ် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မာတင်အား ခေါ်၍ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြပြီးလျှင်၊ တာဂျောင်မြို့အနီး၌ လူသွား လူလာကို စောင့်ကြည့်ရန် တောင်းပန်သည်။

“အေး သွားမည်။ ငါ ဒီရစ်ကိုသော်၎င်း၊ သူ့ လူများကိုသော်၎င်း မြင်လျှင် ငါတို့၏ ဥယျာဉ်တွင်းရှိ ဝက်သစ်ချပင်ဆီသို့ ပြေးထွတ်လိုက်မည်။ သည်ကဲ့သို့ အချက်ပေးလိုက်လျှင်၊ မင်းတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ။ ထို့နောက် မုဆိုး ခမ်းချောင်းနားမှာ ငါ့ကို စောင့်နေ။ ငါလာခဲ့မည်။ တောအုပ်ထဲက ထွက်သွား နိုင်အောင်၊ ငါလမ်းညွှန်မည်”

မာတင် ဤကဲ့သို့စီမံရာ၊ ဂျရတ်အတန်ငယ် အသက်ရှုချောင် သွား၏။ ဂျရတ်နှင့် မားကရက်လည်း ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင်၊ ဝက်သစ်ချပင်မှ နေ၍ မာတင်၏ ပြေးကို တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေကြ၏။ စောင့်ရင်း ဂျရတ်သည် စာချုပ်များကို ပြောပြရန်နှင့် တွင်းတစ်တွင်းကို နက်စွာတူးသည်။

ထို့နောက် တွင်းထဲသို့ တစ်ချပ်ပြတစ်ချပ် ထည့်ပြန်၏။ စာချုပ်တို့သည် ဘုရင်မင်မြတ်၏ အမိန့်စာနှင့် မြို့စာရင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ချပ်ကား ပီတာ၏ အဖေနှင့် ဗင်ဆို့တင်နှစ်ဦးချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“အလို သည်စာချုပ် နှမနှင့်လည်း သက်ဆိုင်နေသည်။ မောင်ကြီး စောင့်ကြည့်ဦးမည်” ဟု ဂျရတ်ပြော၏။

“ယခု မဖတ်ပါနှင့်ဦး။ ဖတ်ဖို့လည်း အချိန်မရှိပါ။ နောင်နေနေ မည်ကို

နမ ဝိးရိမ်လှသည်။ မိုးလည်း သည်းထန်စွာ ရွာမည်ဟု ထင်နေပြီ။ တိမ်တိုလည်း နိမ့်ဆင်းလာပြီ။”

ဂျရတ်သည် တားမြစ်သော မားဂရက်၏ စကားကို နားထောင်၏။ သို့ရာတွင် စာချုပ်ကိုကား သူ့ရှင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်သွင်း၍ ကျန်စာချုပ်များကို မြေနှင့် ဖိ၏။ ခြေနှင့်နှင်း၍လည်း သိပ်၏။ ထိုအခိုက် လျှပ်စီး လက်လာ၏။ မိုးလည်း ခြိမ်းလာ၏။ ထိုနောက် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာချသည်။ မားဂရက်နှင့်ဂျရတ် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးရာ၊ မာတင်လည်း နောက်ကလိုက်ပါလာသည်။

“လမ်းမှာ လူရှင်းသည်။ လေမုန်တိုင်း ကျတော့မည်” ဟု မာတင်က ဆို၏။

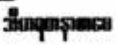
သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း မုန်၏။ မိုးခြိမ်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၍ သူတို့၏ ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်၌ နားပွင့်မတတ် မြည်ဟိန်းလိုက်၏။ လျှပ်စီးလည်း ကြာပွတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခတ်ဖိသကဲ့သို့ လက်ပြီးရင်းလက်၏။ မိုးရေသည် တအားကုန် သွန်ကျလာသည်။ မားဂရက်သည် တဝင်းဝင်း လက်နေ သော လျှပ်စီးကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထား၏။ ဂျရတ်လည်း တံခါးဖုံးကိုဆွဲချ၍ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး တိုင်ပင်နေကြ၏။ ဂျရတ်သည် မားဂရက်နှင့် အချိန်ပို၍ နေရအောင် ဖန်တီးပေးသော လေမုန်တိုင်းကို ကျေးဇူးတင်၏။ မမြင်ရသော နေမင်းလည်းဝင်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးခြိမ်းလျက်ပင် ရှိသေး၏။ လျှပ်လက်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ မိုးလည်းရွာလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ညနေ - စားပွဲကိုခင်း၏။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်သည် မစားနိုင်ရာကြောင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် လက်ဆုံစာခြင်းပင်ဟု တွေးသဖြင့်၊ လည်ချောင်း၌ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေကြသည်။

အတန်ကြာသော်၊ လေမုန်တိုင်း စဲသွား၏။ ပီတာလည်း အိပ်ရာခန်းသို့ ဝင်ပြီ။ မိုးသောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဂျရတ်ထွက်ခွာသွား ရန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မအိပ်လိုကြ။ အိပ်လိုက်သော်၊ နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင်ရသော အချိန်နည်းနေမည်။ ထိုအချိန်ကို တစ်နာရီလောက်မျှ မဖြန်းနိုင်ကြ။ မာတင်လည်း ခဏမျှသာ သူတို့နှင့်အတူ ထိုင်ပြီးနောက်၊ လေးကြိုးအသစ်တစ်ချောင်း စီမံနေ သည်။ ဤအလုပ်ကား သူ အလွန်ကျွမ်းကျင်သောအလုပ် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မာတင်၏ နံပါးမှာပင် ချစ်ခင်ကြင်နာကြောင်း။ စိတ် ဆင်းရဲကြောင်း ညည်းတွားနေကြသည်။

ထိုအခိုက်၊ မာတင်သည် တိတ်တိတ်နေရန် လက်ရိပ်ပြုလိုက်၏။

သူတို့လည်း ငြိမ်၍ နားထောင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘာသံကိုမျှ မကြားကြရ။ အတန်ကြာမှ အိမ်နောက်ဖေးရှိ ဥယျာဉ်တွင်းမှ သစ်ရွက်အကြွေများကို နင်းနေသော ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားကြရသည်။ ထိုခြေသံသည် လူမကြားအောင် အသာအယာ နင်းသော ခြေသံဖြစ်သည်။

မာတင်သည် မြားကို လေးကြိုး၌ တပ်ဆင်ပြီးလျှင်၊ ဖယောင်း တိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက် တံခါးတဖက်ဆီမှ ခြေသံကိုကြားကြရပြန်၏။ သူတို့ ထိတ်လန့်သွားကြပြန်သည်။ ထိုခြေသံသည် နောက်ဖေးက ခြေသံလောက် မမြည်သော်လည်း၊ အသာအယာ ခိုးဝှက်ကာ နင်းလာသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သွားပြန်၏။

သုံးယောက်သား သွေးခဲသွားမတတ် ထိတ်လန့်နေကြ၏။

“အို တိတ်၊ မြန်မြန်ပြေး၊ ဟု ညည်းသတိပေးရှာပေသည်” ဟု မားဂရက်သည် လက်တို့ကို ဖြစ်ညစ်ကာ အထိတ်တလန့် ငိုကြွေး၏။

“ဟဲ့၊ မိန်းကလေး၊ တိတ်ဘိတ်နေစမ်း” ဟု မာတင်က လေသံနှင့် ဝေါက်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ လာ၍ခေါက်၏။

အတွင်းမှာလည်း နုလုံးသားတို့သည် အခေါက်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာတည်။

အခန်း-၁၉

အချက်ပေးထားသည်အလား၊ နောက်ဖေးတံခါးကိုလည်း ပြင်းထန်စွာလာ၍ ခေါက်ပြန်၏။ သူတို့ကို ဝိုင်းမိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော ခေါက်သံတို့ကို ကြားရသောကြောင့်ပင် မားဂရက် သတိရလာဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မားဂရက်သည် လေသံနှင့် “မကြာသေးခင်က သူရှိပါသည်။ ယခု ထွက်သွားပြီဟု ပြောလိုက်ပါ” ဟု မာတင်ကို မှာ၍ ဂျရတ်ကို သူ့ဖခင်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်သွားသော လှေခါးမှ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းမှာ ပီတာ၏ အိပ်ခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်အခန်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံသည် ရပ်နားသည်မရှိ။

“သည်လို အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူ တံခါးလာ ခေါက်သနည်း” ဟု မာတင်မေးသည်။

“ဖွင့်လိုက် ဖွင့်လျှင် နင်တို့သိမည်”

“သူခိုးကို ငါအဘယ်ကြောင့် ဖွင့်ပေးရမည်နည်း။ လူကောင်း မှန်ကန်သည်အချိန်မှာ အိပ်ပြီ”

“အမိန့်နှင့် ငါတို့လာသည်။ ဟဲ့ မာတင်၊ ဖွင့်လိုက်၊ နောင်အခါ နင်ပါ နောင်တရနေမည်”

“အို ဒီရစ်၏ အသံပါတကား။ တာဂျောင်မြို့မှ လာရသည်မှာ ဝေးလှပါတကား။ ဘယ်ကိစ္စကြောင့် လာပါသနည်း”

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

“တံခါးကိုသာဖွင့်၊ ကိစ္စကို နင်သိမည်”

မာတင်သည် တံခါးမင်းတပ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွဲလိုက်ရာ၊ ဒီရစ်နှင့် လူလေးယောက် တိုး၍ဝင်လာကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် နောက်ဖေးတံခါးက အဖေါက်ကို သွင်းကြပြန်သည်။

“ကဲ မာတင်၊ ဂျရုတ် ဘယ်မှာနည်း”

“ဂျရုတ်လား၊ မကြာသေးခင်ကပင် သူရှိသေးသည်။ ယခုမရှိ ထွက် သွားပြီ။”

“သူသည်ကို လာသေးသလား” ဟု မေး၍ ဒီရစ်သည် စိတ်ပျက်သွား၏။

“ယခု သူဘယ်မှာနည်း”

“အီတလီနိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးပြီဟု ပြောသည်။ ဘာကိစ္စ ရှိပါသနည်း။ သူ့ကို ဘာပြုလိုပါသနည်း”

“ဘာကိုပင်ပြုပြု သင်နှင့်မဆိုင်ပါ။ သူဘယ်ကို သွားသနည်း။ ယခုလို လေး မိုးကျနေသည့်အခါ သူထွက်သွားနိုင်သည် ဆိုခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကောင်းပြီ၊ ဂျရုတ်၏ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြမည်” ဟု မာတင်မဲ့ ရွဲကာပြော၏။ ထို့နောက်၊ သူဖယောင်းတိုင်ကို စီးညှိပြီးလျှင်၊ ဖယောင်း တိုင်၏ အနီး၌ ထိုင်၏။ တစ်ဖန် မြားတံတို့ကို တည်ရဖန်များသောကြောင့်၊ လေးကြီး၌ ပွန်းနေသော နေရာကို ပိုးကြီးနှင့် ရစ်ပတ်ရင်း ပြောသည်မှာ၊ “ကျွန်ုပ် ပြောပြမည်။ သူ့ညီ ဂိုင်းဆိုသည့် ကောင်ကလေးကို ခင်ဗျားတို့ သိမည်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကြီးကြီး လက်တံရှည်ရှည်နှင့် မတော်မတဲ မွေးလာသည့် သူရဲကလေး ဖြစ်သည်။ မြည်း တစ်ကောင်စီးလျက် သူရောက်လာသည်။ ထို့နောက်၊ ဘာပြောမှန်းမသိ၊ အော်လား ဟစ်လားနှင့် ပြောသည်။ ဂျရုတ်ကို သူလာ၍ နီးဆော်ဟန်တူသည်။ သူ ပြန် သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ အိမ်ထဲမှာ ငိုလည်း ငိုကြသည်။ နမ်း၍လည်း နှုတ် ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက်၊ ဂျရုတ်ထွက်သွားသည်။ အီတလီနိုင်ငံသို့ သွားသည်ဟု ပြောသည်။ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမည်ကို ခင်ဗျားသိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် မသိပါ”

ဒီရစ် စိတ်ပျက်ပြန်၏။ မာတင်၏ လှည့်ပတ်ပုံကလည်း သေသပ်လှသည်။ မာတင်ထက် ပို၍ မာယာဉာဏ်များသူကသာ ပြောလျှင်၊ များစွာသော မုသားတို့ကို သုံးမိမည် ဖြစ်သည်။ ထိုမုသား တို့သည်လည်း မသင်္ကာစရာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မာတင်သည် သူဆောင်ရွက်ရမည့် အမှုကိုကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်ပြီးပြီ။ မာတင်သည် မားဂရက်သင်ပေးသော မုသားတစ်ခုကိုသာ ပြောသည်။ ကျွန်စကား များမှာ မာတင်ကြံစည်၍ ပြောသော စကားမဟုတ်။ အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းတို့” ဟု ဒီရစ်က ခေါ်၍ပြော၏။ “မြို့သူကြီး အယူအဆ မှားပြီဟု ငါထင်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ မြို့သူကြီးက သူပြည်စီး ပြန်လာသော ဂိုင်းကို လမ်းမှာတွေ့ကြောင်း။ သူတို့သည် သူရဲကလေးကို ဂျရတ်ဆီသို့ လွှတ်ဟန် တူကြောင်း။ ထို့ကြောင့်၊ ဂျရတ် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာမှာ ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော သည်။ ထိုအခါ၊ “သခင်ကြီး သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အလိုက်နောက် ကျနေပြီ။ စောစောကသာ ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသို့ သွားလိုက်လျှင်၊ အလွန်ကောင်းမည် ဖြစ်သည်။ လူကို မမိဘဲ ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်မရနိုင်သော စာချုပ်များကို တာဂျောင်မြို့မှာသာ ရှာဖွေနေသဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်များစွာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ယခုထူးတော့မည်မဟုတ်။ ယခုလောက်ရှိလျှင်၊ ဂျရတ် မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးပေါက်နေပြီ” ဟုပင် ငါက ပြန်ပြောလိုက်သေးသည်။

မာတင်သည် ဒီရစ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ၊ ပြန်စေလိုသော သဘောနှင့် ပြုံးမဲ့ မဲ့လိုက်၏။

“သို့သော်လည်း” ဟု ဒီရစ်က ဆိုပြန်၏။ “မြို့သူကြီး ကျေနပ်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထဲမှာ ရှာဖွေရလိမ့်ဦးမည်”

မာတင်၏ မျက်နှာချွတ်ချင်းအိုသွား၏။ ယင်းသို့ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်း သွားဟန်ကို ဒီရစ် မြင်၏။ မြင်သဖြင့်၊ ခေတ္တ စဉ်းစားကာ ပြောသည်မှာ၊

“ဘယ်သူမျှ အိမ်ပြတင်းက ခုန်ထွက် မပြေးနိုင်အောင် မင်းတို့ နှစ် ယောက် အိမ်ဘေးနှစ်ဖက်မှာ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ စောင့်နေ။ ကျန်လူများ ငါနှင့်လိုက်ခဲ့ကြ”

ဒီရစ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ယူ၍၊ အပေါ်သုံးယောက်နှင့် လှေခါးကို တက်၏။

မာတင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စစ်သားအိုကြီးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေ၏။ ပထမသော် သူ စီမံလိုက်ပုံသည် ဟုတ်မည်လိုလိုရှိ၏။ ယခုသော်၊ ဒုက္ခရောက်ဖို့ ဘက်သို့လည် ကျသွားပြီ။ တစ်ဖန် ဒုက္ခမရောက်နိုင် သေးပါဘူးဟု တွေးမိပြန်၏။ ဂျရတ်သည် ပီတာ၏ အခန်း၌သော်၎င်း၊ မားဂရက်၏ အခန်း ၌သော်၎င်း ရှိရမည်။ အပေါ်ထပ်နှင့် မြေပြင်ကလည်း မကွာဝေးလှ။ ဂျရတ် ခုန် ချနိုင်စရာအကြောင်း ရှိသည်။ ဒီရစ်သည် အောက်မှာ အစောင့်တစ်ယောက်ကိုသာ ထားခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်ရဦးမည်နည်း။ မိနစ်ဝက်လောက် အချိန်အတွင်းမှာ သူတို့တက်က အစောင့်တစ်ယောက်၊ မာတင် တို့ဘက်က သူနှင့် ဂျရတ်နှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ထိုအခါ ပြီးစီးဖွယ်ရာကို စွဲကို ဘာကြောင့် ပြီးစီးအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်အံ့နည်း။

မာတင်သည် နောက်ဖေးတံခါးကို တစ်ဝက်လောက် ဖွင့်ပြီးလျှင်၊ စောင့်ကြည့်နေ၏။ မီးရောင်သည် ပီတာ၏ အခန်းထဲမှာ လင်းနေသည်။ “မိန်းကလေးပမာ အမိခံလိုက်လျှင်၊ သင်းမိုက်ရာကျလိမ့်မည်” ဟုလည်း တစ်ယောက်တည်း ပြည်တမ်းသည်။

မီးရောင်သည် မားဂရက်၏ အခန်းသို့ ကူးသွားပြန်၏။ ပြတင်းတံခါးသည် ယခုထက်ထိ ပွင့်မလာသေး။ ဂျရုတ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ၍ ပြေးမည်ဟု ကြံလျှင်၊ ရဲသားများအားလုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ သည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့နေဖို့ မဟုတ်။ မာတင်သည် ဤအချက်ကို တွေးမိသဖြင့် တံခါးကခွာ၍ လှေခါးခြေရင်းသို့ လာ၏။ နားထောင်ကြည့်၏။ တစ်ဖန် ရဲသားများ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ရှိနေခိုက်ကပင် ဂျရုတ် ပြတင်းမှ ခုန်ထွက်ပြေးလေသလားဟုလည်း မာတင် တွေးပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ငြိမ်ဆိမ်နေလေလေ၊ သူ့တွေးချက် မှန်မည်ဟု ယူဆမိလေလေ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤယူဆချက် ချက်ချင်းပင် ကျိုးပျက်သွားသည်။

အိမ်ခန်းထဲမှ အသံသဲ့သဲ့ ပြည်ထွက်လာ၏။ မားဂရက်၏ အသံပင်တည်း။

“မိပါပြီ၊ မိပါပြီ” ဟု မာတင် ညည်း၏။

ဂျရုတ်ကိုမိလျှင်၊ သူ့ဘဝသည် ကြွေတစ်စေ့လောက်မျှ အဖိုးတန်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း။ ဂျရုတ် ဒုက္ခဖြစ်လျှင်၊ မားဂရက် ရင်ကွဲနာကျတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း မာတင်တွေးမိသည်။ ထွက်ပေါက်ကို ရှာနေသော တောတိရစ္ဆာန်ကြီးကဲ့သို့ မာတင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မာန်ဖီကာကြည့်၏။ ထိုနောက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အကြံတစ်ခုကို ပြလိုက်သည်။ ထိုအကြံကား ကာလဆိုး ကာလကြမ်းများ၌ ကြံတတ်သော အကြံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘေးနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့နေသော စစ်သားတို့၏ အကြံမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ မာတင်သည် အိမ်ရှောင်ခါးသို့၎င်း၊ နောက်ဖေးတံခါးသို့၎င်း သွား၍၊ ဒီရစ်၏ အသံနှင့်တူစွာ “ပြတင်းတံခါးကို စောင့်ကြည့်နေကြ” ဟု အမိန့်ပေး၏။ ထိုနောက် မာတင်သည် တံခါးနှစ်ခုစလုံးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ပိတ်၍၊ မင်းတုပ်ထိုးသည်။ တစ်ဖန် လေးနှင့် မြှားခြောက်စင်းကိုယူ၍၊ တစ်စင်းကို လေး၌ တပ်ဆင်၏။ ကျန်အစင်းတို့ကို မြှားထောင်ထဲမှာ ထည့်ထား၏။ ဓားရှည်ကို သူ့နောက်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်၍၊ ဓားရိုးကို သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ထားသည်။ ထိုနောက် တက်သွားသူလေးယောက်ကို ငါက သတ်နိုင်လျှင် သတ်မည်။ ငါ့ကို သတ်နိုင်လျှင်လည်း သတ်ကြတော့ဟု သံဓိဋ္ဌာန်ချကာ၊ လှေခါးခြေရင်းဝယ် ရဲရင့်စွာ စောင့်နေ၏။ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းလှမ်းကနေ၍ လေးနှင့်ပစ်၍၊ ကျန်နှစ်

ယောက်ကို ဂျရတ်နှင့်သူ တစ်ယောက်လျှင်တစ်ယောက်ချင်း သတ်မည်ဟု မာတင် အကြံထုတ်သတည်း။

ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့ ရှောင်တခင် တိုက်ခိုက်ရသည့် အရေးမျိုးတွင် အတိုက် ခံရသူသည် ရုတ်တရက်သော်၊ ကြက်သေ သေနေတတ်ကြောင်း မာတင် သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီရစ်နှင့် သူ့လူများသည် ရုတ်တရက်သော် ကြက်သေသေနေကြမည်။ ထိုအခါ သူသည် မြှားနှစ်စင်းမက၊ သုံးစင်းကိုပင် ပစ်လွှတ်နိုင်မည်။ သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မှ၊ သူဖက်က အရေးသာဖို့ အကြောင်းရှိသည်။

မာတင် လေးမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းမနေရ ဆူညံနေသော ခြေသံတို့သည် မားဂရက်၏ အခန်းမှ လှေခါးဖက်သို့ ရောက်လာသည်။

သတ္တိပင် ကောင်းသော်လည်း သေတွင်းသို့ ဆင်းလာသော သူတို့၏ အသံကို ကြားရသောအခါ မာတင်၏ ရင်သည်ခုန်နေ၏။ သို့မဟုတ် သူ့အသက် တစ်ချောင်းအတွက် ရင်ခုန်နေသည် ဟုလည်းဆိုနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆယ်ပေပတ်လည် အခန်းထဲတွင် လေးယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတ်ပုတ်လျှင် တစ်ယောက်က အရေးသာနိုင်ရန်ခဲယဉ်းသည်။ ဂျရတ်ကို ကြိုးနှင့်တုပ်၍ခေါ် လာလျှင်၊ ဂျရတ် သူ့ကို ကူညီနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဂိုင်း၏ သရဲဗီးရောင်ကို မြင်စဉ်က ဇူးတန်ခဲ့သော စစ်သားကြီးသည် ယခုကဲ့သို့ တကယ်ဘေးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့သောအခါ ယိမ်းသွေမည် မဟုတ်။ သတ်ပုတ်ရန် ပြင်၍သာ နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့ကလည်း၊ သူ့သေသေ၊ ငါသေသေ၊ သတ်တော့မည်ဟု အားခဲထား သည့်ပမာ၊ အရောင်တောက်နေသည်။ မာတင်မှာ ရန်သူတို့ကို ယခု အောင်နိုင်စေ ကာမှ၊ ချက်ချင်းပင် တိုင်းတစ်ပါးသို့ ပြေး၍ အသက်ထက်ဆုံး တိမ်းရှောင်နေရမည်။ ရုံးလျှင်လည်း၊ ယခုမတ်တတ်ရှုပ်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင်လဲ၍ အသက်ကုန်ရ မည်။ ဪ့၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ဒီရစ်နှင့် သူ့စာပည့်တို့သည် ဝီတာ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်၏။ ဝီတာမှာ အိပ်ပျော်ကာစ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပန်းကန်လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ကြည့်၏။ နံရံ ၌ သံပိုနှင့် နက်ဆွဲထားသော မိကျောင်းသေထဲသို့လည်း ဓားနှင့် ဖွေကြည့်၏။ ခုတင်အောက်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ အခန်းမှာ ကျယ်ပြန့်သော အခန်းဖြစ်သော ကြောင့်၊ ပုန်းစရာပေါ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဂျရတ်ကိုမတွေ့။

ထို့နောက် သူတို့ မားဂရက်၏ အခန်းသို့ ကူးသွားပြန်၏။ အခန်းကို မြင်ရုံနှင့် ဂျရတ်ကို တွေ့နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်မည်။ အခန်းသည်ငယ်၏။ ပစ္စည်းလည်းမရှိ။ လှောင်အိမ်ပင် မရှိ။ သို့ရာတွင် မီးလှုံရန်

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

မီးဖိုနှင့် ခေါင်းတိုင်ရှိ၏။ ဒီရစ်သည် မီးဖိုနှင့် ခေါင်းတိုင်ကို ကြည့်၏။ ဤအခန်းတွင် ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာ၏ အလှအချောကို တွေ့သည်။ ထို အလှအချောကား ဟပ်ပေ လောက်မျှ မမြင်သော သေတ္တာဟောင်းတစ်လုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသည်။ အိပ်ရာခင်း သည် နင်းခဲကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏။ ထိုအတူ မားဂရက်၏ အင်္ကျီကလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်။ ရှုလော့၊ ရွံ့ညွန်၌ သက်လျောကျနေသော ကြာတစ်ပွင့် နင်းပင်တူစွ။

မားဂရက်သည် လန်နီးရှ်၊ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် လျောင်းရာမှ ထိုင်၏။ ယောက်ျားတို့ကို မြင်ရာ၊ အသံသဲ့သဲ့နှင့် အော်၏။ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် အသနားခံသည်။

မားဂရက်သည် ဒီရစ်အား ရှက်ကြောက် အားနာလာအောင် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အလုပ် ရှိသောကြောင့် လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟု ဒီရစ် အထပ် ထပ်နှင့် ပြော၏။ “မိန်းမချောကလေး။ ကျွန်ုပ်တို့ သင့်ကို ရန်မူရန်လာသည် မဟုတ်၊ လဲလျောင်းကာသာနေပါ။ မျက်စိမှိတ်ကာသာ နေပါ။ သင် လက်ထပ်ရ မည့်ညကို မျှော်တွေးကာသာနေပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဤခေါင်းတိုင်ထဲမှာ ဂျရတ် ရှိ မရှိ သိလိုသောကြောင့် ရှာဖွေလိုသည်”

“ရှင်စကား ဘယ်နယ် စကားနည်း။ ဂျရတ် ကျွန်မ၏ အခန်း ထဲမှာ ရှိသည်ဟု ပြောလိုက်သလား”

“ရှိပေလိမ့်မည်။ သူနှင့်သင် သူတို့က ပြောကြသည်”

“ရှင် ရိုင်းပျလုပါတာကား။ ရှင် ဘယ်ကဲ့သို့သော စကားမျိုးကို ပြော သနည်း။ တာရှောင်က ရဲသားတို့သည် သူ့အား ကျွန်မဆီမှာ မနေနိုင်အောင် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ။ သူ့ဇာတိဌာနမှလည်း မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ။ ယခုလို လာရောက် မေးမြန်းခြင်းသည် မိန်းမဖျို တစ်ဦးကို စော်ကားရာ ရောက်သည်။ ရှင်တို့ သူကောင်း သား မဟုတ်၊ သူခိုး ဓါးပြသာ ဖြစ်သည်။ လူဆိုး လူညစ်များသာ ဖြစ်သည်။ ရှင်တို့ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာသား မဟုတ်။ ဟုတ်လျှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်ကဲ့သို့သော မိန်းမစားမှန်း ရှင်တို့သိမည်။ ယခု ရှင်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိရှိသမျှသော အိမ်ခန်းများ အနက်၊ ကျွန်မ၏ အိမ်ခန်းကိုမှ ရွေး၍ ရှာရသလော” ဟု မားဂရက် ရန်တွေ့၏။

“ဟေ့၊ တပည့်တို့၊ လာကြ၊ လာကြ၊ ပြန်မည်။ ကြာကြာနေလျှင် သည့် ထက် မကြားဝံ့ မနာသာသော စကားကို ကြားနေကြရလိမ့်မည်” ဟု ဒီရစ်ဆို၏။ “ခေါင်းတိုင်ထဲမှာလည်း သူမရှိ။ တင်းပုတ်နှင့် ရိုက်ခွဲသဖြင့် ကွဲသွားသော အကွဲ

ကြောင်းကို အင်္ဂုတွေနှင့် ဖာထေးလျှင်၊ ပိတ်ကောင်း၊ ပိတ်လိပ်ဦးမည်။ မိန်းမ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ရမည် မဟုတ်။ မိန်းမ၏လျှာသည် နှစ်ဖက်သွားရှိသော ဓားနှင့် တူသည်။ မိန်းကလေးဆိုသည်မှာလည်း အမိနို့ရည် မစင်သေးသော မိန်းမပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဆို၍၊ ဒီရစ် ချက်ချင်း ဆုတ်ခွာသွားသည်။ “အင်း၊ သည်လို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ငါ ခြုံညှုကြီးအား ပြောခဲ့ပေသည်” ဟု ဒီရစ် မြည်တမ်းလိုက် သေးသည်။

ရဲသားများ အခန်းမှ ထွက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ မားဂရက်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်း၏။ မားဂရက်မှာ အတွင်းခံ- ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်၍ ခြေအိတ်ရှည် စွပ်ထားသည်။ ထိုအဝတ်များအပေါ်မှာမှ ညဝတ်အင်္ကျီကို တစ်ထပ် ဝတ်ဆင်ထားပြန်သည်။ သူသည် သေတ္တာရှည်- အိပ်ရာမှ အိပ်ရာခင်းစောင်တို့ကို ခွာ၏။ ထို့နောက် သေတ္တာဖုံးကို မ-ယူပြီးလျှင် နံရံ၌ ထောင်သည်။ တစ်ဖန် တံခါးဆီသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ သွား၍နားထောင်သည်။ ခြေသံတို့လည်း သူ့ဖခင်၏ အခန်းမှ ဖြတ်၍ လှေခါးအနီးတွင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သေတ္တာရှည် အိပ်ရာ၌ အချက်ထူးတစ်ခု ရှိသည်။ အခန်း ပစ္စည်း ဖြစ်သော သစ်သားဖုံးတစ်ခု ကျိုးသွားဖူး၏။ ထိုသစ်သားကျိုးကို ကြည့်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးရန် မားဂရက်သည် ဂျရတ်အား ခိုင်းဖူးသည်။ ဂျရတ်သည် သစ်တို သစ်စ အပိုအမိုလည်း မရှိသဖြင့် မားဂရက် တစ်ယောက်စာ အိပ်သာရုံရအောင် သစ်သားကျိုးကို လွှဲနှင့် ဖြတ်တိုက်၍ ကြမ်းအောက်ရှိ ယက်မနစ်ချောင်းပေါ်မှာ သေတ္တာရှည်သဏ္ဍာန်တည်ဆောက်ပေးသည်။ သေတ္တာရှည်သည် တစ်ပေမြင့်သည်။ ယက်မတို့၏ ဗြက်သည် တစ်ပေကျယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထင်ရှားနေ သော သေတ္တာရှည်သည် အမြင်အားဖြင့် တစ်ပေသာ မြင့်သော်လည်း သေတ္တာ ရှည်၏ အတွင်းစောက်မှာ နှစ်ပေနက်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော သေတ္တာထဲ၌ ဂျရတ် ပုန်းအောင်းနေသတည်း။

တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မားဂရက်သည် ဒူးထောက်၍ ဆုတောင်း သည်။ ထို့နောက် တံခါးမှ ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်လာ၍ သေတ္တာပေါ်မှာ မိမိကိုယ်ကို ကိုင်းလျက်၊ "ဂျရတ်" ဟု လေသံနှင့် ခေါ်သည်။

ဂျရတ် ပြန်မထူးချေ။

တစ်ဖန် မားဂရက်သည် ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် “ဂျရတ် ဘုရားမ-
သဖြင့် ရန်သူများ မရှိကြတော့ပြီ။ ထလော့၊ သို့သော် ဖြည်း ဖြည်းထပါ” ဟု
ခေါ်ပြန်၏။

ဂျရတ် မထူးသေးချေ။

မားဂရက်လည်း ဂျရတ်၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ “ဂျရတ်” ဟု ခေါ်၏။

ဂျရတ် မထူးဘဲ နေပြန်သည်။

“အလို၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု ဆိုကာ၊ မားဂရက် ငိုပါလေ၏။
သူ၏ လက်တို့သည် ဂျရတ်၏ မျက်နှာနှင့် ရင်ကိုစမ်းသပ်ကြသည်။ ပခုံးကို
ကိုင်၍ ဂျရတ်ကို မ-ထူ၏။ လှုပ်နှိုး၏။ တစ်ဖန် ချီမပြန်သောအခါ ဂျရတ်သည်
မားဂရက်၏ တုန်ရီနေသော လက်မှလွတ်ကျလေ၏။

မားဂရက် ပြင်းပြော ထိတ်လန့်လေ၏။ မားဂရက်သည် အတန်ကြာ
ကာလက သေတ္တာရှည်ပေါ်၌ အဖုံးကိုချ၍ ပိတ်ခဲ့၏။ ထိုအဖုံးပေါ်၌ လဲလျောင်းခဲ့၏။
ရဲသားတို့လည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ယခုဘယ်လို ဖြစ်သည်မသိ။ မားဂရက်
မှာ ကြောက်လန့်နေ၏။ ဂျရတ်ကိုလည်း သေတ္တာတွင်းမှ ဆွဲတင်၍ ပြတင်းဆီသို့
ပွေ့ချီသွား၏။ ပြတင်းတံခါးကိုလည်း ဖွင့်သည်။

လေညှင်းဝင်လာ၏။ မားဂရက်သည် ဂျရတ်ကို လရောင်အောက်
လေလဟာမှာ ထားသည်။ ဂျရတ်၏ မျက်နှာသည် ပြာရောင်ကဲ့သို့ ဖြူရော်နေ၏။
သူ၏ ကိုယ်လည်း တောင့်နေသည်။ မားဂရက် သည် နှလုံးသွေးကို စမ်းကြည့်၏။
အလို ကြောက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ နှလုံးသွေးသည် အနားယူသကဲ့သို့ ငြိမ်နေ၏။
အလိုလေးလေးကြောက်၍ မဆုံးနိုင်ပါပြီတကား။ မားဂရက် ဂျရတ်ကို သတ်လိုက်
လေပြီ။

မားဂရက်သည် ဂျရတ်ကို ချော၍ခေါ်၏။ တွတ်တီးတွတ်တာ ခေါ်၏။
နှမ်းရှုပ်၏။ ယုယ၏။ စကားထပြောလှည့်ပါဦးဟုလည်း တောင်းပန်သည်။

မားဂရက်သည် ယင်သို့ ချစ်စမ်းပြောဆိုနေသော စကားများကို ယခင်က
မပြောဆိုဘူးခဲ။ စိတ်ကူးထဲမှာပင် မထည့်ဘူးခဲ။ ယခုမူ မားဂရက် ပြောဆိုနေပြီ။
သို့ရာတွင် ဂျရတ်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောချေ။ မားဂရက်သည် တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ထို့နောက် ဂျရတ် ဖြူရော်သောမျက်နှာကို ကြည့်ကာ၊
သနားစဖွယ် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းသော စကားကို ကလေးပမာ ဆိုပြည်တမ်း၏။

“အို ဂျရတ်၊ ကျွန်မ အသည်းကြွေရချေ၏။ ကျွန်မ မောင်ကြီးကို

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

သတ်မိသဖြင့် အသည်းကြော့ရချေ၏။ မောင်ကြီးကို ရဲသားတို့၏ လက်တွင်းသို့ မအပ်နှင်းလိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်မကို စိတ်မနာပါနှင့်။ အပ်နှင်းလိုက်လျှင်၊ မောင်ကြီး ယခုလောက် အသေဆိုးမည်မဟုတ်ပါ။ အို- ဂျရတ်၊ ကျွန်မ မှားမိပါ၏။ ကျွန်မ အသည်းကြော့ရချေ၏” ထို့နောက် မားဂရက်သည် စိတ်ချောက်ချားလာသဖြင့်၊ မဆီမဆိုင်သော စကားကို ဆို၍ ငိုပြန်၏။ “လောကမှာ သည်ကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သည်ကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်လျှင်၊ လောကမှာ ဘုရားမရှိသော ကြောင့်သာဖြစ်ရမည်။ မတရားလှချေ၏။ ရက်စက်လှချေ၏။ ဂျရတ် အဘယ်ကြောင့် သေရမည်နည်း။ ကျွန်မ ဂျရတ်ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ရမည်နည်း။ ကျွန်မ ဂျရတ်ကို ချစ်၏။ အို ဘုရားရှင်၊ ကျွန်မ ဂျရတ်ကို မည်မျှချစ်ကြောင်း ဘုရားရှင် အသိဖြစ်ပါ၏။ သူ သိမသွားပါ။ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်ကြောင်း ပြောမပြောခဲ့ဘူးပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏ မေတ္တာကို သူသိလျှင်၊ ကျွန်မကို သူစကားပြန်ပြောမည် ဖြစ်ပါ၏။ တစာစာခေါ်နေသော ကျွန်မကို သူစကား ပြန်ပြောမည် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကို မချစ်စေချင်သောကြောင့် ကျွန်မကို သူလှည့်စားနေပါ၏။ ကျွန်မ ငိုကြွေး လေအောင် ကျွန်မကို သူလှည့်စားနေပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ယင်းသို့ လှည့်စားနေသောကြောင့်ပင်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပို၍ချစ်ပါ၏။ အို- ဘုရားရှင်၊ ကျွန်မပင် ရှေးဦးစွာ လေမွန်း၍ သေလိုက်ချင်ပါ၏။ ယင်းသို့ ငိုကြွေးကာ၊ ကြောက်လည်းကြောက် ဒေါသလည်းထွက်နေသော မားဂရက်သည် အော်ဟစ်မိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်၊ သူ့လည်ကိုသူ ညှစ်ထားရရာ၏။

“စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြန်ပြောပါဦးလား ဂျရတ်၊ ဘာမျှ မပြောမဟုတ်ဘဲ မသေလိုက်ပါနှင့်၊ ရှင် ကျွန်မကိုသနားပါ။ ကျွန်မကို ဆဲဆိုပါ။ ကျွန်မကို ကျိန်ဆဲပါ။ ကျွန်မ ရှင် အဆဲအဆိုကို ခံထိုက်ပါ၏။ ကျွန်မ ရှင်ကျိန်ဆဲခြင်းကို ခံထိုက်ပါ၏။ ဟဲ့၊ အမိုက်မ။ အသက်မက ချစ်ခင်သူကို သတ်သည့် အမိုက်မ။ အို- ဂျရတ်၊ ကျွန်မ သူ့သတ်မိန်းမဖြစ်နေပါပြီတကား။ မတရားလှချေ၏။ ရက်စက်လှချေ၏။ ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မကို မည်သူမျှ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား” ဟု မားဂရက် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပြန်လေ၏။

မားဂရက်သည် ဆံပင်ကို ဆွဲဖြတ်၏။ စူးစူးရှရှလည်း ဟစ်၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဟစ်ရာ၊ ထိုဟစ်သံသည် ဒီရစ်နှင့် ရဲသားတို့၏ နားသို့ စူးဝင်သွားမတတ် ဖြစ်သည်။ အားလုံး အံ့အားသင်၍ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့် ကြသည်။

စားကို နောက်မှာ ထားပြီးလျှင်၊ လေးကို ပြားသွားအထိတင်၍၊ လှေခါး

ရင်းက စောင့်နေသော မာတင်သည် ဂျရတ်မပါဘဲ ဆင်းလာသော ဒီရစ်တို့ လူစုကို မြင်သောအခါ အံ့သြ၏။ လေးကို နှိပ်ပြီးလျှင်၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးနေသည်။ ဒီရစ်တို့ လူစုလည်း မာတင်၏ အမူအရာကို ပက်ပင်းပါမိသဖြင့်၊ မာတင်ကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်ကြသည်။

“တပည့်တို့ သည်လူ ငါတို့ကို အဘယ်ကြောင့် လေးနှင့် ချိန်ရသနည်း”

“ချိန်နေသည် မဟုတ်ပါ” ဟု မာတင်သည် ဣန္ဒြေဆည် ကာပြော၏။

“ကျွန်ုပ်လေးကြီးကို စမ်းကြည့်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို အလွဲထင်လျှင် လေးကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပါမည်”

“အင်း၊ အင်း” ဟု ဒီရစ်သည် မသင်္ကာသော အသံနှင့်ပြော၏။ “ကျွန်ုပ် ဆင်ဖျား၏ အမူအရာကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သည်။ ထင်း ထည့်လိုက်စမ်းပါ။ မသွားခင် မီးလှုံမည်”

မီးရဲရဲတောက်လာ၏။ ဒီရစ်တို့ လူစုလည်း ဝိုင်းထိုင်ကြ၏။ မီးလှုံကြောင့် သူတို့၏ အင်္ကျီ ဆံပင်တို့သည် အခိုးထွက်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မားဂရက်၏ အခန်းဆီမှ ဟစ်သံကို သူတို့ကြားကြလေသည်။ အားလုံး တပြိုင်နက် ထလိုက်ကြ၏။ ရဲသားတစ်ယောက်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ယူပြီးလျှင်၊ လှေခါးကို အပြေးတက်သွားသည်။

မာတင်လည်း ကဗျာကရာ ထ၏။ ဟစ်သံကို မာတင်လည်း ကြားသဖြင့် ဘာကိုပြုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် အဆောတလျှင် ပြေးတက်သွားသူ၏ အမူအရာကို မသင်္ကာသဖြင့် တားဆီးမည်ပြု၏။

ဒီရစ်သည် မာတင်အား နောက်ကနေ၍ ဖက်လိုက်ပြီးလျှင်၊ အခြားသူ များကို ခေါ်၏။ ပြေးတက်သွားသူ လွတ်သွားလေသည်။ ရဲသားတို့သည် မာတင်ကို ဝိုင်းမိကြ၏။ အတန်ကြာ သူတပြန် ငါတပြန် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေကြ၏။ မာတင် မလွတ်နိုင်၊ ဝိုင်းတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ ရဲသားတို့လည်း မာတင်ကို မိအောင် ဖမ်း၍ ဂျရတ်ကို ချည်နှောင်ရန် ယူလာသော ကြီးနှင့် မာတင်၏ ခြေလက်ကို တုပ်ကြ၏။

မာတင်သည် ကျယ်လောင်စွာ ညည်းညူး၏။ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေခိုက် လှေခါးကို ပြေးတက်သွားသူ မားဂရက်၏ အခန်းဆီသို့သွားမှန်း မာတင်သိသည်။ သို့ရာတွင် သူဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ရန်သူတို့၏ လက်တွင်း၌ ရောက်နေပြီတည်း။

ကျော်ရီယန်သည် မားဂရက်၏ အခန်းဆီသို့ စိုက်စိုက်တက်ပြေးသွား၏။ ရောက်သောအခါ အံ့ညွှန် မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဂျရတ်ကို မြင်တွေ့နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ဂျရတ်၏မျက်နှာသည် ဖြူရော်နေ၏။ ခြေလက်တို့လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်။ တောင့်နေသည်။ ဂျရတ်၏ ခေါင်းသည် မားဂရက်၏ ပေါင်ပေါ်၌ ရို၏။ မားဂရက်လည်း ဂျရတ်ပေါ်တွင် ကိုင်း၍ စကားမပြောနိုင်။ ကျော့ကပ်ရပ်ပမာ ငြိမ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့သည် ပြူးကျယ်နေ၏။ သို့ရာတွင် တောက်ပြောင်လျက်ပင် ဖြစ်သည်။ မားဂရက် ဘာကိုမျှမမြင်။ ဘာကိုမျှမကြား။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမထား။ သူ့ပေါင်ပေါ်က ဖြူရော်နေသော မျက်နှာကိုသာ ဂရုထားနေသည်။

ကျော်ရီယန်သည် မတ်တက်ရပ်လျက် ကြက်သေသေနေသည်။ သူ့လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်လည်း တုန်နေသည်။

“အလို၊ စောစောက သူ့ဘယ်မှာနည်း”

မားဂရက် သူ့ကို ဂရုမစိုက်။ ကျော်ရီယန်လည်း ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော သေတ္တာဆီသို့ သွား၍ကြည့်ရာ၊ နားလည်လာသည်။ တစ်ဖန် စကားမတုံ့ပြန်နိုင်လောက်အောင် သောကမီး တောက်လောင်နေရှာသော မိန်းကလေးကို မြင်ပြန်သောအခါ သနားလာပြန်သည်။

“သနားစရာပင်တည်း” ဟု ကျော်ရီယန် ဆို၏။ စာချုပ်ကြောင့် ယခုလို မှောင်မဲနေသော ညမှာ ဒုက္ခဖြစ်ရရှာသည်။ ငါတို့နှင့် အတူလိုက် လာခဲ့ပါက သည်ကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်။ ဪ၊ သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေး၊ ငါမေးသည်ကိုမျှ

ပြန်မပြောနိုင်ရာဘူး။ ဟဲ့ ငါကြည့်စမ်းဦးမည်”

ကျော်ရီယန်သည် လက်ဝါးလောက်မျှ မကြီးသော မုန်ပိုင်းငယ် တစ်ချပ်ကို ယူ၍၊ ဂျရတ်၏ နာဝနှင့်ပါးစပ်မှာ အငွေခံကြည့်၏။ တစ်ဖန်မုန်ကို ရုပ်သည်။ မုန်၏ မျက်နှာပြင်သည် ပိုင်းနေ၏။

“ဟဲ့ အသက်ရှိသေးသည်” ဟု ကျော်ရီယန်သည် သူ့တစ်ကိုယ်ကြားရုံမျှ ပြောသည်။

သို့ရာတွင် မားဂရက် ထိုစကားကို ကြားလိုက်၏။ ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကျောက်ရုပ်ကို အသက်သွင်းပေးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရုတ်ချည်းထ၍ ကျော်ရီယန်၏ လည်ကိုဖက်သည်။

“ထိုသို့ ပြောလိုက်သော သူ့အားကောင်းအိုးပေးပါ၏။ ရှင့်” ဟုဆိုကာ မားဂရက်သည် ထိုလူကြမ်းကြီးကို အတင်းဖက်၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖက်၏။ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလာလောက်အောင်ပင် ဖက်သည်။

“နေဦး၊ နေဦး။ သူ့ကို နွေးအောင် ပြုစရာရှိသည်” ဟုဆိုကာ ကျော်ရီယန်သည် ဂျရတ်ကို ချီမ၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်သည်။ ထိုနောက်၊ သူမှာ ပါလာသော အရက်ပုလင်းကို ထုတ်၏။ လက်ထဲသို့ နှစ်ကြိမ် သွန်ထည့်ပြီးလျှင်၊ ဂျရတ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်ဆွတ်ဖြန်း ပေးသည်။ ပြင်းထန်သော အရက် တန်ခိုးကြောင့်၊ ဂျရတ်သတိရလာ၍ ယင်းသက်ရှုလိုက်၏။ ဤပင်သက် ရှသံထက် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အသံ ဤလောကမှာ ရှိပါဦးမည်လော။ မားဂရက်သည် ဂျရတ်ဆီသို့ ပြေးသွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင်တန်လိုက်သည်။ သူ့လက်နှင့် ထိလိုက်သဖြင့်၊ ဂျရတ် နာကျင်သွားမည်လော ဟုတွေး၍ စိုးရိမ်မိသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုပင် သူ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေရာပြီ။

“အေး သူ့ဘာသာ သူ့နေပါစေဦး” ဟု ကျော်ရီယန်ဆို၏။ “ငါ့ကို ဖက်သလို သူ့ကိုမဖက်နှင့်။ ဖက်လျှင် သူ အသက်ထွက်သွားလိမ့်မည်”

ဂျရတ်သည် ပြင်းစွာ သက်မကြီးချလိုက်၏။ ဖြူရော်သော နှုတ်ခမ်းတို့ လည်း နီရောင်သန်းလာသည်။ ကျော်ရီယန်သည် တံခါးဆီသို့ ထသွား၏။ မရောက်ခင်ပင် သူ ရှေ့သို့ တိုး၍ မသွားနိုင်။ သူ၏ ခြေကိုနောက်မှနေ၍ ချွန်ကိုင်ထားသည်။

ချွန်ကိုင်ထားသူကား မားဂရက်ပင်တည်း။ မားဂရက်သည် ကျော်ရီယန်၏ ခူးကို မိမိ၏ ကိုယ်ဖြင့် မြွေကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ထားသည်။ လက်ကိုလည်း နမ်းရှုပ်၍ ချော့မော့သည်။ “မပြောလိုက်ပါနှင့်၊ ရှင်။ ရှင် သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပြီးပါပြီ။ ဤသို့ ကယ်ဆယ်ပြီးမှ၊ တစ်ဖန် သူ့ကို သေတွင်းသို့ပြန်၍ ပစ်ချလိုပါသေးလား။

ဣရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ရှင်။ သနားပါဦး၊ ရှင်”

“ငါ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာ၊ ယခု တစ်ခါပါနှင့် နှစ်ခါရှိပြီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာတုန်းက ဣရုတ်ကို ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ငါ နင်အား ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ ဒီရစ်ကို ငါဘာကြောင့် အရေး စိုက်ရမည်နည်း။ ယခုလို မပြောရသေးခင်ပင်၊ သူ သေသည်ကို ငါကြည့်လိုသည်။ သို့ရာတွင် စာချုပ်များ ဘယ်မှာ ရှိသည်ကို ငါ့အားပြောပါ။” စာချုပ်များကို ရှာပေး နိုင်လျှင်၊ ကရောင်းဒဂါး တစ်ရာ ဆုပေးမည်” ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ သည် စာချုပ်များကို တွေ့၍ဆုငွေကို ငါရလျှင်၊ ငါ့မိန်းမကျွန်းနှင့် ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် ဘုရားမသလို ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ နင်လည်း အသိပင် ဖြစ်သည်”

“သည်လိုဆိုလျှင်၊ ရှင် ကရောင်းဒဂါး တစ်ရာ ရစေမည်”

“အလို၊ စာချုပ်ဟေ့ အိမ်ထဲမှာ ရှိသည်လား” ဟု ကျော်ရီယန် သည် အားရပါးရမေး၏။

“အိမ်ထဲမှာ မရှိ။ သို့ရာတွင် ရှိသည့်နေရာကို ကျွန်မ သိသည်။ နက်ဖြန် နံနက် ကျွန်မ စာချုပ်များကို ရှင်းအား ပေးမည်။ ဤစကားကို ကျွန်မ ဘုရား သခင်ထံမှာ သစ္စာ ပြု၍ ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်ယူ လိုသည့်အခါ၊ ကျွန်မထံသို့ လာခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်း လာပါ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မလာလျှင်၊ ငါ အရှုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီရစ်ကို ငါဘာကြောင့် တစ်ဝက်ခွဲပေးရမည်နည်း။ လူကလေး အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေကြောင်း ငါမပြောဘူး။ ပြောလျှင်၊ ငါ့အရိုးသည် ငါ့အသားထဲမှာပင် ဆွေးမြေ့ပါစေသား”

ကြာကြာနေလျှင်၊ အောက်ထပ်က အဖော်များ မသင်္ကာမည်ကို စိုးရိမ် သဖြင့် ကျော်ရီယန်သည် အပြေးဆင်းသွား၏။ မားဂရက်လည်း ခေါင်းမှ ခြေဖျားတိုင် အောင် တုန်ခါလျက်ပင်၊ ဣရုတ်၏ နံဘေး၌ ဣရုတ် အတွက် ဆုတောင်းနေရာသည်။

ဒီရစ်က မေးမြန်းသောအခါ၊ ကျော်ရီယန်က ပြန်ပြောသည်မှာ၊ “ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိပါ မိန်းကလေး။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်လွန်းသောကြောင့်၊ သတိ လွတ်သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်”

“သည်လိုဖြစ်လျှင်၊ ငါတို့သွား၍၊ နှိပ်နယ်ပေးဖို့ ကောင်းသည်”

“အို၊ တက်သွားကြဦးမည်လား။ သည်တစ်ခါ တက်သွားလျှင် မိန်းကလေး သချိုင်းသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။ သူ့အဖေ ကိုယ်တိုင်က ဆေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အဖေကိုနိုး၍ မိန်းကလေးထံသို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နွေးနွေး နေရအောင် မီးဖိုရာကြစို့”

ယင်းသို့ ရော်ဂီယန်က ရုတ်တရက်ဉာဏ်ကို သုံးလိုက်ရာ၊ အားလုံးကျေ
နပ်သွားကြသည်။ ထို့နောက်၊ ပီတာ၏ အိမ်ထက် “ဘုရင် သုံးပါး” ခေါ် တဲအိမ်က
ပို၍ နွေးကြောင်းပြောပြီးလျှင်၊ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မာတင်၏ ကိုယ်မှ ကြီးတို့
ကိုလည်း ပြေးပေးခဲ့ကြသေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့၊ ငါ ယူဆပုံ မှန်နေပြီ မဟုတ်လား။ မြို့သူကြီး ယူဆပုံ
သာ မှားသည်” ဟု ဒီရစ်သည် တံခါးဝအထွက်တွင် ပြော၏။ “ကျွန်တော်တို့
နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို မမိနိုင်ကြောင်း ငါသူ့အား ပြောခဲ့သည်။
ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေသည်”

ဤနည်းဖြင့် ဂျုရတ်သည် တစ်ည၌တွင်းမှာ ထောင်၏အစာလည်း ဖြစ်ခဲ့
၏။ သေမင်း၏အစာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ခဲ့သနည်း။ ပုန်းကွယ်သောနေရာ လုံခြုံသော
ကြောင့်လော၊ မဟုတ်။ မားဂရက်၏ ဇဝနဉာဏ်ကောင်းသောကြောင့်လော၊ မဟုတ်။
အဖမ်းလာသူတစ်ဦး၏ ကရုဏာစိတ် လောဘစိတ်တို့ကြောင့်သာဟု ဆိုရပေလိမ့်
မည်။ လူတို့ဝယ် စိတ်ကောင်းနှင့်စိတ်ညံ့ ရောနှောလျက် ရှိနေသည်။ ဤသို့
ရောနှောလျက်ရှိနေခြင်းသည် စင်စစ်အဆင်မပြေ။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ အဆင်မပြေ
လှစွာ ရောနှောလျက်ရှိနေသော စိတ်ကောင်း စိတ်ညံ့တို့ကပင် ပညာရှိတို့၏
ဉာဏ်ထက်ပို၍ အရေးရောက်တတ်ပေစွ။

ဤမျှ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံမျိုးကို
အဘယ်မိန်းမ ခံရနိုင်ပါမည်နည်း။ မားဂရက်သည် ဆုတောင်းနေရာမှ သတိလစ်
၍ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့်ပင် ဂျုရတ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ်ပမာ လဲ
ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဂျုရတ် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာ၍၊ အကူအညီ ရှာမည်ဟု
ပြင်၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်သည် ဂျုရတ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွဲ၍၊ တခြားသို့
ထွက်ခွာမသွားရန် တောင်းပန်သည်။ “ကျွန်မ မောင်ကြီးကို ကိုင်ထားရမှသာ၊
မောင်ကြီး ချမ်းသာစွာရှိသည်ဟု ထင်နိုင်ပါသည်။ မကိုင်ထားရလျှင်၊ သည်ကဲ့သို့မ
ထင်နိုင်ပါ။ မိုက်ပါတီ ဂျုရတ်၊ ကျွန်မ ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ အို၊ ကျွန်မချစ်မြတ်နိုးသော
ဂျုရတ်၊ ကျွန်မ ယခု နွမ်းနယ်လှပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ရွှင်လန်းနေပါသည်။
အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်နေပါသည်”

မြို့သူကြီး ဗင်ဆွီတင်သည် စာချုပ်အတွက် စိတ်ညစ်နေသဖြင့် တစ်ညည့် လုံးအိပ်မပျော်နိုင်ချေ။ သူမိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်ခြည်ကို ကြောက်သည်။ မကြောက်ပါက၊ သူလည်းပီတာ၏ အိမ်သို့ အရာအဖွေသွားသူ တစ်စုနှင့် ပါသွားပေလိမ့်မည်။ လေမိုး ငြိမ်သက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ သူလှေခါးမှ ဆင်း၏။ ပြည်းကို ကော်ကြီး တပ်ဆင်ပြီးလျှင်၊ ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်ရွာရှိ “ဘုရင်သုံးပါး” ခေါ် တဲအိမ်သို့ စီးသွားသည်။ တဲအိမ်တွင် သူ့လူစုကို တွေ့သည်။ အချို့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်နေသည်။ အချို့စားပွဲပေါ်မှာ အိပ်နေသည်။ အချို့လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေသည်။ ဗင်ဆွီတင်သည် သူတို့အားအိမ်နှင့် အတင်းနှိုး၍ မေးရာ၊ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေကြောင်း၊ ချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရှာဖွေကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မတွေ့ခဲ့ရကြောင်း ကြားရသည်။

“ငါ မလိုက်ခဲ့မိသဖြင့်၊ ငါပင် မိုက်လှသည်” ဟု မြို့သူကြီး ငေါက်၏။ “သည်အကောင် ဟိုမှာတနေလုံး ရှိနေသည်ဟု ငါကိုန်ပြောခဲ့သည်။ ကောင်မလေး၏ အိပ်ရာအောက်ကို နင်တို့ကြည့်ကြ၏လော”

“အိပ်ရာအောက်မှာ လူတစ်ယောက် ပုန်းစရာ နေရာလပ်ပင် မရှိသဖြင့် မကြည့်ခဲ့ပါ”

“မကြည့်ခဲ့လျှင်၊ ပုန်းစရာ ရှိ မရှိ နင်တို့ ဘယ်နယ် သိနိုင်မည်နည်း”

ဟု ဗင်ဆွီတင် ငေါက်ပြန်၏။ “နင်တို့ အိပ်ရာအောက်ကိုလည်း ကြည့်သင့်သည်။ အိပ်ရာအတွင်း အပြင်ကိုလည်း ကြည့်သင့်သည်။ ဓားနှင့်လည်း ပျဉ်ချပ်တို့ကို ခေါက်ကြည့်သင့်သည်။ နင်တို့ လာကြ၊ ထ၊ ဘယ်သို့ ရှာဖွေရသည်ကို ငါပြမည်”

ဒီရစ်ထ၏။ ကိုယ်ကိုခံသွက်ပြီးလျှင် ပြောသည်မှာ “သူ့ကို ရှာ၍တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ကို လူဟုမဆိုနှင့်။ မြည်းဟုသာဆိုပါ သခင်ကြီး”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပီတာ၏ အိမ်ကို ဝိုင်းမိကြပြန်၏။

ဒေါသထွက်နေသော မြို့သူကြီးသည် မြည်းကို ကျော်ရိယန်၏ လက်ဝယ် အပ်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ ဒီရစ်နှင့် အခြားသူတို့ကိုခေါ်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်၏။

အိမ်ထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိ။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ကြ။ ပီတာကိုပင် မမြင်ကြ။ တစ်ဖန်လှေခါးကို တက်ကြပြန်၏။ ရဲသားတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ဟစ်အော်၍ ပွင့်နေသော ပီတာ၏ အခန်းပြတင်းမှ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ မနီးမဝေးရှိ လယ်ကွင်းထဲတွင် မားဂရက်၊ မာတင်တို့နှင့်အတူ ဖြည့်ညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားနေသူ တစ်ယောက် ကို မြင်ကြသည်။ ထိုသူကား သူတို့ရှာဖွေနေသော ဂျရတ်ပင်တည်း။ ဗင်ဆွီတင် သည် ဝမ်းသာအားရဟစ်အော်၍ လှေခါးမှ ပြေးဆင်း၏။ မြည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၏။ ထိုနောက်သူနှင့် သူ့လူစု ခရီးပြင်းလိုက်ကြသတည်း။”

မကြာသေးခင်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဘေးရန်တို့ကပင် နှိုးဆော်သဖြင့်၊
 ဂျရတ်သည် မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာမှ ထ၍ မာတင်ကို နှိုး၏။ မာတင် အံ့အားသင့်
 သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ဂျရတ်သည် ညကပင် အိမ်ပြတင်းပု ခုန်ဆင်း
 ၍ လွတ်ပြေးပြီဟု မာတင်အထင်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျရတ်သည်
 ရန်သူ မလိုက်နိုင်သောလမ်းကို ညွှန်ပြရန် မာတင်အား မေး၏။ မာတင်သည်
 ဘေးလွတ်သော လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိကြောင်းပြော၏။ “ဤတောအလွန်၌ ရှိသော
 မြင်းသွားလမ်းတစ်လမ်းကို ငါညွှန်ပြအံ့။ ထိုလမ်းကို ငါကောင်းစွာသိ၏။ ထိုလမ်း
 အတိုင်း လိုက်သွားလျှင်၊ မင်းတဲအိမ် တစ်အိမ်သို့ရောက်မည်။ ထိုတဲအိမ်၌ ပေါ့
 ပါးသော မြင်းတစ်စီးကို အခပေး၍ငါ့။ မနက်မှ ညနေအထိ ဒုန်းမောင်း၍ စီးသွား
 လျှင်၊ ဖော်လန်နိုင်ငံ၏ နယ်နမိတ်အပြင်သို့ ရောက်နိုင်သည်။ ရွာသားများ အိပ်
 ရာက မထခင်၊ ငါတို့ ခရီးထွက်အံ့။”

ပီတာ၏ အိမ်နှင့် တောစပ်သည် တစ်ဖာလုံနှင့် ဖာလုံဝက် ဝေး၏။
 သူတို့ ခရီးထွက်ပြီ။ ထိုနေ့သည် ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်သောကြောင့်၊ မာတင်သည်
 မြှားသုံးစင်းနှင့် လေးကို ဆောင်ယူလာ၏။ ဂျရတ်မှာ ပီတာပေးလိုက်သော ဝက်
 သစ်ချသားတုတ်တိုတစ်ချောင်းပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် မြေစွတ်စိုနေသဖြင့်၊ မားဂရက်သည် ဂါဝန်စကို အတန်ငယ် ပင်း၍၊ ချိတ်နှင့်တွယ်ထား၏။ ပီတာသည်သူတို့ကို ခြံစည်းရိုးအထိ လိုက်ပို့၍၊ ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ကြေကွဲသော စိတ်ဝမ်းဖြင့်၊ ဂျရတ်အား ဆုမွန်ကောင်း ပေးရှာသည်။

သူတို့ တောအုပ်ဆီသို့ ရည်မှန်းကာ ကျောက်ခဲထူပြောသော ကွင်း ပြင်ကို ဖြတ်ကူးနေစဉ်၊ နေဝန်းထွက်ပြူလာ၏။ ကွင်းပြင်တစ်ဝက်ကို ဖြတ်ကူးမိ သောအခါ၊ ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် ပြုလုပ်ကာ လိုက်ပါလာသော မားဂရက်သည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကြောက်တတ် ရွံတတ်သောစိတ်ကို မသိမ်းဆည်းနိုင်ရှာသဖြင့်၊ ဟစ်အော်ရင်းပင် တောဆီတူရူသို့ ပြေးလေ၏။

ဗင်ဆွီတင်နှင့် သူ့ ရဲသားတို့သည် ခရီးပြင်းနှင့်၍ လိုက်လာကြ၏။

မာတင်နှင့် ဂျရတ်လည်း မပြေးဘဲ ခုခံသော်၊ ရူးရာရောက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မားဂရက်ကဲ့သို့ပင် ပြေးကြ၏။ အလိုက်သမားများသည် အပြေးသမား များကို အတန်ငယ်မီလာကြ၏။ သို့ရာတွင် မာတင်သည် "တောဆီသို့သာ လှ၍ ပြေးကြ၊ တောဆီသို့သာ လှ၍ပြေးကြ" ဟု အော်လျက် သတိပေး၏။

အလိုက်သမားများသည် ခြေကျင် လိုက်သူများသာ ဖြစ်သောကြောင့်၊ အပြေးသမားများမှာ ခရီးအလွန်သာနေကြသည်။ တစ်ဖန်မာတင်၏ သတိပေးစ ကားကို ကြားပြန်သောအခါ၊ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်သည် အားတက်လာကြသည်။ သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် တောသစ်ပင်ကြီးတို့သည် သူတို့အား မိတ်ဆွေကောင်းပမာ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်တို့ ကမ်းလှမ်းနေဟန်၊ သစ်ရွက်များကိုလည်း တင်းတိမ်ပမာ ကမ်းလှမ်းနေဟန် ထင်မိကြသည်။

သို့ရာတွင် တင်ကူး၍ မမြင်အပ်သော အန္တရာယ်တစ်ခုသည် သူတို့အား အဓမ္မဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာ၏။ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေသော ဗြဲသူကြီး သည် မြင်းပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်တင်၍ ခုန်းမောင်းကာ လိုက်လာရာ၊ သူ့လူများကို သာမက၊ ဂျရတ်တို့လူစုကိုပင် ကျော်တက်သွား၏။ သူ့အကြံကား ဂျရတ်တို့ကို ရှေ့ကကြို၍ ပိတ်ရန် ဖြစ်သည်။ လူအိုကြီးသည် မြည်းကို ဘေးကပန်း၍ လခြမ်း သဏ္ဍာန် ခုန်းနှင့်လာရာ၊ ဂျရတ်၏ ရှေ့တူရွှံ့ရှိသော တောစပ်သို့ ရောက်သွား၏။ မားဂရက်နှင့် မာတင်လွတ်သွားမည်ကို သူ လားလားမျှ ဂရုမထားချေ။

မားဂရက်လည်း ဟစ်အော်လျက် ဂျရတ်ကိုကာကွယ်လိုသဖြင့်၊ ဂျရတ်ကို ခွဲထားရန် ကြိုးစားပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်အတင်းပင် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ဗင်ဆွီတင်သည် မိချင်လွန်းအားကြီးသဖြင့်၊ ပြေးသောသားကောင်သည် လိုက်သော မုဆိုးကိုပြန်၍ ရန်မှတတ်ဟန်၊ တစ်ဦးကမှန်းထားလျှင် တစ်ဦးကလည်း မှန်းတုံပြန်တတ်ဟန်၊ တစ်ဦးက သတ်လိုလျှင်၊ တစ်ဦးကလည်း သတ်တုံပြန်တတ်ဟန် သဘောတို့ကို သတိမထားမိချေ။

မြို့သူကြီးသည် ဂျရုတ် ရှောင်ကွင်း၍ ပြေးလိမ့်မည်ဟု တင်၏။ သို့ရာတွင် ဂျရုတ်သည် ရှောင်ကွင်း၍ မပြေးဘဲ၊ မြို့သူကြီး ရိုရာသို့ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကို ပြုကာ၊ တစ်ဟုတ်တည်း ပြေးဝင်၍၊ တုတ်တိုနှင့် တအားကုန်ရိုက်ချလိုက်၏။ ဝက်သစ်ချသားသည် ဗင်ဆွီတင်၏ မျက်နှာပေါ်၌ အက်သံ မြည်၏။ ဗင်ဆွီတင် ချာချာလည်ကာ မြေသို့ကျသည်။ သွေးတို့သည် မျက်နှာမှ စီးဆင်းလာ၏။ အင်္ကျီကော်လာလည်း သွေးစွန်းလေသတည်း။

မကြာခင် ဂျရုတ်တို့သည် တောအုပ်တွင်းသို့ ဝင်မိကြ၏။ ခေါင်းဆောင်ကျသဖြင့် နောက်လိုက်တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ လက်စားချေမည်ဟုလည်း ကြိမ်းဝါးကြသည်။ ကြိမ်းဝါးသည်ကို ထောက်လျှင်၊ ဂျရုတ်တို့ သေပြေး ရှင်ပြေးပြေးကြရပေလိမ့်မည်။

“အဘယ်ကြောင့် ပြေးရသနည်း။ မာတင်” ဟု ဂျရုတ်သည် မောဟိုက်သံနှင့် မေး၏။ “သင့်မှာ လေးနှင့်မြှားပါ၏။ ကျွန်တော်မှာ ဤအရာပါသည်” သို့ဆို၍ ဂျရုတ်သည် သွေးပေကျသော တုတ်တိုကို ရမ်းပြ၏။

“လုလင်” ဟုမာတင်က ဆို၏။ “စက်တိုင်ကို မင်းမကြောက်သလော။ ငါ့နောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့လော့” ဤသို့ဆို၍ မာတင်သည် တောထဲသို့ ပြေးဝင်၏။ မကြာခင် သူတို့ အသံတစ်ခုကို ကြား၏။ ထိုအသံသည် သားကောင်ရိုရာသို့ ထိုး၍လိုက်တတ်သောအသံ အမဲလိုက်ခွေးသမင်တစ်အုပ်၏ အသံနှင့်တူသည်။ အလိုက်သမားတို့လည်း တောတွင်းသို့ ရောက်လာသဖြင့်၊ သစ်ပင်အကြီးအကြားမှ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသော အပြေးသမားတို့ကို မြင်၏။ မားဂရက်သည် ပြေးလည်းပြေး၏။ ပြေးရင်းလည်း ငိုသည်။ ဂျရုတ်သည် အံ့ကြိတ်ကာ တုတ်တိုကို မြေစွာ ဆုပ်ကိုင်၏။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ၊ သူတို့သည် ပျစ်ခဲသော သစ်အယ်ချုံ တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ မာတင်သည် ချုံတွင်းသို့ ပြေးဝင်၍၊ သစ်ပင်ငယ် တို့ကို ပခုံးနှင့် တွန်းဖယ်၍ ရှေ့ကသွား၏။ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် သွားမိသောအခါ သူတို့လမ်းလေးခွ နေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

မာတင်သည် လမ်းတစ်လမ်းကို လိုက်၏။ “ကုန်းသွားကြ” ဟုလည်း ပြောသဖြင့်၊ ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်သည် ကုန်းကာ တွားကာ တရွေရွေ

သွားကြ၏။ မကြာခင် လမ်းကောက် လမ်းကွေ့များ ဒီလာဖြတ်သန်းနေရာသို့
 ရောက်ကြ၏။ ထိုအခါ လမ်းတစ်လမ်းကို လိုက်ကြပြန်၏။ ထိုလမ်းသည် လာခဲ့သော
 လမ်းဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားဟန်တူ၏။ တစ်ဖန် အခြားတဖက်သို့ ကွေ့လိမ်
 သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူတို့သည် ထူထပ်သော ထင်းရှူးတော
 တစ်တောသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုတောထဲမှာ လျှောက်သွားရသည်မှာ ကောင်း
 လည်းကောင်း၏။ ခဲလည်း ခဲယဉ်းသည်။ လမ်းဟူ၍ကားမရှိ။ ထင်းရှူးပင်ပျိုများက
 လည်း ထူလွန်းလှသဖြင့် သုံးကိုက်က လွန်၍ ရှေ့ကို မမြင်နိုင်ချေ။

ဤနည်းအတိုင်း ခရီး အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ မာတင်ထိုင်၏။
 မီးလင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မာတင်သည် ဘေးနှင့်ရင်ဆိုင် တွေ့နေသော်လည်း ဘေးကို
 ဘေးမှ မထင်မှတ်ဘဲ ပေါင်မုန့်နှင့် ဝက်ပေါင်ချောက်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍
 စိတ်အေး လက်အေးနှင့် စား၏။

လူငယ်နှစ်ဦးသည် သူ့ကို ကြည့်လျက်၊ အားလျော့ကြ၏။ ထိုအခါ
 မာတင်က ပြော၏။

“ဆယ်ဗင်ဗာဂျင်တစ်ရွာလုံးပင်လာ၍ ရှာစေဦး။ မင်းတို့ကို တွေ့မည်မ
 ဘုတ်။ ဂျရတ် အိတ်လီနိုင်ငံသို့ မရောက်ခင် မင်းငွေအိတ် ကျပျောက်လိမ့်မည်။
 ငွေအိတ်ကို ဤကဲ့သို့ ချိတ်ထားရသလော”

ဂျရတ် ကြည့်၏။ သူ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်၏ သိုင်းကြိုးခေါင်း
 မှ သုံးလောင် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ငွေအိတ် တစ်အိတ်သည် တွဲလွဲကျနေသည်။

“ကျွန်တော့် ငွေအိတ်လည်း မဟုတ်ပါတကား” ဟု ဂျရတ်ပြန်ပြော
 ၏။ “ဤအိတ်ကဲ့မှာ ဘာပါသနည်း။ ကျွန်တော် အံ့ဩမိတော့သည်” ဟု ဆို၍
 အိတ်ကို ဖြုတ်၏။ သို့ရာတွင် တောချုံကို တိုးလာစဉ်၊ ထိုငွေအိတ်သည် လွယ်
 အိတ်၏ သိုင်းကြိုးခေါင်း၌ ဖြုတ်၍မရနိုင်လောက်အောင် ငြိတွယ်ခဲ့သည်။ “ဤငွေ
 အိတ် ကျွန်တော်နှင့် ခွဲရန် စက်ဆုပ်သည် ထင်၏” ဟု ဂျရတ် ဆိုပြန်၏။ ထို
 ရောက် ငွေအိတ်ကို စားနှင့် ဖြတ်၍ဖြုတ်၏။ အိတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ
 ငွေအိတ်ပြည့်ကြပ်နေသော အိတ်ဖြစ်မှန်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် ဖောင်းဖောင်းကြွကြွ
 ကြိန်နေခြင်းမှာ ခေါက်ထားသောစက္ကူ လိပ်ထားသောစက္ကူတို့ကို ထည့်သိပ်ထား
 သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျရတ် ရိပ်မိလာ၏။ “ဤငွေအိတ်သည် ဟိုသူခိုးကြီး၏
 ပစ္စည်းသာ ဖြစ်စရာအကြောင်းရှိ၏။ ကြည့်စမ်း မြင်သူကို လှည့်စားရန် စက္ကူထည့်
 သိပ်ထားသည်။

ဗြိသ္မာကြီး၏ ငွေအိတ် ဂျရတ်ဆီသို့ ကူးရောက်လာပုံသည်။ အံ့ဖွယ်

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ကောင်း၏။ ငွေအိတ် ကူးရောက်လာပုံမှာ ဤသို့တည်း။ ငွေအိတ်သည် ဗင်ဆွီတစ်
၏ မြည်းကုန်းနီးဦး၌ ချိတ်လျက် ပါလာဟန် တူသည်။ ပြေးဝင်၍ ရိုက်ချလိုက်
စဉ် ဂျရတ်သည် ယူလိုသောဆန္ဒ စွန်းငြိခြင်းမရှိဘဲ ထိုငွေအိတ်ကို ဆွဲသုတ်
လိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျရတ်သည် တစ်ချက်တည်းနှင့် ရန်သူကိုလည်း ရိုက်ချ၍
ငွေအိတ်ကိုလည်း လုယူမိရက်သား ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျရတ်သည် သူ့စွမ်းအင်ကို အောက်မေ့၍ ဝမ်းမြောက်၏။ မားဂရက်ကား
စိတ်မသာမယာ ဖြစ်နေသည်။

“လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ ဂျရတ်။ လွှင့်ပစ်လိုလျှင်လည်း သူ့ထံသို့ မာတင်
အား အပိုခိုင်းပါ။ သူတို့ ရှင်ကို သူခိုးဟု သမုတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။ ထိုသို့
သမုတ်သည်ကိုပင် ကျွန်မ မခံချိပါ”

“လွှင့်ပစ်လိုက်ပါဟု ပြောလိုက်သည်လား။ သူ့အားပြန်ပေးလိုက်ဟု လည်း
ပြောလိုက်သည်လား။ တစ်ပဲမျှ ပြန်ပေးဘူး။ ဤငွေအိတ်သည် စစ်ပွဲတွင် ရန်သူ
ကို နှိပ်နင်းနိုင်သဖြင့်၊ ရန်သူ၏ လက်မှတရားသဖြင့် ရလိုက်သော သံပစ္စည်းမျိုး
ဖြစ်သည်။ မဟုတ်ဘူးလား။ မာတင်”

“ဟုတ်ပေ၏။ ပြန်ပေးလိုလျှင် စက္ကူကိုသာ ပြန်ပေးလိုက်၊ ငွေနှင့်
အိတ်ကို ပြန်ပေးလေနှင့်။ ပြန်ပေးလျှင် မှားမည်”

“အို ဂျရတ်” ဟု မားဂရက် ဆိုပြန်၏။ “မောင်ကြီးသည် ဝေးလံသော
တိုင်းတစ်ပါးသို့ သွားရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ။ ကျွန်မတို့မှာ ဘုရားသခင်၏
မေတ္တာ ကရုဏာတော်ကို ခိုကိုးနေရသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိမပိုင်သော ပစ္စည်းကို
ယူဆောင်သွားလျှင်၊ ကျွန်မတို့ ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာ ကရုဏာတော်ကို ဘယ်
နယ် ခံယူရရှိနိုင်ကြပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် ဂျရတ်ကမူ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်ယူထားသည်။

“ဘုရားသခင်သည် ဤပစ္စည်းကို မောင်ကြီးအား ပေးသနားသည်သာ
ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီး၏ ရခြင်းသည် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မောင်ကြီး
ဤပစ္စည်းကို ရုံမက် မြတ်နိုးအပ်သည်” ဟု ဘုရားကြည်ညိုသော လုလင်ပျိုက
ပြန်ပြော၏။ “ဘုရားသခင် လိုလားတော်မူသော သူတို့သည် အီးဂျစ်လူမျိုးများကို
ဖျက်ဆီးခဲ့ကြ၏။ ယင်းသို့ ဖျက်ဆီးသဖြင့် ဘုရားသခင်ကပင် ထိုသူတို့အား ကောင်း
ချီးပေးသေးသည် မဟုတ်လော”

“မောင်ကြီး၏ သဘောအတိုင်းပင် ယူဆပါလော့” ဟု မားဂရက် လျှော့
ပေးလိုက်၏။ “မောင်ကြီးသည် ကျွန်မထက် ဉာဏ်ကြီးပါ၏” တစ်ဖန် တိုးတိုး

ပြောပြန်သည်မှာ၊ မောင်ကြီးသည် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ မောင်ကြီး၏ စကားကို မငြင်းလိုပါ။”

ဂျရတ်လည်း မယားသဖွယ် နားထောင်လွယ်သော မားဂရက်ကို ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ မောင်မယ်သည် လက်တွဲလျက် တောကြီးထဲတွင် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ မာတင်သည် သူတို့အား ရှေ့ဆောင်၍ လမ်းပြသွား၏။ ခရီးဝေးသွားလေလေ၊ အလိုက်သမားတို့၏ ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာလေလေ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ယူဆကြသည်။ အမှန်မှာလည်း မြို့၌ နေထိုင်သော သူများသည် လမ်းမသာသော ဤတောနက်ကြီးတွင် ဤမျှလောက် ဝေးလံသော ခရီးသို့ ရောက်အောင် လာဝံ့နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

စိတ်မြန်သော သူသည် ချက်ချင်း နောင်တရလွယ်တတ်သည်။ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မသန်သော စိတ်သည် ဂျရတ်ကို ထိုးဆွစ ပြုလေ၏။

“မာတင်၊ ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်သည်မှာ အလွန်ပြင်းထန်သည် ဟု ထင်၏”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောနေသနည်း။ အို ပြီးပြီသော ကိစ္စကို ပြန်၍မတွေးပါနင့်။ သူ အရိုက်ခံရသည်မှာ နည်းပင်နည်းသေးသည်”

“မာတင်၊ ကျွန်တော်တုတ် သူ့ခေါင်းကို ထိမှန်စဉ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်ဖြူများကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုဆံပင်ဖြူတို့သည် ကျွန်တော်၏ မျက်စိထဲမှ ထွက်သွားတော့မည် မထင်ပါ။”

မာတင်သည် ထိုစကားကို စက်ဆုပ်လာသဖြင့်၊ တိုတောင်းစွာ ညည်းလိုက်၏။ “ခွေးတူ ဝက်တူတိရစ္ဆာန်ကို အိုလေပြီ၊ အမွေးများပင် ဖြူလေပြီဟု ဆိုကာ၊ မည်သူ သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖူးသနည်း။ မင်း ရန်သူမှာ ဆံပင်မွေးဖြူလေလေ၊ အိုလေလေ ဖြစ်သည်။ စဉ်းလဲဉာဏ်များလေလေ၊ အသေသတ်လိုက်ရန်သာ ကောင်းလေလေဖြစ်သည်။”

“ကျွန်တော် အသေ သတ်သည်လား။ ကျွန်တော် အသေသတ်သည်ဟု မာတင် ပြောလိုက်သည်လား။ သတ်သည်ဆိုသော စကားကို မပြောပါနင့်။ ယင်းသို့ ဆို၍ ဂျရတ် ကြက်သီးမွေးညှင်းထ၏။

“မင်း မသတ်ခဲ့သော ငါအတွေး ချော်သောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်” ဟု ပြော၍ မာတင် ရယ်၏။

“အလို ဘုရား၊ ဘုရား။ အသေသတ်ရန် ကျွန်တော် မကြံ့ပါတကား။”

ဂျပန်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

“သစ်ချောင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်သဖြင့်၊ အက်ကွဲသွားသလို၊ ဟိုသူကောင်း သားကြီး၏ ခေါင်းခွဲလည်း အက်ကွဲ၍ အသံပင် မြည်သွားသေးသည်”

“ဘုရားသခင်နှင့် အရှင်ကောင်းတို့၊ ဤသို့ မဖြစ်ပါစေနှင့် ဘုရား”

“လှည်းပေါ်က စင်ကျသော ခဲလုံးကဲ့သို့၊ သူ့မြည်းပေါ်က စင်ကျစဉ် တစ်ယောက်တော့ သွားရှာပြီ” ဟုပင် ငါဘာသာ ငါပြောမိသေးသည်” ဤသို့ ပြော၍ သံမဏိစစ်သားကြီးသည် မညာတာသော ပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံး၏။

ဂျပန်လည်း မြေပြင်ဝယ် ခူးထောက်ကာ၊ ရန်သူ၏ အသက်ကို ချမ်း သာပေးရန် ဘုရားအား တောင်းပန်လေ၏။

ဤအမှုအရာကို မြင်သောအခါ၊ မာတင်သည် စိတ်တိုလာ၍ ပြောပြန် သည်မှာ “ကြည့်စမ်း၊ သည်မှာ ဇာတ်ခင်းနေပြန်ပါပြီ။ မင်းပညာတတ် မဟုတ်လော။ လူလိမ္မာ ဟူသမျှ ရန်သူကို သေစေလိုသောကြောင့်သာ ရိုက်နှက်တတ်မှန်း မင်း မသိသလော။ လူအိုကြီးကို သတ်မိသဖြင့် မင်းမှာ ဘာကြောင့် စိတ်ချောက်ချား ရသနည်း။ လူ့ စည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားစရာရှိသေးသော လှလင်ပျိုကို သတ်မိသော ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားရသည် ဆိုလျှင်တော်ပါသေး၏။ ဤအဘိုးအိုမှာ သင်္ချိုင်း ဆီသို့ ခြေတစ်ဖက် လှမ်းနေသော သူသာဖြစ်သည်။ သူ့ကို သင်္ချိုင်းဆီသို့ တွန်းပို့ လိုက်နိုင်လျှင် သာ၍ မကောင်းပေဘူးလား။”

“အို ကျွန်တော် ဒုစရိုက်မှုကို ပြုမိမှားချေပြီ။ အပြစ်ကို ပြုမိမှားချေပြီ” ဟု မြည်တမ်းပြီးလျှင်၊ ဂျပန်သည် သူ၏ရင်ကိုထု၏။

မာတင်လည်း စက်ဆုပ်လာ၍ ပြောပြန်သည်မှာ “ကြည့်စမ်း၊ မားဂရက်။ သူ့နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးစိတ် ကိန်းလျက် ရှိသေးသည်။ ဒေါသကင်းနေသည့် အခါမှာ ဆိုလျှင်၊ သူ လူပျော့သာတကား။”

“တိတ်ပါမာတင်” ဟု ဆိုကာ၊ မားဂရက်သည် မာတင်ကို အပြစ်တင် ၏။ ထို့နောက် မားဂရက်သည် ဂျပန်ကို ပွေ့ယူလျက် မိန်းမအသိဉာဏ် မိန်းမနှုတ် ချီသံတည်း ဟူသော အနုပီယဖြင့်၊ နှစ်သိမ်းသည်မှာ

“နမ၏ ချစ်သူရှင်၊ မောင်ကြီးကို သတ်လိုသဖြင့် လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသူ ကို မောင်ကြီး အန္တရာယ်ပြုရန် မကြံရွယ်ခဲ့ပါ။ မောင်ကြီးမှာ သူ့ထံမှ အလွတ် ရုန်းပြေးသူသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မောင်ကြီးကို လိုက်လံဖမ်းဆီး၏။ ရင်ဆိုင် တွေ့သောအခါ မောင်ကြီးက သူ့ကို ရိုက်နှက်သည်။ သို့ရိုက်နှက်သည်မှာ မောင်ကြီး ၏ အသက်ကို မောင်ကြီး ကာကွယ်လိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်ချက်တည်း ရိုက်နှက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ လက်နှက်မှာလည်း မောင်ကြီး၏

လက်၌ ရှိပြီးသော လက်နက်သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မောင်ကြီးသည် သူ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုး အကျိတ်အခဲထားပါမူ၊ ဓားကိုထုတ်၍ ဓားနှင့်ခုတ်လိုက်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ တုတ်တိုနှင့်ပင် အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှက်ပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက်အရိုက်ခံရသူတိုင်း အသက်ဆုံးရှုံးသည်မဟုတ်။ ယခု အရေးတွင် မောင်ကြီး၏ ရန်သူသေဆုံးပြီဟုပင် ဆိုစေဦး၊ ထိုကျဆုံးခြင်းသည် မောင်ကြီး၏ ရန်ငြိုးကြောင့်မဟုတ်နိုင်။ သူ့ ရန်ငြိုးကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူ ကျဆုံးခြင်းသည် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်ပါသည်။

“မားဂရက်၊ မောင်ကြီး နမကို သာခံခေါ်ပါ၏။ ထိုသို့ ယူဆတတ်သောကြောင့် မောင်ကြီးကောင်းချီးပေးပါ၏။”

“သို့သော်လည်း နမ၏ ချစ်သူရှင်၊ မောင်ကြီးမှာ ဆိုးညစ်သော ရန်သူတစ်ဦးကို သတ်ရန် ကြံ့လာရအောင် ကံဆိုးခဲ့လျှင်၊ ဟော်လန်နိုင်ငံမှ မြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင် ထွက်ဖို့ကောင်းပါ၏။ ဪ ပြေးကြဦးမှ တော်မည်။ ကျွန်မတို့ ပြေးကြဦးစို့ရှင်။”

“မားဂရက် လူလျှင် လူချင်း လက်စားချေလာမည်ကို မောင်ကြီးမကြောက်။ မည်သည့်အရာကိုမဆို ထွင်းဖောက်၍ မြင်တော်မူတတ်သော ဘုရားသခင်၊ လူတို့၏ စိတ်ကို သိတော်မူတတ်သော ဘုရားသခင်ကိုသာ ကြောက်သည်။ မောင်ကြီးသည် အသက်ကို ကာကွယ်လိုသောကြောင့် ရိုက်မိပါက တော်ပါသေး၏။ ရန်ငြိုးနှင့် ရိုက်မိပါမူ၊ ဘုရားသခင်သည် အိတလီနိုင်ငံသာမက၊ ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျား မောင်ကြီး၏ နောက်သို့ ရန်ကြေးဆပ်မည်သူကို စေလွှတ်ပေလိမ့်မည်။”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း” ဟု မာတင်သည် စိတ်တိုလာသဖြင့်၊ ငေါက်၏။

“မင်းတို့ စကားများနေသောကြောင့်၊ ငါဘာမျှ မကြားရဘူး။”

“ဘာသံကို ကြားသောကြောင့်နည်း။”

“မားဂရက်၊ မင်း ဘာသံကိုမျှ မကြားဘူးလား။ ငါနားလေးနေသည်။”

မားဂရက် နားစွင့်ကြည့်၏။ တစ်ခဏကြာသော်၊ ဟီး ဟီးမြည်သော ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်ဘိလကဲ့သို့ သာယာသော အသံတစ်ခုကို ကြား၏။ ထို့နောက် သူ့ကြားရသော အသံကို ပြောပြသည်။

“ငါလည်း ကြားရပြီ” ဟု မာတင်ဆို၏။

“ကျွန်တော်လည်း ကြားသည်” ဟု ဂျရတ်လည်းဆိုသည်။

“သာယာသော အသံပါတကား။ ဟော၊ ကြားရပြန်ပြီ။ သာယာယာယာ နှုတ်နေပါတကား။ နားထောင်စမ်းပါ။ အဝေးမှလေသံနှင့် ရော၍ မြည်လာသည်။”

ဂျရုတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ကျွန်တော်တို့၏ အရှေ့မှာလည်း မြည်နေသည် မဟုတ်ပါသလော”

“မဟုတ်ဘူး တော၏ ပဲ့တင်သံကြောင့် နားယောင်နေခြင်းဖြင့် ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ထို အသံသည် ထင်းရှူးတောက လာသောအသံ ဖြစ်သည်”

“ဘာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်လာသော တောကမြည်လာသည်လား”

“အေး၊ ငါတို့ ဖြတ်လာသော တောကဖြစ်သည်”

“အို မာတင်၊ ဘာ ယူးခြားသောကြောင့်နည်း။ သင့်မျက်နှာ ဖြူရော် သွားသည်”

“အံ့သြဖို့သာ ကောင်းသည်” ဟု မာတင် ကဲ့ရဲ့၏။ “ထူးခြားသလားဟု သူကပင် မေးနေပြန်သည်။ ကဲ လာကြ၊ လာကြ။ ဤနေရာထက်ကောင်းသော နေရာတစ်ခုသို့ ငါတို့သွားကြမှ သင့်မည်”

“ဘာကြောင့်နည်း။ ဘာကိစ္စ အတွက်နည်း”

“မတတ်သာသောကြောင့် ခုခံရန် သွားရမည်၊ ဂျရုတ်” ဟု မာတင် သည် ဣန္ဒြေနှင့် ပြော၏။ “ထို့နောက် သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်သတ် ပြီးလျှင်၊ စစ်သားကဲ့သို့ သေကြရန် ဖြစ်သည်”

“အို ဘယ်လို အသံမျိုး ဖြစ်သောကြောင့်နည်း”

“ဤအသံ လက်စားချေမည့် အသံဖြစ်သည်”

“အို မာတင် သူ့ကို ကယ်ဆယ်ပါ။ အို ဘုရားရှင်၊ သနားတော်မူပါ။ ယခု တွေ့ကြုံရမည့် အန္တရာယ်သည် ဘယ်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်ပါသ နည်း” အသိခက်လှချေတကား”

“မိန်းကလေး။ ဤအန္တရာယ်သည် သွေးနံ့ကို ခံတတ်သော ခွေးသမင် ဖြစ်သည်”

မာတင်သည် သတ္တိကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်စွာ နေထိုင် ခဲ့သော သူ့တစ်သက်တွင် ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးကို တွေ့ကြုံခဲ့၍၊ ထိုဘေး အန္တရာယ်တို့ကို ဟန့်တားရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဘေးအန္တရာယ်တို့ နှင့် ယှဉ်ပါးနေသဖြင့်၊ ထိုဘေးအန္တရာယ်တို့ကို တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော ပကတိ စိတ်၊ မထီလိုသော စိတ်တို့ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သွေးနံ့ခံတတ်သော ခွေးသမင်၏ အလိုက်အဖမ်းကိုကား တစ်ခါမျှ မခံခဲ့ဘူး ဝေ့။ ကြမ်းကြုတ်သော ထိုတိရစ္ဆာန်မျိုး၏ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကို လူတို့၏ ပရိယာယ် ဉာဏ်ဖြင့် ဟန့်တားချိုးဖဲ့နိုင်ခဲ့သည်ကိုလည်း မမြင်ဘူး မကြုံဘူးခဲ့ချေ။ အတန်ငယ် လှမ်းသွားပြီး နောက် မာတင်သည် လေးကို မိနေ၏။ ခွန်အားဗလနှင့် မျှော်လင့်ခြင်း

သည် သူ့နှလုံးအိမ်မှ တစ်စိတ်စိတ် ယိုကျလျက် နေပြီ။ ခရီးဝေးသလောက် အန္တရာယ် လည်း ပေးသေးသည်ဟု ထင်နေသော ဂျရတ်ကမူ၊ လက်လွတ် ထွက်ပြေးရန် တိုက်တွန်း၏။

“ဘာအကျိုး ရှိမည်နည်း” ဟု မာတင် ဝမ်းနည်းစွာ ပြန်ပြော၏။ “ငါ တို့ ဤတောအုပ်မှ ထွက်လိုက်လျှင်၊ ရန်သူတို့သည် ငါတို့၏ အသက်ကိုလွယ် လွယ်နှင့် ရန်မူနိုင်သည်။ ဤတော ဤအနီးအနား၌ လုံခြုံသော နေရာတစ်ခုကို ငါမြင်သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ခုခံသော်၊ ငါတို့၏ အသက်ကိုလွယ်လွယ်နှင့် ရန် မူနိုင်မည် မဟုတ်”

“အို မာတင်၊ စိတ်ပျက်မမြန်လွန်းပါနှင့်” ဟု ဂျရတ်က ဆို၏။ “ဘယ် နည်းနှင့်မဆို လွတ်ပေါက် လွတ်လမ်းရှိရမည်”

“အို မာတင်” ဟု မားဂရက် ဆိုပြန်၏။ “ကျွန်မတို့ လူစုခွဲလိုက်လျှင်၊ ဘယ်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။ လူစုခွဲလိုက်လျှင် မကောင်းဘူးလား။ စင်စစ် ရန်သူတို့ သည် ဂျရတ်၏ အသက်တစ်ချောင်းကိုသာ သိမ်းပိုက်ခွင့် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျရတ်ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်း သွားစေ၍၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်လာစေအောင် မာတင် မကြံတတ်ဖူးလား”

“မိန်းကလေး၊ သွေးနံ့ခံတတ်သော ခွေးသမင်၏ သဘောကို မင်း မသိ ဘူး။ သူတို့၏ သဘောသည် ထိုလူ ဤလူတို့၏ နောက်သို့ အရမ်းမဲ့ လိုက်တတ် သည် မဟုတ်။ သွေးနံ့ရှိရာသို့သာ လမ်းစွတ်၍ လိုက်တတ်သည်။ ရန်သူတို့သည် ဗင်ဆွီတင် ကျသော နေရာသို့ ခွေးသမင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟု ငါအသက်နှင့် လဲ၍ ပြောဝံ့သည်။ ကြမ်းကြုတ်သော ခွေးသမင်လည်း လူသေ၏ သွေးနံ့ကို ခံပြီးနောက်၊ သွေးထွက်အောင် ပြုသောသူထံသို့ ရန်သူတို့ကို ရှေ့ဆောင်၍ လမ်းပြပေးလိမ့်မည်။ ဂျရတ်သည် စစ်တပ်ထဲသို့ပင် ပြေးဝင်နိုင်စေကာမူ၊ ဂျရတ် မလွတ်နိုင်။ “မြူစ်” မြစ်ကိုပင် ဖြတ်ကူးနိုင်စေကာမူ၊ ဂျရတ် မလွတ်နိုင်” ဤသို့ ပြော၍ မာတင်သည် လေးကို ပိုကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။

ခွေးသမင်၏ သာယာသော အူသံသည် တစ်တောလုံး ဟိန်းနေသည်။

တင့်ကယ်လှပသော အရာသည် ကြောက်စရာ ဖြစ်တတ်၏။ ထူးဆန်း လှလေစွ၊ စပါးကြီးမြွေ၏ မျက်လုံးသည် သားကောင်ကို ညှို့နေသောအခါ အလွန် လှပသည်။ မည်သည့် ကေရာဇ်မျှ ထိုမျက်လုံးလောက် လှပသော ကျောက်ရတ နှုတ်ကို မကိုင်သရမှ၌ မချယ်စီနိုင်။ ထိုမျက်လုံးသည် မြရည် မြသွေးတို့ပါ ရောင် ဖိတ်သန်းနေသော ပတ္တမြားနှင့် တူ၏။ ထိုမျှ လှပပါသော်လည်း ထိုမျက်

လုံးကို မြင်ရသောသမင်သည် လှုပ်ရှားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ သေဘေးကို စောင့်စားရန်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူစွာ မာတင် ကြားရသော အသံသည် သမင် မြင်ရသော ရုပ်နှင့် သဘောချင်း တူညီသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်၊ သာယာသော ထိုအသံသည် မာတင်အား ညှိနေဟန် တူသည်။

မာတင် ဘာပြုရမည် မသိ၊ အားမရှိသကဲ့သို့ ၎င်း။ အထိတ်အလန့် ဖြစ်နေသကဲ့သို့၎င်း။ မတ်တတ်ရပ်လျက်သာနေ၏။ ဂျပန်ကား မာတင်လောက် သတိမလစ်ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော မာတင်၏စကားကို ကြားသောအခါမှ၊ ဂျပန် လန့်ကြောက်လာသည်။ သူသည် လူအိုကြီးကို ရိုက်၍ သွေးယိုစီးအောင် ပြုခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကြွေးဆပ်မည့် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါသည် သူ့နောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာလေပြီ။ ဤအမှုကို ဘုရားသခင်ပင် စီမံသည် မဟုတ်ပါလော။

ယောက်ျားများ ယင်းသို့ အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး ဖြစ်နေစဉ်၊ မိန်းမသည် အငြိမ်မနေ၊ အကြံထုတ်၍သာ နေ၏။ သူ ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားခုက္ခရောက် နေသောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

“ဓားကို ခဏပေးစမ်းပါ” ဟု သူ မာတင်ထံမှ ဓားတောင်း၏။ မာတင် လည်းပေးလိုက်သည်။

“ဤဓားသည် မင့်လက်ထဲတွင် အနည်းငယ်သာ အသုံးကျရာလိမ့်မည်” ဟုလည်း မာတင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုနောက်၊ မားဂရက်သည် မည်သူမျှ မမြင်ရအောင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလိုက်၏။ သူသည် ဂျပန်၏ နောက်၌ ပုန်းကွယ်၍ သူ့လက်မောင်းကို ဓားနှင့် ခြစ်ဆွဲကာ၊ သွေးကို ယိုထွက်စေ၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ကုန်း၍ ခြေအိတ်နှင့် ဘီနပ်ကို သွေးဖြင့်လိမ်းကျံသည်။ ယင်းသို့ပြုလိုက်ပုံမှာ ကျင်လည်လှသဖြင့်၊ မာတင် နှင့် ဂျပန် သူ့အပြုအမူကို မမြင်လိုက်ကြချေ။ ထိုနောက်၊ မားဂရက်သည် စစ်သား၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်၍

“လာပါ မာတင်၊ ယောက်ျားပီသစမ်းပါ” ဟု မားဂရက် ဆို၏။ “လူနည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ၊ ရန်သူတို့ လွယ်လင့်တကူ မတိုက်ခိုက်နိုင်လောက်အောင်၊ လုံခြုံသော နေရာသို့ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားပါ”

“အေး ငါခေါ်သွားမည်” ဟု မာတင်သည် သုန်မှုန်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြော၏။ “မြန်မြန် သွားသော်လည်း၊ အကျိုးများမည်မဟုတ်။ ငါတို့ ခွေးသမင်ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်မည် မဟုတ်။ သွားရမည့် နေရာ အနီးမှာပင် ရှိ၏” ထို့နောက်

မာတင်သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်ပြီးလျှင်၊ စက်တိုင်သို့သွားရမည် ဖြစ်သော သူကဲ့သို့၊ လမ်းပြသွားလေ၏။

မာတင်သည် ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်ကို သစ်အယ်ချုံတစ်ခုသို့ရောက်အောင် ပို့၏။ ထိုသစ်အယ်ချုံသည် နံနက်စောစောက သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ဖေးမခဲသော သစ်အယ်ချုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ကြစမ်း” ဟု မာတင်ဆို၏။ “ဤတောချုံသည် တစ်ဖာလုံပျာသာ ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ငါတို့ကို ကူညီပေးလိမ့်မည်”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း” ဟု ဂျရတ်က မေး၏။

“ချုံကို တိုးဝင်သွားပြီးလျှင်၊ တခြားတစ်ဖက်မှာ စောင့်နေရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ချုံထဲသို့ ကစဉ့်ကလျား ဝင်လာလျှင် သုံးယောက်ကို လေးနှင့်ပစ်၊ နှစ်ယောက် ၏ခေါင်းကို တုတ်နှင့်ရိုက်။ ထို့နောက် ကျွန်သေးသော လူများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ငါတို့အားလုံး အသတ်ခံလိုက်ကြရဖို့ ဖြစ်သည်”

“မာတင် သည်လောက်သာ ကြံနိုင်တော့သည်လား” ဟု ဂျရတ် မေးပြန်၏။

“အေး သည်လောက်သာ ကြံနိုင်တော့သည်”

“ကိုင်း မာတင်၊ ကျွန်တော်ပင် ခေါင်းဆောင်ပါတော့မည်။ မာတင်မှာ အကြံကုန်နေပြီ။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အသက်အရွယ် နနယ်သေး သူ၏ စကားကို မာတင် လိုက်နာနိုင်ပါမည်လား”

“ဟုတ်ပေသည်။ မာတင်” ဟု မားဂရက်က ဆို၏။ “ဂျရတ်၏ စကား ကိုငြင်းပယ်မနေပါနှင့်တော့။ ဂျရတ်သည် အသက်ပင်နသေးသော်လည်း၊ ဉာဏ် ကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်” မာတင်လည်း စိတ်မသာမယာနှင့်င် သဘောတူလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြုသလို လိုက်ပြုပါ” ဟု ဂျရတ်ဆို၍၊ ဓားကိုထုတ်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့လှမ်းသွား တိုင်း သစ်အယ် တစ်ညွှောက်နှစ်ညွှောက်ကို အရင်းမှကပ်၍ လှီးပြတ်၏။ ထို့နောက် နောက်သို့လှည့်၍ ထောင်ကျန်နေသေးသော သစ်အယ်အညွှောက်များကို အ ညွှောက်ပြတ်နှင့်ရင်တစ်မြင့်စာလောက်တွင် ရစ်ပတ် ချည်နှောင်၏။ မာတင်လည်း ဂျရတ်ပြုသကဲ့သို့ ပြု၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်သာ ပြု၏။ ဤနည်းအတိုင်း ပြုသွားရာ သစ်အယ်ချုံထဲတွင် ခရီးအတန်ငယ် ပေါက်သွားကြ၏။ သွေးနံ့ခံသော ခွေးသမင်၏ အူသံလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာရာ သာယာသော သဘော ပျောက်၍ ကျယ်လောင်ခက်ထန်လာသည်။

မားဂရက် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

မာတင်သည် မြေပြင်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ နားထောင်ကြည့်၏။

“ငါ မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်”

“မြင်းခွာသံ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဂျပန် ဆို၏။ “မြင်းခွာသံနှင့် တူသည်။”

ဤ သေနာကောင်ကြီး ဗင်ဆွီတင် မသေသေးပါတကား။ မည်သူမျှ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ ဤမျှ ရန်ငြိုးထား၍ လိုက်မည်မဟုတ်။ သူတစ်ယောက်သာ လိုက်မည် ဖြစ်သည်။

“ရန်သူကိုရိုက်လျှင်၊ သေအောင်ရိုက်ရသည်။ အသေမရိုက်လိုလျှင်၊ မရိုက်ဘဲ နေသည်က ကောင်းသေးသည်” ဟု မာတင်သည် စိတ်မသာမယာနှင့် ပြန်ပြော၏။

“ဘုရားသခင်ကသာ အခွင့်ပေးလျှင်၊ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါနာနာ ရိုက်မည်” ဟု ဂျပန်ဆို၏။

ဂျပန်တို့လည်း နောက်ဆုံး၌ သစ်အယ်ချုံကို ပေါက်၍ ချုံတစ်ဖက်ရှိ ရှင်းလင်းသော တောတန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဤတောတန်းဝယ် သစ်ပင်တို့သည် ကြီးလည်း ကြီး၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ခြား၍လည်း ပေါက်သည်။ ဤတောတန်းဝယ် ဘယ်နည်းနှင့်မျှပြေး၍ လွတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ခွေးသံနှင့်အတူ လူသံများကိုလည်း ကြားကြရပြန်၏။ ထိုအသံတို့ကား အော်ခေါ်သံ ဟစ်ကြွေးသံတို့ ဖြစ်သည်။

“တစ်ရွာလုံး ငါတို့၏ နောက်ကို လိုက်နေကြပြီ” ဟု မာတင်ဆို၏။ ပြန်ပြော၏။ “နားထောင်ပါ မာတင်၊ ခွေးနှင့် လူကို တခြားစီ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကျွန်တော်သည် ခွေးအတွက် လွယ်ကူအောင်၊ လူအတွက် ခက်ခဲအောင် လမ်း ထွင်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို၊ ခွေးသမင်သည် လူထက် အလျင်ဦး၍ ရောက် လာမည်။ သစ်အယ်ချုံထဲက သူထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို သတ်မည်”

“ခွေးသမင်လား တစ်ကောင်ထက်မကဘူး”

“ကျွန်တော် အူသံတစ်သံကိုသာ ကြားသည်”

အေး၊ တစ်ကောင်ကသာ အူလာတတ်သည်။ ကျန်အကောင်တို့သည် အသံမပြုဘဲ လိုက်လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ခွေးမှာ အနံ့ပျောက် သွားစေဦး။ နောက်တစ်ကောင်က အနံ့ခံ၍ အူလာမည် ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ခွေးနှစ်ကောင် သို့တည်းမဟုတ် ခွေးကို ပူးဝင်ကာ သရဲလည်း ပါလာလိမ့်မည်။

“သည်လိုဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကောင်လုံးကို သတ်ရလိမ့်မည်။”

သူတို့သေလျှင်၊ ကျွန်တော်ကို သစ်အယ်ချုံထဲသို့ ပြန်ဝင်၍ လာခဲ့သည့် လမ်း အတိုင်း လှည့်ပြန်မည်”

“ဤအကြံ အလွန်ကောင်းသည်၊ ဂျရုတ်” ဟုဆို၍ မာတင်အားတက် လာ၏။

“တိုးတိုး ပြောပါ။ လိုက်လာသူများ ချုံထဲမှာ ရောက်နေကြပြီ”

ဂျရုတ်လည်း တီးတိုးသံနှင့် အမိန့်ပေးသည်မှာ၊

“မာတင်ချွန်ဘေးက စောင့်ပါ။ ဟို ကျဉ်းထဲမှာ ရပ်၍စောင့်ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုအနားက ဝတ်သစ်ချပင်သို့ သွား၍ ပုန်းကွယ်နေမည်။ ခွေးသမင်ကျွန်တော် ဆီသို့ ထိုးလာလျှင် မြားကိုလွှတ်နိုင်သလောက်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်ဆီသို့ ရောက် လာနိုင်သေးသော အကောင်များကို ကျွန်တော် အသေရိုက်သတ်မည်”

မာတင်၏ မျက်လုံးဝင်းလာ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် နေရာမှာ ကိုယ်စီ နေကြ၏။

အော် ခေါ်သံ ဟစ်ကြွေးသံတို့သည် နီးကပ်လာ၏။ မကြာခင် သစ်ပင် ညောက်ခတ်သံကို ကြားရပြန်၏။ မည်သည့်အခါမျှ လမ်းလွဲကိုမလိုက်တတ်သော ခွေးသမင်လည်း ခဏ ခဏ အူ၏။

ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။ သစ်ပင်ညောက် ခတ်သံသည် တိုး၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ သေရေး ရှင်ရေးအတွက် လုံးပမ်းရမည့်အခါကလည်း မိနစ် ချင်း နီးကပ်လာ၏။ သေမင်း၏ အသံနှင့် တူသော အူသံလည်း ရှေးပြေးပြု၍သာ ပြည်နေသည်။

ထိုအခိုက် တုန်လှုပ်သော လက်တစ်ခုသည် ဂျရုတ်၏ ပခုံးကိုလာ၍ ကိုင်၏။ ရန်သူကို တိုက်ရန်ပြင်နေသော ဂျရုတ်သည်ရုတ်တရက် အကိုင်ခံလိုက် ရသဖြင့် လန့်သွားသည်။

“အကယ်၍ ကျွန်မတို့ လူစုကွဲသွားလျှင်၊ တောကို ဝင်လာစဉ်တွေ့ခဲ့ သော သစ်ခေါက်ဖြူပင်ကြီးသို့ လာခဲ့ပါ” ဟု မားဂရက် မှာလိုက်သည်။

“အေး၊ အေး၊ အေး၊ နမပြန်သွား။ နမ ပြန်ပြန် ပြန်သွား။ အကွယ် အကာ မရှိသည့် လဟာပြင်သို့ မလာခဲ့နှင့်”

မားဂရက်လည်း မာတင်ဆီသို့ ပြန်ပြေး၏။ သို့ရာတွင် မာတင်ဆီသို့ မရောက်ခင်ပင် ခွေးသမင်ကြီး တစ်ကောင်သည် သစ်အယ်ချုံမှ ခုန်ထွက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ မားဂရက်လည်း လန့်၍ ကြံ့သွား၏။ သို့ရာတွင် ခွေးသမင် သည် သူ့ကိုမမြင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမြင်ကို အားကိုးသကဲ့သို့ ခွေးသမင်တို့

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

သည် အနံ့ကို အားကိုးသည်။ ရုတ်ချည်းပင် ခွေးသမင်သည် ခေါင်းကိုနှိပ်၍ အနံ့ခံ၏။ ထို့နောက် တစ်ချက်ပြည်ဟိန်းပြီးလျှင် ဂျရတ်ရှိရာ သစ်ပင်ဆီသို့ တဟုန်တည်း ခုန်သည်။ ခုန်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုခွေးသမင် မြေပြင်သို့ ပြန်ကျ၍ သေရာလေသည်။ သေရသော အကြောင်းမှာ ချုံဘေးက စောင်နေသော မာတင်၏ လေးမှ တဟုန်တည်း ထွက်ပျံလာသော မြှားက တံစို့ထိုးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အခြား ခွေးသမင်တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာ၍ အဖော်ဖြစ်သော အသေကောင်ကို နှမ်းကြည့်၏။ ဂျရတ်လည်း သူ့ဆီသို့ တဟုန်တည်း ပြေးထွက်၏။ သို့ရာတွင် တုတ်ကို အသုံးမပြုလိုက်ရခင်၊ ထိုခွေးသမင်လည်း မိုးကြိုးမှန်သကဲ့သို့ တွန့်လိန်သွား၏။ သို့ရာတွင် မသေသေး။ တွား၍ ဝေဒနာခံစားနေရာ၏။ သနားစရာ အူလည်း အူသည်။

ဂျရတ်မှာ သူ့ကို သုတ်သင်ရန် အချိန်မရှိ။ သစ်အယ်ပင်တို့သည် တရဲရဲပြည်လာ၏။ ထိုသစ်အယ်ပင်တို့သည် အသက်ရှင်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

ဂျရတ်သည် မာတင်အားနောက်ဆုတ်ရန် လက်ရိပ်ပြုပြီးနောက်၊ ယာဘက်သို့ ကိုက်အနည်းငယ်ခန့် ပြေးသွား၏။ ထို့နောက် လူသုံးယောက် ခုန်ထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ သစ်အယ်ချုံထဲသို့ တွား၍ ဝင်၏။ ခုန်ထွက်လာသော လူသုံးယောက်သည် အဖော်များကို ကျော်လွန်၍ ခရီးအတန်ပေး... လာသောသူများ ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများမှာ အတန်ငယ် လှမ်းသော ခရီးမှာ ရှိနေကြသေးသည်။

ဂျရတ်သည် လေးဘက်တွားကာ၊ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ခဲ့၏။ မာတင်နှင့် မားဂရက်လည်း မိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်၊ သူတို့ အလိုအလျောက်ပင် လေးဘက် တွားကာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလိုက်သမားနှင့် အပြေးသမားသည် ခရီးမလှမ်းမကမ်း နေရာမှာပင် လမ်းလွဲသွားကြလေသည်။

ရန်သူတို့သည် သေသော ခွေးသမင်နှင့် ဒဏ်ရာရသော ခွေးသမင်ကို တွေ့ရာ အော်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မာတင်တို့သည် အသံပေါင်းစုံကို ကြားကြသည်။ တစ်ဖန် နောက်ထပ် လိုက်လာသူများ ရောက်လာသဖြင့်၊ တိုး၍ ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားကြရပြန်သည်။ မကြုံစဖူး ကြုံရသော အခါမျိုး၌ ပြုလုပ်တတ်သည့်အတိုင်း၊ အလိုက်သမားတို့သည် စကားများလျက် အချိန်ဖြုန်းပစ်ကြသည်။ အပြေးသမားတို့ကား ထိုအချိန်ကို တတ်နိုင်သမျှ အသုံးချကြလေသည်။

“ခွေးသမင်တို့၏ အသံကို ငါနောက်ထပ် မကြားတော့ဘူး” ဟု မာတင်

သည် မားဂရက်အား တိုးတိုးပြော၏။ ယခုမှပင် သူ စိတ်ချမ်းသာ သွားလေသည်။

မားဂရက်ကား ဂျရုတ်အတွက် စိုးရိမ်လာ၏။

“မာတင်၊ ကျွန်မတို့ ဂျရုတ်ကို ဘာကြောင့်တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရသနည်း။ ဂျရုတ်ကို သူတို့ ပစ်သတ်ပါတော့မည်။ ကျွန်မလည်း သူ့အနားမှာ မရှိပါတကား။”

“သူတို့ ဂျရုတ်ကို မသတ်နိုင်ပါဘူး။ ဂျရုတ်ကို မိအောင်ဖမ်းနိုင်သော ဦးခေါင်း သူတို့၏ ပခုံးပေါ်မှာ မရှိ။ သစ်ခေါက်ဖြူပင်မှာ တွေ့ဆုံရန် မင်းသူ့ကို မှာခဲ့သည် မဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပေ၏။ မာတင် သတိကောင်းလှပေသည်။ မာတင်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သစ်ခေါက်ဖြူပင်ဆီသို့ သွားကြစို့”

“အေး၊ သွားမည်။ သို့ရာတွင် ဆူဆူညူညူ မပြုနှင့်”

သစ်အယ်ချုံစပ်သို့ ရောက်လုနီးသောအခါ၊ အော်ခေါ်သံ ဟစ်ကြွေးသံ ကို သူတို့ ကြားကြရပြန်သည်။ အလိုက်သမားတို့ ပြန်လှည့်၍ ရှာကြဟန်တူသည်။

“မကြောက်ပါနှင့်” ဟု မာတင်သည် ထိတ်လန့်နေသော မားဂရက်ကို

အားပေး၏။ “ငါတို့မှာ အချိန်ရှိသေးသည်။ မြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင် ပြေးလျှင်၊ သူတို့ မျက်ကြောပြတ်သွားလိမ့်မည်”

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက်၊ မာတင် ခြေလှမ်းကို တန်လိုက်၏။ အကြောင်း မှုကား ချုံစပ်မှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကား မြည်းပေါ်က ဗင်ဆွီတင်ပင်တည်း။ သွေးစွန်းသော အဝတ်သည် သူ့နှုတ်ခေါင်းကို ဖြတ်လျက်ပတ်ထားသည်။ သူ့နှုတ် ကျိုးသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးကား ပတ်ထားသော အဝတ်အထက်မှ သူတို့အား စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံး အမှုအရာကို ထောက်သဖြင့်၊ တိမ်းရှောင် ပြေးသော သူတို့၏ အသံကို သူကြားကြောင်း၊ ထိုကြောင့် စောင့်ကြည့်နေကြောင်း သိနိုင်သည်။

မာတင်သည် ဆဲရေးတိုင်းထွာ၍၊ လေးကြိုးကို တပ်ဆင်လိုက်၏။ ထိုနောက် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော မြားကို လေးကြိုး၌ ထည့်သည်။ မားဂရက်သည် ကြောက်လှသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်၏။ အသံမပြုနိုင်ချေ။ မားဂရက်သည် ဗင်ဆွီတင်သော်၎င်း၊ ဂျရုတ်သော်၎င်း တစ်ယောက်ယောက် မချသေမည့်အရေးကို သိသည်။ မားဂရက်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားသော်လည်း လက်ချောင်းများအကြားမှ ကြည့်ပြန်၏။ သူ့နှလုံးသား ဆတ်ဆတ်ခုန်နေပြီ။

မာတင် လေးကို မြှောက်ချီ၏။ ထိုနောက် သေစေတတ်သော မြားကို မြားသွားအထိ တင်သည်။ ထိုအခိုက် ဖျတ်လတ်သောသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် နောက်မှ နေ၍၊ ဗင်ဆွီတင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ခုန်အုပ်သော အဟုန်သည် ခိုကို ထိုးသုတ်လိုက်သော သိမ်းငှက်၏ အဟုန်နှင့်ပင် တူသည်။ ပုဝါဖြူတစ်ခုလည်း မြို့သူကြီး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ လက်တစ်ချက် လှည့်လိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက်၊ ပုဝါဖြူသည် မြို့သူကြီး၏ ခေါင်းကို ပတ်မိသည်။ ထိုနောက် မြို့သူကြီး ပြည်း၏ကုန်းနီးမှ လွင့်စင်၍ မြေသို့ ကျလေ၏။

ဂျုရတ်လည်း သူကျရာသို့ တဟုန်တည်း ခုန်လာ၍ “မာတင် မာတင်” ဟု ခေါ်၏။

မာတင်နှင့် မားဂရက်လည်း ထွက်လာကြ၏။ မာတင် အံ့ဩလျက်၊ “မြန်မြန် ပြေးကြ။ သူတို့ ချုံထဲမှာ ရှိနေခိုက်၊ မြန်မြန်ပြေးကြ။ ငါတို့လွတ်ပြီ” ဟု ပြော၏။

အရေးကြီးသော ထိုအခိုက်မှာ ဤအချိန်အထိ သက်လုံးကောင်းခဲ့သော မားဂရက်သည် ကံစီမံရာကို ခံရမည် ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ သွေးကုန်ခန်းသော ကြောင့်၎င်း လက်လျှော့ရတော့မလိုလို ဖြစ်လာ၏။

“နမ၏ ချစ်သူရှင်၊ မောင်ကြီးသာ လွတ်အောင်ပြေးပါ” ဟု မားဂရက်သည် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှု၍ ပြော၏။ “နမကို ဤနေရာမှာ ထားခဲ့ပါတော့၊ နမ အားမရှိတော့ပြီ”

“မထားခဲ့နိုင်ဘူး မားဂရက်၊ မထားခဲ့နိုင်ဘူး” ဟု ဂျုရတ် ဆို၏။ “သေအတူ ရှင်အတူသာ ဖြစ်ရမည်။ အလို၊ သည်မှာ ပြည်းအာရီသားပင် ဖြစ်သည်။ မာတင် ပြည်းပေါ်သို့ တက်။ ပြည်း၏ နံဘေးက ကျွန်တော် ပြေးလိုက်ခဲ့မည်”

ချက်ချင်းပင် မာတင်သည် ပြည်း၏ ကျောပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ဂျုရတ်သည် အားပျော့ မိန်းမောနေသော မားဂရက်ကို ပွေ့ချီ၍ မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ တင်၏။ မာတင်၏ လေးကိုလည်း မာတင်၌ ဝန်ပေါ့အောင် လှမ်းယူသည်။

“လာကြပါ၊ ကယ်ကြပါ၊ လူသတ်သည်။ လူသတ်သည်” ဟု ဗင်ဆွီတင်သည် ချက်ချင်း ထထိုင်၍ အော်၏။

“မအော်နှင့်ဟဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ကြီး” ဟု ဂျုရတ် ဟိန်း၏။ ထိုနောက် မြွေပွေးကို တွေ့လျှင် ဖိနပ်နှင့် နင်းသတ်သကဲ့သို့ ဂျုရတ်လည်း ဗင်ဆွီတင်၏ လည်ဖျိုကို နင်း၏။

“မာတင်၊ မြဲမြဲပွေ့ထားပြီးပြီလား။ ပြေးပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး

လွတ်ရမည်။ လွတ်အောင်ပြေးတော့”

မာတင်သည် မြည်း၏ နံဘေးကို ခြေဖောက်နှင့် ဆောင့်၏။ မြည်းလည်း နောင်ခွာမီးပွင့်မတတ် ကျောက်ကန်ပြီးနောက် ဒုန်းပြေးလေ၏။ ဂျရတ်လည်း ဗင်ဆွီတင်၏ လည်မျိုမှ ခြေကိုနှုတ်ယူ၍ ပြေး၏။ ထိုအခိုက် မြို့သူကြီး၏ အမိန့်ကို နာခံရန် ပြန်လာသော ဒီရစ်တို့ လူစုသည် မြို့သူကြီး၏ အော်သံကို ကြားသဖြင့် ချုံထဲမှအော်ကာ ဟစ်ကာ မာတင်တို့ဆီသို့ ပြေးထွက်လာကြလေသတည်း။

အခန်း-၂၄

ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော သဘော၊ တိရစ္ဆာန်၏ ကြမ်းကြုတ်သော သဘောတို့သည် အလိုက်သမားတို့၏ အော်ဟစ်သံ၌၎င်း၊ အပြေးသမားတို့၏ အော်ဟစ်သံ၌၎င်း ကိန်းလျက် ရှိသည်။ အပြေးသမားတို့သည် တဟုန်တည်း ပြေးထွက်သဖြင့် အလိုက်သမားများ၏ လက်တို့သည် မမိလိုက်ဘဲ၊ နှစ်ပေ မရှိတရှိ အကွာလောက်မှသာ လေကို ဖမ်းကိုင်လျက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒီရစ်တို့ လူစု သည်သားကောင်ကို မအုပ်မိဘဲ လွဲချော်သွားသော ခြင်္သေ့ပမာ၊ ရုတ်တရက်သော် ဘာ ပြုရမှန်းမသိ၊ ကြက်သေ သေမိ၏။ ထိုအခိုက်သူတို့နှင့် ဂျရတ်တို့ ဆယ်ကိုက် လောက်ကွာသွားသည်။

ထို့နောက်ဒီရစ်တို့လူစု လက်နက်များကို မြှောက်ချီကာ လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ဂျရတ်တို့ကို မုချ မိမည်ဟု ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤအကြိမ်သည် အပြေးသမားနှင့် အလိုက်သမား ပထမအကြိမ် ပြေးလိုက်သော အကြိမ်မဟုတ်။ နံနက်စောစော တစ်ကြိမ် ပြေးခဲ့လိုက်ခဲ့ရာ၊ အလိုက်သမားတို့ သည် အပြေးသမားတို့ကို အပြတ်အသတ် မိခဲ့ကြဖူးသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ယခင်နည်းတူ အပြေးပြိုင်ကြပြန်ပြီ။ ဤတစ်ပွဲတွင် အပြေးကောင်းသော အရည် အချင်းသည် အရုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မည်။

အလိုက်သမားတို့သည် ကိုက်တစ်ရာလောက်ရှိသော တာကို အချိန် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် မီအောင် လိုက်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် အပြေးသမားနှင့် အလိုက်သမား ယခုထက်တိုင် ဆယ်ကိုက်ကွာလျက် ရှိသေးသည်။

ဒီရစ်သည် မနက်ကထက် ပို၍မြန်အောင် ပြေးနိုင်သော အပြေးသမား တို့၏ အဟုန်ကို မြင်သောအခါ မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ လူတစ်စု ပြေးစဉ်၊ ကျန်လူများသည် အနှေးဆုံးပြေးသူ လှမ်းသော ခြေလှမ်းကိုသာ စောင့်၍ လှမ်းကြရသည်။ ပီတာ၏ အိမ်မှ တောစပ်သို့ ပြေးစဉ်၊ ဂျရတ်သည် ဟားဂရက်ကို ငဲ့၍ ဟားဂရက် လှမ်းသလောက်သာ လှမ်းခဲ့ရသည်။ ယခုမှ ဂျရတ်သည် သူလှမ်းနိုင်သလောက် လှမ်းခွင့်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မြည်းကလည်း လျင်မြန်သည်။ သူတို့ထက်ပင် ပြေးနိုင်သေးသည်။ ထို့ပြင် ပျံ့ပျံ့ခြင်း၊ ရိုးသားစွာ နေထိုင်တတ်ခြင်းတို့ကလည်း အစွမ်းပြစပြုပြီး နေမင်းညှိလာ၏။ ဒီရစ်သည် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ နှစ်ကိုက် လောက်တက်လာ၏။ သို့ရာတွင် စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဒီရစ်တက်လာသော တာလောက်ပင် ဂျရတ် တိုးတက်သွားသည်။ အလိုက်သမားတို့လည်း မမီနိုင်လွန်း သဖြင့် ဆဲရေးစပြုကြပြီ။

မာတင်သည် ဆဲရေးသံကို ကြားသောအခါ အားတက်လာ၏။ “ဂျရတ် ကြိုးစားလိုက်။ သတ္တိကောင်းသော လုလင်၊ ကြိုးစားလိုက်။ သူတို့ တကွတပြား ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။”

ဟုတ်လည်း ဟုတ်၏။ ဒီရစ်သည် လူတစ်ယောက်၏ နောက်၌ရောက် နေ၏။ တစ်ယောက်ကလည်း အဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်သည်။

ဂျရတ်တို့သည် မြင့်တက်သွားသော ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ကုန်းသည် မတ်စောက်လှသည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အတော်ကြာကြာ တက်ရလိမ့်မည်။ ကုန်းအတက်ဝယ် ပျံ့ပျံ့ခြင်း၊ ငွေ့ကောင်းခြင်း၊ ရိုးသားစွာ နေထိုင်တတ်ခြင်းတို့သည် သူတို့၏ အစွမ်းကို ပို၍ ပြုကြလေပြီ။

ဒီရစ်၏ အသက်လေးဆယ်အရွယ်သည် ဒီရစ် ကုန်းထိပ်သို့ မရောက်ခင် ပင်၊ ကျည်ဆံလေးဆယ် ဆွဲပေးလိုက်သကဲ့သို့ လေးလံလာစေသည်။ “ငါ့သူ့ကို ဖမ်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဘူး” ဟု အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှု၍ ပြော၏။ “မင်းတို့ သူ့ကို အရှင်မရလျှင်၊ အသေရအောင်ယူခဲ့ကြ” ဤသို့ အမိန့်ပေး၍ ဒီရစ်မပြေး တော့ဘဲ တစ်လှမ်းချင်းသာ လှမ်း၍ လိုက်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာသော် တစ်ယောက် ပြုတ်ကျန်ရစ်၏။ ဤနည်းဖြင့် ဂျရတ်သည် အလိုက်သမားတို့ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဖြုတ်ချခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ကား မိနစ်တိုင်းပင် ဝေး၍ ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း ငွေ့မလျှော့ဘဲ၊ ခွေးသမင်ကဲ့သို့ ထက်ချပ်မကွာ လိုက် သည်။ ထိုသူကား အီရစ်ဖြစ်၏။ အီရစ် ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လျက်နှင့်ပင်၊ အပြေး

ဂျရုတ်နှင့်မားကရက်ဝတ္ထု

သမားတို့တွင် ယခင်ကုန်းထက် ပို၍မတ်စောက်သည်။

“လည်ဆံမွေးကို မြဲမြဲကိုင်လိုက်” ဟု မာတင်ဆို၏။ မြည်းနှင့်ဘေးခွင်း ယှဉ်၍ ပြေးနေသော ဂျရုတ်လည်း မြည်း၏လည်ဆံမွေးကို မြဲမြဲကိုင်လိုက်၏။ ထို အခါ မြည်းကိုမီရသဖြင့် ဂျရုတ်သည် ကုန်းအတက်ဝယ် ယခင်ကထက်ပို၍ မြန်မြန် ပြေးတက်နိုင်သည်။

ပါးနပ်လှသော အပြုအမူကို မြင်သောအခါ ဒီရစ် စိတ်ပျက်သွား၏။ ယခုအခါ ဒီရစ်သည် ကိုက်ရှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ယောက်က လည်း ကိုက်ရှစ်ဆယ်မက ဝေးကျန်ရစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီရစ်သည် မလိုက်တော့ဘဲရပ်၏။ ရပ်ပြီးလျှင် ဒီရစ်၏ အမိန့်အတိုင်း နူးလေးကို ကိုယ်မှဖြုတ်၍ သေချာစွာ ချိန်၏။ ထိုနောက် အပြေးသမားတို့ ကုန်းထိပ်မှ ဆင်းအံ့ဆဲဆဲမှာ မြှားကိုလွှတ်လိုက်သည်။ မြှားလည်း တစ်စီမြည်ကာ၊ လေးမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။

စိတ်ပျက် အားလျော့သော အော်ဟစ်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မိုးကြိုးထိမှန်သည့်ပမာ ဂျရုတ်တို့သည် မြည်းရော လူပါ အတုံးအရုံးလဲ ကြလေသတည်း။

အခန်း-၂၅

အလဲမြန်လွန်းလှ၏။ မျက်လှည့် ပြလိုက်သည်နှင့်ပင် တူသည်။ ထိုကြောင့် မြားလွတ်သူ ကိုယ်တိုင်ကပင် အံ့ဩနေမိ၏။ အတန်ကြာမှ သူ့အဖော်များကို ဟစ်ခေါ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကုန်းတဝက်သို့မျှ မရောက်သေးခင်၊ မာတင်သည် ကိုင်းကွေးအောင် တင်ထားသော လေးကို ကိုင်ကာ၊ မြေမှ ထ၏။ အီရစ်သည် မာတင်ကို မြင်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ ခုန်ပြေး၍ ကွယ်နေ၏။ ကိုယ်ကိုလည်း ပုကံ့နှိုင်းသမျှ ပုကံ့ထားသည်။ မာတင်၏ လေးအစွမ်းကို လူတိုင်းသိသည်။ မာတင်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့သော ခွေးသမင်ကပင် မာတင်၏ လေးစွမ်းကို သတိပေးသည်နှင့်တူသည်။

အီရစ်သည် သစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်၍ ကြီးစွာသော သတိနှင့် ချောင်းကြည့်၏။ မြားသွားသည် သူ့အားတည့်တည့် ရွယ်နေသည်။ သူသည် တောက်ပြောင်သော မြားသွားကို မြင်ရာ သစ်ပင်၏ နောက်ဝယ် မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေရာသည်။

ဂျရတ်နှင့်မားဂရက်ဝတ္ထု

ယင်းကဲ့သို့ အတန်ကြာ တူတူပုန်းတန်းကစားသကဲ့သို့ ပုန်းကွယ်နေစဉ် သူ့အဖော်များ ရောက်လာကြသည်။

မာတင်လည်း သရော်လိုသော သဘောဖြင့် ရယ်မော၍ ကွယ်ပျောက် သွား၏။ မကြာခင် မြည်းနှင့်သံကို ကြားလိုက်ကြပြန်သည်။

လိုက်လာသူအပေါင်းလည်း ကုန်းကို ပြေးတက်၏။ ကုန်းပေါ်မှကြည့်သော် ကျဉ်းပင်ကျဉ်းသော်လည်း မျှော်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသော ကွင်း ပြင်ကို မြင်နိုင်သည်။

သူတို့သည် အတော်လှမ်းသော ခရီး၌ ပြေးနေသော ဂျရတ်နှင့် မားဂရက် ကို မြင်ကြသည်။ ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်သည် တောခြင်အရွယ်လောက်ပင် သေးငယ်နေပြီ။ သူတို့၏ နောက်၌လည်း မာတင်သည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်နေသည်။

အပြေးသမားတို့သည် အလိုက်သမားတို့ကို ဉာဏ်အရာ၌လည်း အနိုင်ရလိုက်၏။ အပြေးမှာလည်း အနိုင်ရလိုက်သည်။ အနည်းငယ် ရှင်းပြရလျှင် မာတင် အစီအမံ ကောင်းပုံကို သိကြပေလိမ့်မည်။ လောက၌ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျိုးနင်းခိုက် သဘောမျိုး ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသဘောကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပျက်သည်ဟု ယူဆတတ်သည်။ သေနတ်ကို ပစ်ဖောက်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ယုန်ငယ်တစ်ကောင်သည် ချုံတစ်ခုမှ ဖွမ်းပြန်ကျသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယုန်ငယ်ကို သေနတ်ထိမှန်ပြီဟု တွေး၍ ယုန်သေကိုရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်သော တခဏ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယုန်ကောင်ကို လက်ဖျားနှင့်ဖျူ မထိလိုက်ရဘဲ အသော့လိုက်ဖမ်းကြရသည်။ ထိုနည်းတူစွာ မြည်းသည် သူ့ခေါင်းပေါ်က မြွေ တစ်စီးမြည်သွားသည့်အခိုက် မြေသို့လဲရာ စီးသမားတို့လည်း မြည်းနှင့်တပီတည်း လဲသည်။ ဂျရတ်သည် မားဂရက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက်၏ ကိုယ်အလေးနှင့် အားအရှိန်ကို မနိုင်သဖြင့် သူလည်းလဲသည်။ ခူလော့ အပြေးသမားအားလုံးပင် မြေပြင်၌ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကြရသည်။

လိမ္မာသော မြင်းသည် ချက်ချင်း မြေမှ ထ၍လန်နေ၏။ ထိုနောက် မာတင်ထသည်။ အနီးဝန်ကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လိုက်လာသူ တစ်ဦးကို မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခြေကျင် ပြေးစေပြီးလျှင် မာတင်သည် ကျွန်ုပ်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရန်သူကို ဟန်ထားသည်။

ထို့နောက် သူသည်အဖော်များနောက်သို့ မြည်းကိုလျှင်မြန်စွာ မောင်း

နှင်သွားသည်။ အတော်ကြာ ဖောင်းနှင်မိလျှင် အဖော်များကို မိ၏။ ချက်ချင်းပင် ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်ကို မြည်းပေါ်သို့ တင်ပေးပြီးလျှင် သူ မြည်း၏ နံဘေးကကပ်၍ ခြေကျင် ပြေးလိုက်သည်။ အလွန်မောပန်းလာသောအခါ မြည်းကို စီးပြန်သည်။ ဤနည်းအတိုင်း တစ်လှည့်စီ အမောဖြေကာ ပြေးကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် အပြေး သမားတို့မှာ အစဉ် အားပြည့်လျက်ရှိသည်။ အပြေးသမားတို့ မမောခင်ပင် ဒီရစ်နှင့် သူ့လူတို့သည် ဘာသံကိုမျှ မကြားရဘဲ မျက်ကြောပြတ်သွားသည်။ သူတို့လည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျွက်ကာ သူတို့၏ အကြီးအကဲနှင့် ပေါ့ပါးသော ခွေးသမင်တို့ရှိရာ သို့ ပြန်ကြလေသတည်း။

အနီး-၂၆

ဂျရုတ်နှင့် မားဂရက်သည် ဖိတ်ဆွေသဖွယ် ကာကွယ်ပေးသော သစ်ပင်များ အကြား၌ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ သူတို့ ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ရောက်ကြလေပြီ။ တောသည် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သစ်ရွက်သစ်ခတ်သံ ကြားရုံနှင့်ပင် ထိတ်လန့်သေးသည်။ ခွေးသမင်တို့၏ အူသံ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော လူသံတို့ကိုလည်း နား၌ ကြားယောင်ယောင် ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ မျက်နှာကား ဝမ်းမြောက်သောအရောင် ကျေးဇူးတင်သော အရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းပပ ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာသော်၊ ဂျရုတ်သည် မားဂရက်၏ ခြေမျက်စိက သွေးစက်ကို မြင်သည်။

“မာတင်၊ မာတင်၊ လာပါဦး။ သူ့ကိုမြှားမှန်သည် ထင်ပါ၏”

“မမှန်ပါဘူး။ မမှန်ပါဘူး။ ကျွန်မကို မြှားမမှန်ပါဘူး။ ဘယ်နေရာကိုမျှ မမှန်ပါဘူး” ဟု မားဂရက် ပြုံးရယ်၍ ပြန်ပြော၏။

“သို့ရာတွင် သည်သွေးစက် ဘယ်ကနည်း” ဟု ဂျရုတ်မေးပြန်၏။

“သိချင်လျှင်၊ ကျွန်မကို မပြည်တွန်ပါနှင့်” ဟု မားဂရက်ပြော၏။

“နမ၊ မောင်ကြီး မြည်တွန်ဖူးပါသလား”

“မမြည်တွန်ဘူးပါ၊ ချစ်သူဂျရတ်။ သည်လိုဖြစ်လျှင် ပြောပြပါမည်။ ကြားကြတ်သော ခွေးသမင်တို့သည် သွေးနံ့ရှိရာသို့သာ လိုက်တတ်သည်ဟု မာတင်ပြောဘူးသည် မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ဖိနပ်မှာသာ သွေးပေနေလျှင်၊ ခွေးတို့သည် မောင်ကြီး၏ နောက်သို့မလိုက်ဘဲ ကျွန်မ၏ နောက်သို့သာ လိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ဂျရတ် အသက်ချမ်းသာရာ ရမည်ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ မာတင်၏စားနှင့် လက်မောင်းကို ခြစ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ ပြုသဖြင့် ကျွန်မကို အပြစ်မပြုပါနှင့်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မသည် သွေးကို မည်သူထံမှ ရပါမည်နည်း။ မောင်ကြီးဆီမှ ယူရမည်လား၊ ဂျရတ်။ အို မယူရက်ပါဘူး” ဟု မားဂရက်သည် ချစ်ဖွယ်သော အမူအရာနှင့် တောင်းပန်၏။

“ခြစ်ရာကို မောင်ကြီး ကြည့်ပါရစေ” ဟု ဂျရတ်သည် လိုက်လံသော ကရုဏာနှင့် ဆိုပြန်၏။ “သည်နေရာမှာ ထင်ပါ၏။ အို၊ သည်ဒဏ်ရာကို ခြစ်ရာဟု ခေါ်မလား။ စားခုတ်ရာဟုသာ မောင်ကြီးဆိုချင်သည်။ နက်လည်းနက်၏။ ကြောက်ဖွယ်လည်းကောင်း၏။ ရက်စက်ရာလည်း ရောက်သည်”

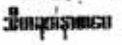
ဂျရတ်သည် ဒဏ်ရာကို မြင်လျှင်မြင်ချင်၊ တုန်လှုပ်ရာ၏။

“သူ့ ဆံထိုးနှင့်ပင် သူ့ခြစ်ဆွဲထားသည် ထင်ပါ၏။ လူပျော့၊ ခြစ်ရာနှင့် သွေးစက်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် ဖျားမတတ် ကြောက်ရသလော”

“ကျွန်တော် လူပျော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်မျှရှိသော သွေးကို ကြည့်ရုံပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်မှ စီးကျသော သွေးကိုကား၊ မကြည့်ရက်ပါ။ အို၊ မားဂရက်၊ နမ ဤမျှ ရက်ရက်စက်စက် ပြုတတ်ပလေသည်”

မားဂရက်လည်း ကြီးမားသော မေတ္တာနှင့်သာ ပြုံးလျက်၊ “မိက်ပါပေ၊ ဂျရတ်။ မဖြစ်စလောက်သည်ကို ဂရုပြုနေရသည်လား” ဤသို့ပြောပြီးနောက် သူသည် ဂျရတ်၏ လည်ပင်းကို အပြစ်မကင်းသောလက်နှင့် ပွေ့၏။ “ကျွန်မသည် လက်မောင်းက သွေးစက်ကို မဆိုထားဘိ၊ နှလုံးအိမ်ရှိ အသက်သွေးအားလုံးကို ပင် မောင်ကြီးအတွက် ပေးဝံ့ပါသည်ဟု ဆို၍၊ ဂျရတ်၏ ဒုက္ခအပေါင်းကို တွေးမိလာသော မားဂရက်သည် ဂျရတ်ကို သနားလည်းသနား၊ ချစ်လည်းချစ်သဖြင့် ဂျရတ်၏ လည်ပင်းပေါ်၌ ခေါင်းတင်ကာ ငိုကြွေးလေ၏။

“ဪ၊ မောင်ကြီး နမနှင့် ခွဲရတော့မည်” ဟု ညည်းကာ၊ ဂျရတ်လည်း ရိုက်ကြီးတင် ငို၏။ “ဤမျှ ချစ်ခင်သော ငါတို့မောင်မယ်သည် ဟော်လန်မှာ တစ်ဦး၊ အီတလီမှ တစ်ဦးနေရတော့မည်။ ဪ၊ ဆင်းရဲလေစွ၊ ဆင်းရဲလေစွ”

ဂျပန် ဤကဲ့သို့ ရိုက်ကြီးတင် ငိုသောအခါ မားဂရက်လည်း ငိုပြန်၏။ သို့ရာတွင် အသံမထွက်စေဘဲ၊ ကြိတ်ခဲကာ အောင်အည်းသည်းခဲကာ ငိုရာသည်။ လူတို့၏ ပကတိ သဘောထားသည် ဘယ်သောအခါမျှ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိ။ ပကတိ တည်မြဲသာတည်၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်းမကြံလို မပြုလိုသော သဘောထားသည် မားဂရက်၏ ပကတိ သဘောထား ဖြစ်သည်။ ခွဲခွာရဆဲဆဲ၌ လိုက်လိုက် လဲလဲ ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံကိုမြွက်ဟာ၍ ငိုကြွေးလိုက်လျှင် ဂျပန်ကို ပိုမို၍ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုရာရောက်ချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် မားဂရက်သည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍သာ ငိုရာသည်။

မကြာခင် သူတို့သည် ပုံနေသော လမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ မာတင်လည်း ရပ်တန့်၍ “ငါပြောခဲ့ဖူးသော မြင်းသွားလမ်းသည် ဤလမ်းပင် ဖြစ်သည်” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ “ဤနေရာမှ ခရီးအတန်ကွာသော အရပ်၌ တဲအိမ်တစ်အိမ်ရှိသည်” ဟု မာတင် ဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်တော့် အနီးသို့ တိုးခဲ့စမ်းပါ မာတင်” ဟု ဂျပန်သည် မာတင်ကို တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ၍ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုင်မိသောအခါ ဂျပန်သည် ကြော့သော အသံနှင့် မာတင်ကို ပြောသည်မှာ “သဘောကောင်းသော မာတင်၊ ကျွန်တော့်အစား၊ သူ့ကိုပင် စောင့်ရှောက်ပါလော့။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ဇနီးလည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခွဲခွဲရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤရွှေဒါးတို့သည် ကျွန်တော်၏ ခရီးစရိတ်ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အားပေးလျှင်၊ သူ လက်ခံမည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် မာတင် ယူထားလိုက်ပါ။ ဒီ ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်သည် ဤမျှနှင့်သာ သူ့အား ကူညီနိုင်တော့မည်လော။ ငွေနှင့်သာလော။ သို့ရာတွင် ငွေမရှိ၍ ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်း၏။ ချစ်လှသော မာတင်၊ သူ့မှာ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိပါစေနှင့်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကား ခြံသူကြီး၏ ငွေနှင့် လုံလောက်ပါပြီ”

“ဂျပန်၊ မင်းကို နှလုံးကောင်းသော လှလင်ပျိုဟု ငါချီးမွမ်း၏။ သူ၌ လိုလေသေးရှိဟူ၍ မရှိစေရပါ။ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှလည်း မငြိစေရပါ။ ငါသည် လောက တစ်ခုလုံးထက် သေးသွယ်သော သူ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ပို၍ ဂရုစိုက်ပါအံ့။ ယုတ်စွအဆုံး၊ သူသည် ငါဂရုမစိုက်အပ်သော သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား။ မင်းကို ထောက်ထားသဖြင့်၊ အဖကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပါအံ့။ နိုင်မာသော နှလုံးနှင့်သာ မင်းပြောပြောသွားလော့။ မင်း သွားလေရာ လာလေရာတိုင်းမှာ ဘုရားသခင် မစတော်မူစေကြောင်း ငါဆုတောင်းပါ၏” ဤသို့ပြောပြီးနောက်၊ ခက်မာသော

စစ်သားကြီးသည် ဂျရတ်၏လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ နှုတ်ဆက်၏။ မကြေကွဲစဖူး ကြေကွဲလှသောကြောင့်လည်း။ ဂျရတ်ကို မကြည့်လိုဘဲ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ တိမ်းလှည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက်၊ မာတင်သည် မားဂရက်ထံသို့ ပြန်သွားရန် လှမ်း၏။ သို့ရာတွင် ဂျရတ်က တားပြန်၏။ “မသွားပါနှင့်ဦး။ သဘောကောင်းသော မာတင်။ ဤချုံ့အကွယ်၌သာ ခေတ္တဆိုင်းငံ့နေပါဦး။ ဒီ၊ မာတင်မာတင်။ ကျွန်တော် သူ့အား... ဤအခါကျမှသာ... ထွက်ခဲ့ပါ”

ဂျရတ်သည် သူတို့နှစ်ဦး ခွဲခွာဟန်ကို မြင်ရ၍၊ ပြင်းပြစွာ စိတ်ဆင်းရဲမည် ဖြစ်သော မာတင်၏ မျက်နှာကို မမြင်လို။ ထိုနည်းတူစွာ မာတင်လည်း သနားဖွယ်ရာ နှုတ်ဆက်မည် ဖြစ်သော ဂျရတ်နှင့် မားဂရက်၏ မျက်နှာတို့ကို မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သနားဖွယ်ကောင်းသော သူငယ်နှစ်ဦးသည် မြေပြင်ဝယ် ဒူးထောက်ကာ၊ ဘုရားကိုတ၏။ ထို့နောက် သူတပါးက ရက်စက်စွာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြသော အချစ်သစ္စာကို ထပ်မံ၍ ပန်ဆင်ပြန်သည်။ မာတင်သည် ထိုအမှုအရာတို့ကို မမြင်ရချေ။ လူငယ်နှစ်ဦးသည် ရေနစ်နေသူတို့ကဲ့သို့၎င်း၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသူတို့ကဲ့သို့၎င်း၊ ဖက်တွယ်ထား၏။ တစ်ဖန် ခွဲခွာရန် အားထုတ်၏။ မခွဲရက်နိုင်သဖြင့်၊ တစ်ဦးထံသို့ တစ်ဦး ပြန်လာပြန်၏။ တစ်ဖန် ဖက်တွယ်ထားပြန်သည်။ မာတင်သည် ထိုအမှုအရာတို့ကို မမြင်ရချေ။ သို့ရာတွင် ဂျရတ် ရှိုက်သံ မားဂရက် ငိုကြွေးသံတို့ကိုကား ကြားရသည်။

နောက်ဆုံး၌ မြေဟလမ်းဖက်မှ ခြေသံတို့သည်မြည်လာပြန်သည်။

ဂျရတ်သည် ထိတ်လန့်၍ အစွမ်းကုန်ပြေးလေ၏။ သူ၏ လက်တို့ကိုလည်း ဘုရားအား ပန်ကြားသည့်ပမာ ပူးလျက်၊ မြှောက်ချီသွားသည်။ မားဂရက်လည်း အကူအညီ ဟောင်းသည့်ပမာ၊ မာတင်ဆီသို့ လက်ကမ်းလျက် ကျန်ခဲ့သည်။

မာတင်သည် မားဂရက်ကို လှမ်းကိုင်၍ အားပေးစကားပြော၏။ သို့ရာတွင် မားဂရက် တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ အသံ ကြားရသောကြောင့်သာ မာတင်ကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ ငိုကြွေးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

မာတင်သည် မားဂရက်ကို ဖြည်းပေါ်သို့ တင်၍၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုယ်ကိုဖေးမထားသည်။ လေးကြိုးကဲ့သို့ မာတင်းနေသော မားဂရက်၏ ကိုယ်သည် ယခုအခါ ခွေပျော့လျက် မာတင်ကို ဖီနေသည်။ မာတင်သည် ဖြည်းကို ဖြည်းညှင်းစွာနှင့်လျက် မားဂရက်ကို အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

လမ်း၌ မားဂရက်သည် မျက်ရည်တစ်ပေါက်မျှ မကျ၊ စကားလည်း

တစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။

တောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ မာတင်သည် မားဂရက်ကို မြည်းပေါ်မှ ဆင်းစေ၍ ဖခင်၏ အိမ်သို့ ပြန်ရန်ပြော၏။ မားဂရက်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်၏။

ထို့နောက်၊ မာတင်သည် ရော်တာဒမ်မြို့သို့ သွားလေ၏။ ဆယ်ဗင်ဗာ ဂျင်ရွာသည် မနေနိုင်လောက်အောင် ဓုက္ခ ပေးသည့်ရွာပင်တကား။

ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာလာသော ဂျပန်သည် အိပ်မက်မက်နေသော သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ တဲအိမ်၌ သူသည် မြင်းတစ်စီးနှင့် လမ်းပြတစ်ဦးကို ငှားရမ်း၏။ ထို့နောက် ဂျပန်နယ်စပ်သို့ ရောက်အောင် ခရီးပြင်းနှင့်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူပြုသမျှတို့သည် စိတ်ပါသောကြောင့် မဟုတ်။ သူ၏ စိတ်အာရုံလည်း ထိုင်းမိုင်းနေသည်။ သူတွေ့ခဲ့၍ မြင်ခဲ့ရသော သစ်ပင်၊ အိမ်၊ လူအပေါင်းတို့သည် သူ၏ စိတ်ဝယ်မျက်နှာဖုံး အတွင်းမှ မြင်ရသကဲ့သို့၊ ရေးရေးသာ ထင်၏။ အဖော်လမ်းပြသည် သူ့အား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စကားလှမ်းပြော၏။ သူကမူကား တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောချေ။ တစ်ကြိမ်သာလျှင် “ငါတို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဤနိုင်ငံအတွင်းမှ မထွက်နိုင်ကြတော့ဘူးလား” ဟု ခေါ်သနှင့် မေးသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ စီးနင်းပြီးသော အခါ ဂျပန်နှင့် လမ်းပြသည် မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ကြ၏။ တောင်အောက်ဝယ် စမ်းချောင်းတခုရှိသည်။

“ရပ်လော့” ဟု အဖော် လမ်းပြက အော်ပြော၍ တောင်နှစ်လုံးအကြား ရှိ ပြောင်ကြီးကိုလက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။ “ဟိုတစ်ဖက်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်”

“ဘယ်မှာနည်း”

“ဟို တစ်ဖက်က နေရာ ဖြစ်သည်။ ဤတောင်ကုန်းမှ မြင်းနှင့်ဆင်း သွားရန် မလိုဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်”

ဂျပန်လည်း စကားတုံ့ မပြန်ဘဲ မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ခါးစည်းမှ ခြေညှိကြီး၏ ငွေအိတ်ကို ဖြုတ်သည်။ ဂျပန် ငွေအိတ်ကို ဖြုတ်နေစဉ် “စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဤတိုင်းပြည်မှ သင်မကြာခင် ထွက်ခွင့်ရတော့မည်” ဟု လမ်းပြသည် သန်မှန်သောမျက်နှာထားနှင့် ပြော၏။ “ယခု သင်သွားရမည့် နိုင်ငံလည်း သင့်အား ချစ်နှစ်သက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မထင်။ ယခုအခါ သင်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သည်ပင် ဖြစ်စေဦး။ ဟိုတစ်ဖက်သို့ သင်ရောက်လျှင် မည်သူမျှ သင့်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်မည် မဟုတ်” ဟုလမ်းပြက ဆိုပြန်သည်။

ထိုစကားကို ကြားသော ဂျပန်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့သာ ဖြစ်ပါမူ

ပြောသူကို ပုတ်ခတ်၍ ဆုံးမသော်လည်း ဆုံးမလိမ့်မည်။ စကားနှုတ်ချိုဖြင့် အသာ အယာ ဆုံးမသော်လည်း ဆုံးမလိမ့်မည်။ ယခုမှ ထိုစကားသည် ဂျရုတ်၏ နားဝယ် အချည်းနှီး လေသံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ လမ်းပြလှလင်အား အခကြေးငွေ ပေးပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း တောင်ကုန်း မှ စမ်းချောင်း ရှိရာသို့ ဆင်းလေ၏။ စမ်းချောင်းသည် ငွေရောင်ဝင်းနေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲတို့သည် ကြည်လင်သော ရေအောက်၌ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ တောက်ပ နေသည်။ စမ်းရေယဉ်လည်း တသွင်သွင် စီးနေသည်။ ဂျရုတ် ကမ်းပေါ်၌ ထိုင်၍ တွေ့ဝေသော စိတ်ဖြင့်ကြည့်၏။ ထိုနောက် ပူနွေးနေသော လက်နှင့် ခြေကို စမ်းရေ၌ ဆေးကြောသည်။ စမ်းရေသည် အေးသဖြင့် အေးမြသော ထိုဓာတ်ကပင် သူ့ကို ပုတ်နှိုးလိုက်သည်။

ဂျရုတ်လည်း ချက်ချင်းပင် စမ်းချောင်းကို ဖြတ်၍ ဂျာမနီနယ်ဟွင်းသို့ ပြေးဝင်လေ၏။ သူ့စိမ်းနိုင်ငံတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ နောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ “ကျေးဇူးမဲ့သော ငါ၏ နိုင်ငံကြီး၊ သင့်အား ငါနှုတ်ဆက်၏။ ငါသည် ချစ်သူရှိနေ သေးသောကြောင့်သာ သင့်အား မစွန့်ရန်နိုင်သလို ဖြစ်ရသည်။ သူသာမရှိလျှင်၊ သင့်အား တစ်သက်ပတ်လုံး စွန့်လိုက်ရန် ငါ့မှာဝန်မလေး။ သင့်ကိုသာမက၊ ငါ၏ အဆွေအမျိုး၊ ငါ့ကိုမွေးပေးသော မိခင်၊ ငါ၏ကစားဖော်သူငယ်ချင်း၊ ငါ၏ ဖွားရာ ဇာတိ မြို့တို့ကိုလည်း စွန့်လိုက်ရန် ငါ့မှာ ဝန်မလေး။ ငါသည် အဖနိုင်ငံကြီးကို စွန့်၍ ကျယ်ပြန့်သော ကမ္ဘာတွင်းသို့ စုံစုံမက်မက်နှင့် ဝင်တော့မည်” ဟု မြည် တမ်း၏။

ရဲတင်းလှသော ထိုစကားကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် မြည်တမ်းလျှက်ပင် ဂျရုတ် မြေသို့လဲလေ၏။ ခြေလည်းအားမရှိ၊ လက်၌လည်း အားမရှိ၊ နှမ်းယိ ခွေပျော့၏။ တစ်ဖန် ဝိုင်းတပါး၏ မြေဝယ်ထိုင်၍ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးရှာလေ သတည်း။

သင်ကလေးငယ်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

လေးရောင်စုံ စက္ကူအချောဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ပုံနှိပ်ထားသည်...

မင်းသုဝဏ်

မောင်ဆွေးဖို့ ကဗျာပေါင်းချုပ်

တပ်မတော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၂၀၀၃၂၀၅၀၀